

11^{ος} τόμος. Πρώτος

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΕΦΟΔΕΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον ἅπαξ τοῦ μηνός,

ὑπὸ

N. ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ

τῇ συμπράξει διαφόρων λογίων.

~~~~~  
**ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ. — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Γ.**  
~~~~~

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Γ. Φ. ΣΧΟΙΜΑΝΝΟΥ γενικὸς χαρακτηρισμὸς τῆς Ἑλλ. θεησεύας [ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ]. — Ο Δ-
ΦΡΟΝΤΙΣ. [ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]. — ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΔΕ ΜΥΣΣΕ, Δὸν Παέζ. — ΔΤΥΧΗΣ ΕΡΩΣ [διή-
γημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ]. — ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΠΕΡΙ ΠΡΩΣΣΙΑΣ. — Ο ΜΥΣ [ἐκ τοῦ
Γαλλικοῦ]. — ΒΥΡΩΝ κατὰ Β.λλεμζίνον. — ΔΙΠΟΔΟΣ ἢ ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ ἢ ΚΩΜΑΣΤΗΣ [ἐκ τῶν
Θεοκρίτου εἰδολλίων]. — ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Ἐξορίστου μετὰ τὸν
θάνατον τῆς Ἀσπασίας, Ἀγ. Παρζέχου. Θάνατος ποιητοῦ, Εὐαγ. Ζαλακώστα. — ΠΟΙΚΙΛΑ. — ΔΚ-
ΤΙΝΕΣ. — ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ. — ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ. Ὁ Γίδς τοῦ Διαβόλου, μυθιστόρημα
Παύλου Φεβάλ.

~~~~~  
**ΑΘΗΝΗΣΙ,**

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ  
ΑΓΓ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ ΚΑΙ Ζ. ΓΡΥΠΑΡΗ.



ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΠΗΛΑΙΩΤΙΣΣΗΣ,  
ΑΡΙΘ. 14.

~~~~~  
1870.

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΝΤΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΕΣΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Ε'. ΦΥΛΛ. Γ'.

ΙΟΥΛΙΟΣ 1870.

Γ. Φ. ΣΧΟΙΜΑΝΝΟΥ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΣ
ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ.

(*Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.*)

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. Θ' καὶ τέλος.)

Ἐπίστευον μὲν οἱ νοήμονες, ὡς τὸ πλῆθος, ὅτι οἱ θεοὶ δὲν εἶχον πρὸς ἀλλήλους ἴσην δύναμιν καὶ ἀξίαν, ἀλλ' εἶχον βεβαίως καὶ περὶ αὐτῶν τῶν κατωτάτων θεῶν πολὺ ὑψηλότερας ἰδέας ἢ τὸ πλῆθος περὶ τῶν μεγίστων. Πρὸς τούτοις ὁμως εἰσεχώρει κατ' ὀλίγον ἡ πίστις, ὅτι, ἐκτὸς τῶν κατ' ἐξοχὴν καλουμένων θεῶν, ὑπάρχει καὶ πολυάριθμος τάξις ὑπερανθρώπων ὄντων, ἅτινα ἴσταντο ἐν τῷ μέσῳ, οἷον ἐμεταξύ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὡς βοηθοὶ καὶ ὑπηρέται τῶν θεῶν καὶ ἐξήσκουν οὐχὶ μικρὰν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, καὶ τούτου ἕνεκα ἐπίσης ἐδικαιοῦντο νὰ τιμῶνται. Ἡ δὲ πίστις εἰς τοιαῦτα μέσα ὄντα ἔπρεπε νὰ γείνη τοσοῦτω μᾶλλον ἀσπαστή, ὅσω μᾶλλον ἀνυψοῦντο αἱ περὶ τῆς ἀξίως καὶ τοῦ μεγαλείου τῶν θεῶν ἰδέαι, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφάνετο ὅτι δὲν ἀρμόζει νὰ φροντίζωσι καὶ ἀσχολῶνται οἱ ἴδιοι περὶ πάντων τῶν πραγμάτων καὶ μάλιστα τῶν ἐλαχίστων· τούτου ἕνεκα ἐθειῶρον τοὺς θεοὺς περιεστοιχισμένους

ὑπὸ πληθὺς δουλικῶν πνευμάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ ἀναθέσῃ τοιαύτας ἐργασίας. Τινὲς μάλιστα πρὸς ἀποβολὴν τινῶν ἐν τῇ μυθολογίᾳ καὶ τῇ λατρείᾳ ἀτοπιῶν εὑρισκόν καταλληλὸν μέσον τὸ ἐξῆς, παραδεχόμενοι δηλ. ὅτι οὐχὶ οἱ θεοὶ ἔπραξαν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ὅτι οὐχὶ οὗτοι ἀπήτουν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ εἶδος τῆς λατρείας, ἀλλὰ τὰ ὑποτεταγμένα πνεύματα, ἅτινα ἐσραλμένως ὑπέλαβον ὡς θεοὺς. (1) — Τὸ καθολικὸν ὄνομα διὰ τοιαῦτα μέσα ὄντα εἶνε *δαίμων*, οὗ ἡ χρῆσις ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ κατὰ πρῶτον ἀνήκει εἰς τοὺς μεθιομηρίους χρόνους· καὶ κατὰ τούτους ὁμως δὲν μετεχειρίζοντο αὐτὸ μόνον ἐν ταύτῃ τῇ ἐννοίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐν γένει περὶ ὄλων τῶν ὑπερανθρώπων ὄντων. Καὶ παρ' Ὀμήρῳ δὲ ἀπαντᾷ ὡσαύτως ἡ ἐννοία ὑποτεταγμένων καὶ δούλων θεοτήτων· καλεῖ ὁ Ὀμηρὸς π. χ. τὸν Πρωτέα ὑπηρέτην τοῦ Ποσειδῶνος (2)· ἀλλὰ μετὰ τοῦ θεοῦ καὶ δαίμων δὲν βλέπομεν παρ' αὐτῷ ἄλλην διαφορὰν ἢ ὅτι τὸ ὄνομα δαίμων μετεχειρίζεται κατ' ἐξοχὴν ὅταν θέλη νὰ δηλώσῃ οὐχὶ τὸσον τὴν ἀτομικὴν τῶν θεῶν προσωπικότητα, ὅσον τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ ἐνέργειαν. Ἐν τῇ Θεογονίᾳ ὁμως τοῦ Ἡσιόδου, ὅπου ὁ Φαέθων, ὁ υἱὸς τῆς Ἥρῃς, ὃν εἶχε διορίσει ἡ Ἀφροδίτη φύλακα τοῦ ἱεροῦ αὐτῆς, ὀνομάζεται *θεὸς δαίμων*, σημαίνει ἢ λέξις ὑποτεταγμένον ὑπηρέτην ἀνωτέ-

(1) Περὶ βλ. Πλούταρχ. περὶ τῶν ἐκλελοιπότην χρησθηρ. κ. 21. — (2) Ὀδ. IV, 336.

ρων θεῶν. Ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς ἡμέραις δαίμονες εἶνε τὰ ὑπὸ τοῦ Διὸς ὡς φύλακες καὶ ἐπιτηρηταὶ τῶν ἀνθρώπων διορισθέντα πνεύματα τοῦ ἄλλοτε χρυσοῦ γένους. Ὡς δαίμονας ὑπελάμβανον καὶ τοὺς Σατύρους, Σιληνούς, Κουρήτας καὶ Κορύβαντας, οἵτινες ὑπετάσσοντο τῷ Διονύσῳ καὶ εἰς τὴν μητέρα τῶν θεῶν ὡς ὑπήκοοι (1). Ἡ Ἀφροδίτη ἐξουσίαζεν ἢ θήλειαι δαίμονας, ὡς τὴν Γενετυλλίδην ἢ ἄρρενας, ὡς τοιοῦτοι παραδίδονται ἡμῖν, ὁ Τύχων, ὁ Γίγων καὶ ὁ Ὀρθάγης (2). Καὶ τὸν ἔρωτα ἢ ἔρωτας (διότι ἅπαν τῶσι συχνάκις ἐν τῷ πληθυστικῷ) μετὰ τοῦ ἡμέρου καὶ Πόθου πρέπει νὰ κατὰξωμεν ἐν ταύτῃ τῇ τάξει, καθόσον ὁ Διοτίμας τοῦ Πλάτωνος ὥρισε ῥητῶς τὴν θέσιν τοῦ ἔρωτος μετὰ τῶν δαιμόνων, εἰ καὶ ἄλλοι, ὡς οἱ Θεσπιεῖς, ἐτίμων αὐτὸν ὡς μέγιστον θεόν. Καὶ αἱ χάριτες, αἵτινες ἀλλαγῶ ἐτιμῶντο ὡς μεγάλαί θεαί, φαίνονται ἀλλαγῶ ὡς θεράπαιναι τῆς Ἀφροδίτης. Οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ὠρισμένων τινῶν θεῶν, ἀλλ' ἀναμφιβόλως ὡς ὄντα ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν δαιμόνων, ἐθεώρουν πολλὰ, ἅτινα ἐκκαλοῦντο κατὰ τὰς περιστάσεις ἢ τὰς σχέσεις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἐν ᾧ ἐνήργουν. Ἐνταῦθα ἀνήκουσιν ἡ *Αἰδώς*, ἡ *Φιλία*, ὁ *Ἐλεος*, ἡ *Ὀρμη*, ἡ *Εἰρήνη*, ἡ *Φήμη* ταῦτα δὲ τὰ ὄντα εἶχον τοὺς βωμούς των ἐν Ἀθήναις (3), ἐν δὲ τῇ Σπάρτῃ ἐτιμᾶτο ὁ *Φόβος*, ὁ *Γέλως*, ἐν Αἰγίῳ ἡ *Σωτηρία*, ἐν Ὀλυμπίᾳ ἡ *Ὀμόνοια*, ὁ *Καιρός* (4). Παρ' ἅπασιν τούτοις ἐνυπῆρχεν ἡ ἰδέα ὅτι αἱ καταστάσεις ἐκείναι καὶ σχέσεις εἶχον τὴν ἀρχὴν των ἐκ θείας δυνάμεως, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο δύσκολον νὰ ἀποφασισθῇ ὑπὸ τίνος ἰδίως θεοῦ προήρχοντο ἐκάστοτε, διὰ τοῦτο ὑπέθεσαν μετὰ τινὰ ὄντα, ἅτινα ποτὲ μὲν κατὰ διαταγὴν τούτου, ποτὲ δὲ ἐκείνου τοῦ θεοῦ, ποτὲ δὲ καὶ ἀφ' ἐαυτοῦ των ἐνήργουν αὐτάς. Ὡς δὲ ἐν ἅπασιν τοῖς μέρεσι τῆς μυθολογίας αἱ ἔννοιαι ἦσαν ἀόριστοι καὶ ἀσταθεῖς, οὕτως ἀναγκαίως καὶ ἐν-

ταῦθα *Νίκη*, θεωρεῖται συνήθως ὡς ἰδίᾳ θεότης· παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις, οἵτινες ἀπέδιδον, καὶ τὴν νίκην των εἰς τὴν πολιούχον θεᾶν, ἐκαλεῖτο ἡ Ἀθηνᾶ διὰ τοῦτο μάλιστα καὶ *Νίκη*. Οὕτω καὶ ἡ *Ἰγρία*, ἣτις συνάπτεται συνήθως μετὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, ὡς συνέτριος καὶ καλεῖται θυγάτηρ αὐτοῦ, ἣτις ὁμως ἐν Ἀθήναις δὲν ἦτο ἄλλη ἢ αὐτὴ ἡ Ἀθηνᾶ. *Εἰκλεία* ἦτο ἐν Θίβαις ἐπώνυμον τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπομένως ἐθεωρεῖτο ὡς δῆλωσις ταύτης. — Ὡς σαφὲς παρὰδειγμα, περὶ τοῦ πῶς συνῆπτον μετὰ τῶν θεῶν, διὰ τὰ διάφορα ἐπιτηδεύματα, τὰ ὅποια εἶχον, ἄλλους δαίμονας ὑπ' αὐτῶν ἐπιτετραμμένους ταῦτα, δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τὸ ἔξῃς· ὁ Ζεὺς δηλ. ὅστις λέγεται ἀρωγὸς τῆς ξενίας (ξένιος) εἰς ἐκάστην ἰδιαιτέραν περίστασιν ἔχει τοὺς ἀντιπροσώπους του, οἵτινες πράττουσι κατὰ τὰς διαταγὰς του (1). Ἔτι δὲ καὶ τὰς ἀποκαλύψεις, αἵτινες μεταδίδονται διαμαντείας καὶ προμηνυτικῶν σημείων, παρεῖχον, ὡς πολλοὶ ἐνόμισαν, οὐχὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ, ἀλλὰ διὰ τῆς μεσιτείας τῶν δαιμόνων αὐτῶν (2). Ὅπως δὲ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, οὕτω καὶ καθ' ὅλα τὰ μέρη τῆς φύσεως ἦσαν ἐν ἐνεργείᾳ παρὰ τοῖς θεοῖς καὶ ὑπ' αὐτοὺς πληθῆς ὄντων, ἅτινα δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν ὑποθέους. Πᾶς τις εἰξεύρει περὶ τῶν Νυμφῶν, αἵτινες διατρίβουσιν εἰς δάση, ἐπὶ ὄρεων ἐν σπηλαίοις, κοιλάσιν, ἐν λειμῶσι καὶ τοῖς ὕδασι, αἵτινες κρύπτανται ὡς θεραπεινίδες ἀνωτέρων θεῶν διότι ὑπηρετοῦσιν αὐτοὺς, ἀποτελοῦσι τὴν συνοδείαν των, προσφέρουσι θυσίας εἰς αὐτοὺς (3), ἀξιοῦνται δὲ καὶ αὐταὶ παρὰ τῶν ἀνθρώπων θυσιῶν καὶ τιμῶν. Ἐν Ἀρκαδίᾳ προσεφέρετο θυσία ἔτι εἰς τὴν *Βροντήν* καὶ *Ἀστραπὴν* (4), διότι ἐθεώρουν αὐτάς βεβαίως ὡς δαίμονας τῶν βροντῶν καὶ ἀστραπῶν, οἵτινες κατὰ διαταγὴν τοῦ Διὸς ἐβρόντιον καὶ ἤστραπτον. Οὕτως ἐτι-

(1) Ὡς παρὰ Πλάτωνος ἐν νόμοις V σ. 730 Α' ἐξ ἐνός ἐκάστου δαίμωνος καὶ θεός, τῷ ξένιῳ συνεπόμενος Διί. — (2) Πλούταρχος περὶ τῶν ἐκλειοπέτων γρηγορ. κ. 12. περὶ Πλ. Συμπόσ. κ. 13. σ. 202 Ε'. Αἰσχ. Λαερτ. VIII, 32. — (3) Ἐκτός των ἐν τῇ ἐμῇ εἰσαγωγῇ ἐν τῇ Προμ. τοῦ Αἰσχύλου. σ. 130 ἀναφερόμενων περὶ αὐτῶν. Fast. II, 217. IV, 123. — (4) Πλούτ. VIII, 29. 1.

μῶντο καὶ οἱ θεοὶ τῶν ἀνέμων τὸ μὲν ὅλοι (1), τὸ δὲ τινὲς, ἰδίως δὲ ὁ Βορρᾶς οὗς δυνάμεθα νὰ συγκαταριθμήσωμεν ἐν τῷ γένει τούτῳ τῶν ὑποθεῶν. Ἐάν δὲ αὐτοὶ ὡς καὶ οἱ προμηνυνομήντες σπινίως ὀνομάζωνται ῥητῶς δαίμονες, δὲν πρέπει νὰ ταρχθῶμεν. Ἡ διαφορὰ μεταξύ αὐτῶν καὶ τούτων, οἵτινες κατ' ἐξοχὴν οὕτω καλοῦνται, συνίσταται ἐν τούτῳ μόνον, ὅτι τῶν μὲν αἱ ἀσχηλῆαι ἀνήκουσιν εἰς τὴν φύσιν, τῶν δὲ εἰς τὸν βίον καὶ τὰς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἐκ τῶν δαιμόνων μνημονευτέον ἰδίως ἐκείνους ἔτι, οὗς ἐθεώρουν ὡς συνχναστρεφόμενους πάντῃ εἰδικῶς μετὰ τινῶν ἀνθρώπων· ὅτι δὲ ἐπίστευον τοιοῦτους εἰδικοὺς θεοὺς, τοῦτο μαρτυρεῖ ἤδη ὁ Θεόγους, ἀναμφίβολοι δὲ μαρτυρίαι εὐρίσκονται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Πλάτωνος (2). Μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀπεδίδετο εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον οὐχὶ εἰς, ἀλλὰ δύο δαίμονες, εἰς καλὸς καὶ εἰς κακός. Οὐδέποτε ὁμως ἡ ἰδέα αὕτη ἐγενικεύθη, ἀλλ' οἱ πλείστοι ἐπίστευον ὅτι ἕκαστος ἔχει τὸν δαίμονά του, ἐξ οὗ προέρχονται ποτὲ μὲν καλὰ, ποτὲ δὲ κακὰ, ὅτι ὁ δαίμων τοῦ ἐνός εἶνε μέγας καὶ ἰσχυρὸς, ὁ τοῦ ἐτέρου μικρός καὶ ἀσθενής, ὁ τοῦ ἐνός εὐεργετικὸς καὶ φιλικός, ὁ τοῦ ἐτέρου κακόβουλος καὶ δυσμενής. Ἐπὶ πάντων δὲ τούτων τῶν εἰδικῶν δαιμόνων παραδέχονται ἕνα μὲν καὶ γενικὸν δαίμονα, ὃν ἐπεκαλοῦντο ὡς ἀγαθόν, ὡς *ἀγαθοδαίμονα* καὶ ὃν τινες παρεδέχοντο οὐχὶ ὡς ἄλλον, ἀλλὰ ὡς αὐτὸν τὸν Δία (3).

Ἄλλο εἶδος μέσων ὄντων μετὰ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἦσαν αἱ ἥρωες, ἡ πρός αὐτοὺς ὁμως πίστις ἀνήκει ὅπως εἰς τὴν μεθωμυρικὴν ἐποχὴν. Παρ' Ὀμήρῳ τὸ ὄνομα ἥρωας

(1) π. γ. ἐν Δελφοῖς, Περὶδ. VII, 178 καὶ ἐν Κορινθίᾳ, Παιουσάν. IX, 24, 2. — (2) Θεόγ. σ. 161 κ. ε. — Πλ. ἐν Φαιδ. σ. 1070 B καὶ πρὸς τούτοις τὴν παρατήρ. τοῦ Βυρρομαχίου. — Ἰσως δὲ αἱ ἐκφράσεις εὐδαίμων καὶ κακδαίμων, δυσδαίμων ἀναφέρονται εἰς τὴν πίστιν ἐκείνην. Εὐδαίμων ἀπνεύει κατὰ πρόβ. παρ' Ἡσιόδ. ἐν ἔρ. κ. Πμ. σ. 826. Ὁ Ὀμηρὸς δὲν εἰξεύρει οὔτε τοῦτο οὔτε τὰ ἄλλα, τὸ δὲ ἐν τῇ Τοιχοσκοπίᾳ σ. 182 ἀπαντῶν Ὀλβιοδαίμων δικαίως συγκαταριθμεῖται εἰς τὰ ἄλλα καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει δυνάμεθα νὰ συγκαταριθμηθῶσι φανερά σημεῖα μεταγενεστέρως συγγραφῆς. — (3) Ὁ Παιουσάνης τοῦλάχιστον, VIII, 36, 3 νομίζει, ὅτι ὁ Ἄγχιος θεός, εἰς ὃν εἶνε ἀναφερόμενος ἐν Ἀρκαδίᾳ νῆος τις, εἶνε ὁ Ζεὺς.

δηλοῖ ἔτι γενικῶς πάντα ἔξοχον, ἀποδίδεται δὲ καὶ εἰς ἀνθρώπους κατωτέρας τάξεως, ἂν ὑπερέχωσι τῶν ἄλλων κατὰ τὴν τιμιότητα (1). Κατὰ πρότον ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἡσιόδου ἀναφαίνονται οἱ ἥρωες, ὡς αἱ ἐξέχοντες ἥρωες ἐν ἐποχῇ προηγηθείσῃ τῆς παρούσης γενεᾶς, οἵτινες ὀνομάζονται καὶ ἡμίθεοι, τούτων δὲ τινὲς ἀποφυγόντες τὸ πεπρωμένον τῆς θνητότητος, μετετέθησαν εἰς τὰς νήτους τῶν μακάρων, ὅπου διάγουσι βίον εὐδαίμονα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Κρόνου (2). Παρ' Ἡσιόδῳ δὲν εὐρίσκεται εἰσέτι ἔχνος ἐπιρροῆς τῶν ἡρώων τούτων ἐπὶ τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων οὐδὲ λατρείας πρεπούσης εἰς αὐτοὺς ἕνεκα τούτου. Ἐν τοῖς μεταγενεστέρους ὁμως χρόνοις ἀπαντῶμεν τὴν πίστιν ταύτην πανταχοῦ ἐν Ἑλλάδι. Οἱ ἥρωες ἀπέθανον μὲν ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ ἀνθρώποι, αἱ ψυχαὶ των ὁμως μετὰ τὸν σωματικὸν θάνατον μεταλαμβάνουσι καλλιτέρας τύχης καὶ ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ εὐεργετῶσιν ἢ κακοποιῶσι τοὺς ἀνθρώπους. Πότε ἀνεφάνη ἡ πίστις αὕτη δὲν δυνάμεθα νὰ προσδιορίσωμεν, ἴσως ἐγένετο ἀφορμὴ ἢ συνήθεια τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀποδίδωσιν εἰς τοὺς ἐπιστημότερους ἥρωας τῶν προγενεστέρων χρόνων ὑπεράνθρωπον καταγωγὴν, καὶ νὰ συζευγνύωσι τοὺς ἀθανάτους θεοὺς μετὰ τῶν γυναικῶν καὶ κατὰ τοῦτο ἀπέδιδον εἰς τὰς ψυχὰς τοιοῦτων ἡμιθέων ἐτέραν τύχην ἢ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν κοινῶν ἀνθρώπων. Ὅτι δύνανται νὰ γείνωσι συζεύξεις μετὰ τῶν θεῶν καὶ ἀνθρώπων, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ πιστευθῇ ὑπὸ τῆς ὄλης ἀνθρωπομορφῆς παραστάσεως τοῦ ἔθνισμοῦ, ἀφοῦ καὶ μετὰ ταῦτα ἔτι ἐπίστευε τόπλοθος εἰς τοῦτο. Ἡ προσποίησις γυναικὸς ὅτι ἐγένετο ἔγκυος ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐπιστεύετο ἔτι καὶ παρὰ τὸν συγχρόνον τοῦ Λυσάνδρου (3). Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἠλπισε νὰ κατορθώσῃ νὰ νομίζηται υἱὸς τοῦ Διὸς· ὁ βασιλεὺς Σέλευκος ἐθεωρεῖτο παρὰ τὸν πολλῶν ὡς υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος· ἐν γένει δὲ πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα ἠδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν. Καὶ χωρὶς ὁμως νὰ γεννηθῶσιν ὑπὸ θεῶν, ἠδύναντο τινὲς νὰ διακριθῶσι διὰ παντός εἶδους ἀρετῆς τοσοῦτον, ὥστε νὰ φαίνωνται μετέχοντες θείας

(1) Περὶδ. τόμ. 1. σ. 23. — (2) Ἡσιόδ. Ο καὶ ν. Ο ν. 153 κ. ε. — (3) Πλούτ. ἐν ἔ. Λυσάνδρ. κ. 26

(1) Στράβων X. σ. 466. 468. — (2) Περὶδ. Λεβεικίου Ἀγλαφῶν. σ. 1233. — (3) Πιστ. ἐν λ. Αἰσχ. σ. 17, 18, 3. 18, 3. σχολ. Αἰσχ. ἐν Τρωάδ. σ. 140 B. — (4) Παιουσάν. II, 3, 3. Πλούταρχ. Κλέων. κ. 9. Παιουσάν. VIII, 21, 7. 24, 3. V, 15, 9

βλέπη, ἰδοὺ ἡ μόνη ἀπικτήσις μου. Ὀλίγον μὲ μέλλει εἶναι οἱ δάκτυλοι τῆς ὥρας μου εἰπὶ βεβαιωμένοι εἰς μελάνην, ἢ εἰν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς στρέφονται συχνότατα πρὸς τὸ ὥρολόγιον ἢ πρὸς τὸ παράθυρον· οὐδέποτε προσέχω ἂν αἱ ἀπαντήσεις της εἰπὶ βεβαιωμένοι ἢ περιπεπλεγμένοι, ἢ εἰν ἡ φαιδρότης της εἶναι προσποίητος· μοὶ ὀρκίζεται ἀγάπην; αὐδῶλως ἀμφιβάλλω περὶ τούτου. Μετὰ τινος ἡμέρας ἔλεπω τὴν φίλην μου συνομιλοῦσαν μετὰ τινος ἄλλου, τὴν ἐγκαταλείπω· μεταφερω ἄλλοῦ τὴν καρδίαν μου καὶ τὰς διαθέσεις μου. Ἐξω βελύχτη αἰσθημάτων καὶ φιλοσοφίαν ἀπειρον ἥτις μὲ θέτει ὑπεράνω τῶν μηδαμινῶν τούτων συμβεβηκότων.

Οἱ μὲν μὲ νομίζουσιν ἀνόητον, οἱ δὲ πνευματώδη. Ἄτομά τινα κατηγοροῦσι τὴν ἀπάθειάν μου, ἢν ἄλλοι ἐπιθυμοῦσι. Νεανιδῆς τινος μὲ φεύγουσιν ὡς ἀναίσθητον καὶ φιλαυτον· ἐν ταῖς αἰθούσαις μὲ εὐρίσκουσιν ἰδιότροπον· ἐν τούτοις εἶμαι εὐτυχής· αὐτὸ φθάνει.

Λέγουσιν ὅτι ἡ ἡλικία θὰ μὲ καταστήσῃ σώφρονα, μοὶ φαίνεται ὅτι ἤδη δὲν εἶμαι τρελός. Ἐπειτα μὴ τάχα γνωρίζω τὴν ἡλικίαν μου; πρὸ πολλοῦ δὲν μετρῶ τὰ ἔτη μου, καταγίνομαι ὅμως νὰ διέρχωμαι ταῦτα εὐδαιμόνως. Τί σημαίνει ἂν ἐρθασέ τις ἢ ὑπερέτησε τὰ 50 ἢ 60 ἔτη ὅταν διήλθε ταῦτα ἐν ὑγείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ; Ἰπάρχουσιν ἑλατοντούτεις οἵτινες δὲν ἠτύχησαν ν' ἀριθμήσωσι καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτῶν ἐν κἄν ἔτος εὐτυχίας· ἐάν τελευτήσω τριακονταετῆς ἔσομαι εὐδαιμόνεστερος ἐκείνων.

ΣΑΜΟΥΗΛ.

ΑΛΦΡΕΙΟΥ ΔΕ ΜΥΣΣΕ

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

[Συνέχεις καὶ τέλος].

Γ'.

Νήπως γνωρίζεις, ἀδελφέ μου, εἰς ἀγυιάν τινα ἔρημον, μίαν οἰκίαν ἀνευ θύρας, ἡμί-

γυμνον, ἥτις πλησίον τῶν περιβόλων φαίνεται ὡς τεθλιμμένη. — Ἴν αὐτῇ οὐδὲν οὐδέποτε βλέπει τις ἄλλο, ἢ ταλαίπωρόν τι παιδίον, ἕρπον ἰσχνόν κυνάριον· φεγγίτας ἀνευ ὑέλου, ὑπὸ τοῦ ἀνεμου συντετριμμένους καὶ κρεμαμένους, ὡς κρέμονται ἀραχνῶν ὑφάσματα· κορυφαὶ τοίχου κατηρειπωμένοι, ἐνθα ἐνίοτε διολισθαίνει σκῦρα πρὸς τὸν ἥλιον. — Ἐκτός δὲ τούτων οὐδεμίαν ἄλλην κίνησιν. Ἀπαρλλάκτως, ὡς βλέπομεν πολλάκις ἐπὶ τῆς ἀκρας τῶν ὀρυγμάτων τιτάνου συσσωρευμένας γραίας νεθούσας, αἵτινες διὰ χειρὸς τυλώδους, διατείουσαι τὸν βάμβακα, ἀσθενεῖς ἐπὶ τοῦ γόνατος ἀφίνοισι καταπίπτοντα τὸν πῶγωνά των· πρὸς αὐτοὺς ἠδύνατό τις νὰ παραβάλη τὴν δύστηνον ταύτην οἰκίαν, ὑπὸ τῆς ἡλικίας καταβληθεῖσαν, αἰσχυνομένην καὶ κεκμηκυῖαν, μέλλουσαν νὰ καταπέσῃ ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν ἀκραν τῆς ὁδοῦ ταύτης. Ἐκεῖ ὁ δὸν Παεζ τὴν ἐπιούσαν πρῶταν μετέβαινε. — Ἀνέβη τὰς ἀνίσους βαθμίδας, τῶν ὁποίων τὸ βρῦον καὶ ὁ χρόνος εἶχον ἐξαφανίσει τὰς πλάκας. — Εἰς χαμηλὸν εἰσελθὼν θάλαμον, ἐθεώρησε πρῶτον μετὰ τινος δειλίας. Οὐδεμία κλίνη ἐντός. — Μόνον δὲ ἀλλόκοτος καπνός τις εἰς τὸ ἀθλιον τοῦτο οἶκημα καταδεικνύει ὅτι ἐκεῖ ἄνθρωποι τρώγουσιν. Ἐνταῦθα δύο μεγάλα δερματοειδῆ κιβώτια, Ὀροιδία χλωαίνοντα καὶ ὀρυζόμενα πάντοτε, ὅταν τις ἐπικάθηται. — Δοχεῖα· — μυρία βράκη· καὶ ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἐθι οἱ τέττιγες ψάλλουσι νυχθημερόν, τέσσαρες ἀθλιαὶ εἰκόνας κρεμάμεναι, ἀπεικονίζουσαι ὄφεις δυνάμενους νὰ τρέψωσιν εἰς φυγὴν πρὸς τὸν Ἄδην καὶ αὐτὸν τὸν Σατανᾶν. «Γύναι, εἶπεν ὁ δὸν Παεζ, ἐκεῖ εἶσαι;» Ἐπὶ δὲ τῆς θύρας ἐκρέματο παλαιός τις τάπης μάλλινος ἐρυθρός, τοῦ ὁποίου τὸν στήμονα ἡ ἡμέρα πανταχοῦ κατετρύπα· αὐτὸν θέλων ν' ἀποσύρῃ ἀπὸ τοῦ τοίχου ὁ Παεζ, ἀνύψωσε τὸν βραχίονα.

«Ἰδέσθε» ἀποκρίνεται φωνή τις χαλαρά. Ἐπὶ ἀθλίας κλίνης βράκηνδυτος γυνὴ γυμνοπούς, ἡμίγυμνος ἔκειτο. — Ἦτο φρικαλέα ἡ θέα της, — τὸν οἶκτον συνεκίνει. Ἰσως εἰκοσαετῆς οὕτα, ὑπῆρξεν ὡραία· πλὴν φθινόπωρον παράκαιρον διήλθεν ἐπ' αὐτῆς· καὶ μέλαινα, ὡς ἦτο, ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ἐκ τῆς ὀβριότητος ὅτι ἡ κόμη

της ἐξεβάφη ἐπὶ τοῦ ἡλιοκαυτοῦ αὐτῆς μετώπου. Λέγων τὴν ἀλήθειαν, θὰ εἶπω ὅτι ἦτο κόρη δημοσία. Ἰσως τὴν ἴδατε πάλαι ποτὲ ἐνδεδυμένην ἐσθῆτα μεταξωτῆν καὶ ἐστρέψατε πρὸς αὐτὴν το βλέμμα, ὅταν ἡ Βελίτζα διέβαινε ἐπὶ ἡμιόνου καλπαζούσας μετὰ τοῦ κωδωνίσκου της. Τότε εἶχε κῦλλος, εἶχεν ἄνθη, εἶχε μετεμπίσεις. Τανῦν δὲ ἡ πενία τὴν κατέβαλεν. — Οἱ δικασταὶ γινώσκοντες τὸ οἶκημα ἐκεῖνο, ὡς ὀλιζερὸν καὶ ἔρημον ὑπὸ τὴν στέγην της, τὴν ἀφῆκαν ν' ἀποθάνῃ δι' ἔλεος. Ἐκεῖ, πρὸ τινων ἐτῶν βίον ἀβίωτον διαγεί, ἀποζώσῃ μόλις ἀπὸ βύπκρας τινος, τὴν ἔχουν ὡς μάγισσαν εἰς Μαδρίτην, καὶ οἱ τοῦ ὄχλου ἄνθρωποι μεταβαίνουσι πρὸς αὐτὴν, παρὰ τὴν θέλησιν τῶν κλητῶν.

Πρὸς τὸν δὸν Παεζ ἐν τούτοις, ἔντρομον ἐκ τῆς θέας της, τείνει αὐτὴ τοὺς βραχίονας, καὶ ἐπὶ τοῦ γυμνοῦ λαιμοῦ της ἀνυψούμενον εἰσέτι πρὸς ἀσπασμόν, ἐπιθυμῶν νὰ τὸν ἐλκύσῃ.

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Τέσσαρες μόνον λέξεις, γραῖα. — Μὲ γνωρίζεις; Λάβε τὸ βαλάντιον τοῦτο· ἄκουσον· ἐγὼ δὲν θέλω παρὰ σοῦ, οὔτε μῦθον, οὔτε ψεῦδος.

ΒΕΛΙΖΑ.

Χρυσὸν μοὶ δίδεις, ὡραῖε ἱππότης; Γινώσκω τί θέλεις· κόρην τινὰ Γαλλίτζα κελκόμορον, ξανθόκομον! — Γνωρίζω μίαν.

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Ἦθελε χάσει τὸν κόπον της· ἐγὼ πλέον ἔρωτα δὲν ἔχω ἄλλον, εἰμὴ διὰ τὸ μῖσός μου.

ΒΕΛΙΖΑ.

Τὸ μῖσός σου; Ἄ! ἐννοῶ. — Προδοσία τις ὑπάρχει· ἡ ἐρωμένη σου σ' ἐδολεῖσθη καὶ θέλεις ἀπλητῆριον.

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Ἀπλητῆριον ἐπεθύμουν πρότερον, πλὴν τὸ τραῦμα ἐχειριδίου εἶναι νομίζω βραδύτερον καὶ ἀσφαλέστερον.

ΒΕΛΙΖΑ.

Γιέ μου, ἡ χεὶρ σου εἶναι εἰσέτι ἀσθενής· — Τὸ κτύπημά σου θ' ἀποτύχῃ, τὸ δὲ ἀπλητῆριόν μου εἶναι ἀσφαλέστατον. Ἰδέ πῶς εἶναι ῥοδόχρονον· ὄρεξιν προξενεῖ νὰ τὸ γευθῇ τις· — εἶναι ὅμοιον πρὸς οἰνὴν πνευμα.

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Ὁχι. — Ἄκουσον· δὲν ἐπιθυμῶ νὰ τὴν ἴδω θνήσκουσαν ἀπλητῆρικασμένην· — μέσον τοῦτο θανάτου βραδύ καὶ ἴσως χρειασθῆ χρόνου δύο ὡρῶν διαμονὴ ἐκεῖ, καὶ ἴσως νὰ τελευτήσῃ δι' ἐμοῦ. — Τὸ ἀπλητῆριόν σου εἶναι ὄπλον προδότου, εἶναι γαλῆ ἀκρωτηριάζουσα καὶ φονεύουσα ἐν ἀνέσει ἀθλιον ποντικὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Πρὸς δὲ τούτοις ὄλη αὕτη ἡ ἀποσκευὴ, ὁ τοσοῦτω ἀπηνῆς αὐτὸς θάνατος, οἱ λυγμοί, οἱ στεναγμοὶ ἐκεῖνοι. — Ὁχι, Ὁχι· δὲν τὸ θέλω· ἡ νεῆνις εἶναι περικαλλεστάτη! θ' ἀποθάνῃ διὰ τραύματος.

ΒΕΛΙΖΑ.

Λοιπὸν, τί ζητεῖς παρ' ἐμοῦ;

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Δικαίως οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν εἰς τὴν δύναμιν τῶν μαγείων; — Εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν.

ΒΕΛΙΖΑ.

Βλέπεις ἐκεῖ ἐπ' ἐκείνης τῆς σανίδος τὴν φιάλην ἐκείνην τὴν μελανόχρονον, ἐνθα ἐμμένει εἰς κλάδος; Πλησίασον τὸ χεῖλός σου εἰς αὐτὴν καὶ θὰ μάθῃς ἔπειτα, ἐάν ὅσα λέγωνται περὶ τῶν μαγείων ἀληθεύωσι.

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Δός. — Ἐγὼ θὰ σοὶ ἀνοίξω ἐνταῦθα ὄλην τὴν καρδίαν μου· καὶ κατὰ πρῶτον σοὶ λέγω ἄκουσον, τὴν ἀγαπῶ αὐτὴν τὴν γυναῖκα. Κλημα, πρὸ πάντε ἐτῶν φυτευθὲν ἐντὸς βράχου, διαμένει εἰσέτι ἀρκούντως στερεόν, καὶ δὲν δύναται ὁ θέλων νὰ τὸ ἐκρίζωσῃ τοιουτοτρόπως. Βελίτζα, εἰς τὴν καρδίαν μου διατελεῖ ἐμμένων καὶ ἀνθιπτάμενος εἰσέτι ὁ ἀσύνετος οὗτος ἔρως. Ὅπως δὲ καὶ ἂν ἔλῃ πρέπει νὰ κτυπήσω. — Πλὴν φοβοῦμαι μὴ τρόμος μὲ καταλάβῃ ἐνώπιόν της.

ΒΕΛΙΖΑ.

Καὶ τόσον μικρὰν καρδίαν ἔχεις;

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Ἄκουσον, μάγισσα, ἡ νεῆνις θ' ἀποθάνῃ ἐμὲ ἐναγκαλιζομένη.

ΒΕΛΙΖΑ.

Ἄκουσον, εἶσαι, βέβαιος περὶ σεξουτοῦ; Ἦξεύρεις τί ἐπιφέρει τὸ ποτόν τοῦτο, ὅταν τὸ πῖνῃ τις;

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Εἰπέ μοι ἀποθνήσκει τις;

ΒΕΛΙΖΑ.

Σὺ θὰ γείνης κατὰ πρῶτον ὡς μεθυ-
σμένος. — Θὰ αἰσθῆθῃς ὅλας τὰς φρένας
σου κυμαιομένας, μίαν, ὡς εἰπεῖν χαυνό-
τητα μέχρι τοῦ βάθους τῶν ὄστων σου, καὶ
βά-ρος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου τοσοῦτον, ὡς
θὰ τὴν νομίσης ἑτοιμόρροπον εἰς πᾶν βῆ-
μά σου. — Τὰ ὄμματά σου θ' ἀποκάμω-
σι, — καὶ θ' ἀποκοιμηθῇς: — ἀλλ' ὕπνον
θὰ ἔχῃς μαλύδινον, οὐδεμίαν κίνησιν,
οὐδὲν ἐνύπνιον. Τότε ἡ γοητεία ἐκτελεί-
ται. Ἄμα δὲ παύσης, υἱέ μου, καὶ ὅταν
θὰ γείνης γέροντος γιγραιότερος, ἢ ὡς εἰς
τὰ δάση ὑπάρχουσιν αἱ γιγραιαὶ ξηραὶ ἐ-
λάται, τὰς ἠποίας ὁ πούς περιπτῶν θραύει,
καὶ ὅταν διὰ τῶν χυιδάκων διακλονίζη-
ται ἡ αὖρα, θὰ αἰσθῆθῃς τὴν καρδίαν
σου σκιρτῶσαν, καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ
οὐρανοῦ συμβαδίζοντας μετὰ σοῦ.

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Καὶ ὑποφέρει τις πολὺ ἵνα ὕψερρον ἀπο-
βιώσῃ;

ΒΕΛΙΖΑ.

Ναί, τέκνον μου.

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Δός μοι λοιπὸν τὴν φιάλην ἐκείνην. —
Εἰπέ μοι ἐπέρχεται θάνατος ταχύς;

ΒΕΛΙΖΑ.

Ὅχι. — Βραδύς.

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Χαῖρε, μητέρα μου!

Τὴν φιάλην κενὴν ἐπέθηκεν ἐπὶ τοῦ
ἄκρου τοῦ ἐξώστου. — Εἶτα αἴρνης σκο-
τισθεὶς, κατέπεσεν ἐπὶ τῆς πλακῆς, ὡς
στρατιώτης τραυματισθεὶς, τὸν ὁποῖον
σφαῖρα ἀνατρέπει. « Ἐλθέ, εἶπεν ἡ Βε-
λίζα προσελκύνουσα αὐτόν, ἐλθέ νὰ κοι-
μηθῇς εἰς τὰς ἀγκάλας μου καὶ αὔριον
θὰ ἐλθῇς εἰς αὐτάς ν' ἀποθάνῃς ».

Δ.

Πόσον εἶναι ὠραία τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ
φέγγος τῆς σελήνης ζωγραφίζουσα ἐπὶ
τοῦ λευκοῦ τραχήλου τῆς τὴν μελάγχρουν
κόμην τῆς! Ἦθελεν εἶπει τις, βλέπων αὐ-
τὴν μετὰ τὴν ἐβενόχρουν κόμην, ὅτι ἦτο
νέα τις ἀρειμάνειος, κράνος φέρουσα μαῦ-
ρον! Ὁ πέπλος τῆς ἐπεκταθεὶς κάμπτε-
ται καὶ πίπτει κατὰ γῆς. Πόσον εἶναι
περικαλλὴς καὶ εὐγενής, καὶ πόσον ἀπο-
κρύφως ἡ προσδοκία τῆς ἡδονῆς καὶ ἡ ἐλ-
θοῦσα στιγμή, προκαλοῦσι βίγος τοῦ γυ-

μνοῦ κόλπου τῆς, ὑπὸ τὸ χρυσοῦν αὐτῆς
περιδέριον! ἀκούει. — Ἦδη δὲ ἡ νύξ,
ἀπειρα ἀνορθοῦσα φαντάσματα, ὡς ὄφρι
εἰς τὰ δῆματα περικλείεται! ἡ δὲ Νυκτι-
τη, τὰ κωδῶνια τῶν χυιδῶν τῆς ἀκού-
ουσα, περιφέρει τοὺς φανούς τῆς ἐπὶ τοῦ
ἀποκοιμημένου ποταμοῦ τῆς. Ἦθελέ τις
πιστεύσει ὅτι ἡ πόλις, ἡ τοσοῦτω πολύ-
γυρος εἰς θορύβους ἀποπνιγμένους, μετε-
βλήθη εἰς ἀνάκτορον γοησιῶν, καὶ ὅτι
ὄλοι ἐκεῖνοι οἱ γρανίται, οἱ ὀδόντας ἐπὶ
τῶν κωδωνοστασιῶν σχηματίζοντες, εἶναι
εἰς τὰς κορυφὰς τῶν στεγῶν ὡς πτίλα
ἐπικρεμῆ. Ἦ δεσποινίς ἐν τούτοις στη-
ριζομένη ἐπὶ τῆς θυρίδος τῆς, καὶ τὸ
σκυθρωπὸν τῆς μέτωπον ἐπικολλῶσα εἰς
τὸν ἀμαυρὸν ὕλόν τῆς, ἀνακτιρᾷ ἐκ-
στοτε, ὅταν ἡ ἡχὴ θόλου ἀντηχῇ ἐν βῆ-
μα ὀπισθεν αὐτῆς εἰς τὴν κλίμακα. ὦ!
πόσον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἀνα-
σκιρτᾷ καρδίᾳ γυναικός! Ὅπου τὴν ἡ μό-
νη διάνοια, ἐνθα ἡ ψυχὴ τῆς βυθίζε-
ται, φεύγει, μεγεθύνεται ἀκταπύστως
καὶ ὀπισθοχωρεῖ ἀπὸ τοῦ πόθου, ὡς
κύμα! Τότε, τὴν ἐλπίδα ἡ μνήμη πα-
ροτρύνουσα, εἰς δεινοπάθειαν μεταβάλλει
τῆς εὐτυχίης τὴν προδοκίαν! τότε τὸ
ὄμμα οὐδὲν βλέπει ἄλλο, ἢ βράχρον
ζοφερὸν ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὅποια
καθ' ὕπνον ὁ Ἄλιγιέρης κατέρχεται.
Σιγὴ! — Ἰδέτε τὸ μήκος τῆς δοκοῦ
ταύτης μέχρι τῆς κορυφῆς ἀναρριχώμενον,
πῶς περιστρέφει τὴν λυχνίαν! — Ἐκεῖ
ἐρίσταται τις! — τὴν λυχνίαν σθένει. —
Βῆμα γοργὸν ἀντηχεῖ ἐπὶ τῆς πλακῆς
καὶ ἔρχεται ἐντεῦθεν. — Ἄνοιξον τὴν θύ-
ραν, Ἰνὲς, καὶ βλέπεις, σὲ παρακαλῶ,
κάτωθι τῆς κρυφῆς θύρας ἕνα μανδύαν
φαιὸν διαβαίνοντα; Βλέπεις ὑπὸ τὸν πυ-
λῶνα ἄνδρα ἑνοπλον διαβαίνοντα; Εἶναι
αὐτός, εἶναι ὁ δὸν Παεζ! — Χαῖρε, παμ-
φίλτατέ μοι!

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Χαῖρε! — ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχῃ ὑπὸ τὴν
σκέπην του.

ΙΩΑΝΝΑ.

Εἶσαι, λοιπὸν Παεζ, τοσοῦτω κεκμη-
κός, κ' ἐγὼ τοσοῦτω δυσειδής, ὥστε δὲν
ἔρχεσαι σήμερον νὰ μ' ἀσπασθῇς;

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Ἐπιὸν ῥαχὴν εἰς τὸ γεῦμά μου, καὶ
δὲν δύναμαι.

ΙΩΑΝΝΑ.

Τὶ ἔχεις, ἀγάπη μου; διατί τὴν θύ-
ραν νὰ κλείσῃς μετὰ τὸν μοχλόν; Δὸν Παεζ,
μήπως φοβῆσαι μὴ ἐξέλθῃ;

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Ἐδῶ εὐκολώτερόν τις εἰσέρχεται ἢ ἐ-
ξέρχεται.

ΙΩΑΝΝΑ.

Εἶσαι ὠχρός, ὦ Θεέ! διατί οὕτω πως
μειδιάς;

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Πρὸ μικροῦ, ἐνταῦθα ἐρχόμενος, ἐσκε-
πτόμην ὅτι γυνὴ, προδίδουσα τὴν ἀγά-
πην τῆς, Ἰωάννα, πρέπει νὰ ἔχῃ ψυχὴν,
κατασκευασθεῖσαν ἐξ ἐκείνου τοῦ ψευδοῦς
μετάλλου, ἐξ οὗ κατασκευάζονται τὸ
κίβδηλον νόμισμα καὶ τὰ σεσημασμένα
τάλληρα.

ΙΩΑΝΝΑ.

Μήπως σήμερον εἶδες ὄνειρον, ὡς ὑπο-
θέτω;

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Ναί, ἐν ὄνειρον ἕκτακτον. — Λοιπὸν,
ἐπαναλαμβάνω τὸ πρᾶγμα! τοιαύτη γυ-
νὴ, ἔλεγον, βεβαίως πρέπει ἐνίοτε νὰ
λανθάνῃ καὶ ν' ἀπατάται ὡς πρὸς τὸν ἐ-
ραστήν τῆς.

ΙΩΑΝΝΑ.

Μὲ λησμονεῖς, Παεζ, ἐμὲ, καὶ τὸ μέ-
ρος, ἐνθα διατελοῦμεν;

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Εἶναι ἀμάρτημα θανάσιμον, Ἰωάννα,
δύο ν' ἀγκυρᾷ ἄνδρας.

ΙΩΑΝΝΑ.

Οἴμοι! ἐνθυμοῦ ὅτι πρὸς ἐμὲ τὸν λό-
γον ἀποτείνεις.

ΔΟΝ ΠΑΕΖ.

Ναί, ἐνθυμοῦμαι καλῶς, ναί, μὰ τὴν
ἀγίαν πίστιν μου, κόμησσα.

ΙΩΑΝΝΑ.

Θεέ μου! μέγιστε Θεέ! οἷα παρα-
φροσύνη ἀλλόκοτος τὸν νοῦν σου τῶρα
προσέβαλε! ἀγγελέ μου! Εἰμ' ἐγὼ ἡ
Ἰωάννα σου. — Καὶ δὲν γνωρίζεις πλέον
τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸ ὁποῖον χθὲς σὺ ἀκό-
μη ἔλεγες, ἐμὲ ἐναγκαλιζόμενος; Καὶ
τοὺς ὄρκους μας, Παεζ, τοὺς ἀτελευτή-
τους ἔρωτας! Τὰς νύκτας, τὰς ὠραίας ἐ-
κεῖνας νύκτας! τὰς λαμπρὰς ἀγρυπνίας!
καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὰς κραυγὰς ἡμῶν,
ἀπολεσθεῖσας ἐν τῷ μέσῳ μανιῶν! Ἄχ!

[ΕΓΟΣ Ε΄.]

χιλιάκις εἶμαι δυστυχής, δὲν ἐνθυμεῖται
πλέον οὐδὲν τούτων!

Ἐν ᾧ ἡ νεᾶνις ταῦτα ἔλεγεν, ἡ χεὶρ
τῆς ἢ φλογερὰ ἤρπασε κατὰ τύχην τὴν
ἐπικρεμῆ τοῦ νεανίου χεῖρα. Ἐγένετο,
ἐὰν τὸν ἐβλέπατε, αἴφνης ὠχρός, καὶ ὠ-
πισθοχώρει ὡς μικρὸν παιδίον βίγουν, πρὸ
μικροῦ καέν. « Ἰωάννα, ἐψιθύρισε, σὺ τὸ
ἠθέλησας! » Ἰὸ δὲ στόμα του δὲν ἠδου-
νήθη νὰ εἴπῃ περισσότερα, διότι ἤδη ἐπὶ
τῆς κοίτης συνεστρέφοντο ἀμφοτέροι, καὶ
ὑπὸ τὰ γυμνά φιλήματα ἐθραύοντο οἱ
στεναγμοί, ὅσοι ἐκ τῶν σπλάγγων ἀνῆρ-
χοντο. ὦ! πῶς θαπτόμενοι ἐντὸς τοῦ βα-
θέως αὐτῶν ἔρωτος, τὴν ἡμέραν ἐλησμό-
νουν, καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὸν κόσμον!
Ἀπαραλλάκτως, ὅπως ναύτης ἐπὶ τῶν ἀ-
φριζόντων κυμάτων λησμονεῖ τὴν γῆν,
βλέπων τὸν οὐρανόν!

Πλὴν σιγὴ! ἀκούσατε. — Ἐπὶ τοῦ
συντριβομένου στήθους των πρὸς τὴν ζο-
φερὰ ἀστραπὴ μετὰ τῶν κραυγῶν ἐκείνων
τῆς ἀγωνίας; Τὰ πάντα σιγῶσι. — Τίς
ταράττει αὐτούς, τίς τοὺς κατέλαβεν αἴ-
φνης; — Διατί λοιπὸν ἡ ἀστραπὴ αὕτη,
πρὸς τί αἱ κραυγαὶ αὗται; — Τίς ποτε
θέλει τὸ μάθει; — Ἰπὸ νεφέλην σκιε-
ρὰν ἡ σελήνη ἀπέκρυψε τὸ ἀμυδρὸν καὶ
καθρὸν φῶς τῆς. — Οὐδεὶς φανός, οὐ-
δεὶς μάρτυς ἄλλος, ἢ ἡ ζοφερά νύξ, ἣτις
δὲν διηγεῖται ὅσα τῇ λέγουσιν ἀπόρρητα.
— Τίς θὰ τὸ μάθῃ; — Ἐγὼ νομίζω ὅτι
τάφος εἶναι ἐν ἄσυλον ἀσφαλές, ἐνθα κα-
ταπίπτει ἡ ἐλπίς, ἐνθα τις διασταυροῖ
τοὺς δύο βραχίονας διὰ τὴν αἰωνιότητα,
καὶ ἐνθα οἱ κοιμώμενοι δὲν ἀνεγείρονται
πλέον.

Α. Ι. ΟΛΥΜΠΙΟΣ.

ΑΤΥΧΗΣ ΕΡΩΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Εἰς ἐρημικόν τι μέρος ὀλίγα στάδια
ἀπέχον τοῦ Πανόρμου καὶ οὐχὶ μακρὰν
τῆς παραλίας, κείνται ἐπὶ τινος στενώμα-
τος ἄπειροι πέτραι συνεσωρευμένα, ὑπὸ
τοῦ χρόνου διαβρωθεῖσαι καὶ βρυσσκεπεῖς,
ἄλλαι δὲ διεσκορπισμέναι ἐνθεν κἀκείσε

καὶ ἐν ἀποσυνθέσει δὲν ἀποδεικνύουσιν εἰς τὸν παρατηρητὴν ὅποια μνημεῖα πρότερον ἐσχημάτιζον.

Τὸ μόνον ὅπερ ὀπωποῦν ἀνέπαφον ἔμεινεν, εἶναι ἀνώουμόν τι ἐρείπιον ὅπερ, ὡς φαίνεται, ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς θεάτρον τι. — Ὁ τόπος οὗτος ἰσχυρὰ καὶ εὐπορὸς ποτε πόλις τῆς Σικελίας, ἀπαθανάτισας τὴν μνήμην αὐτοῦ, Τρωϊκῆς καταγωγῆς, διὰ τῶν ὀνομάτων Σκαμάνδρου καὶ Σιμόντους, ὀνομάτων δοθέντων εἰς τοὺς δύο ποταμούς οἵτινες διὰ τῶν διαυγῶν αὐτῶν ὑδάτων ἔβρεχον τὴν Σεγέστην κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Ῥωμαϊκῆς χρονολογίας, ἡμιλλᾶτο κατὰ τὸ μεγαλεῖον μὲ τὰς Συρακούσας καὶ τὴν Σιλινούντα.

Ἡ Σεγέστη κατεσπαρᾶχθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοκλεοῦς, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐσφάγησαν, τὰ τεῖχη αὐτῆς ἐκρημνίσθησαν· καταστᾶσα δὲ φρικώδης τὴν ἀποψιν καὶ πλήρης ἐρείπιων ἀνεδαπίσθη διὰ τοῦ αἵματος τῶν ἐπιζήσαντων, καὶ ἐπὶ τῶν λειψάνων τῆς καταστραφείσης πόλεως τῇ ἐπέβαλον τὸ ὄνομα Δικαιαρχίας, ἥτοι πόλεως τῆς ἐκδικήσεως. Ἐγκαταλειφθεῖσα ὅμως βραδύτερον ἕνεκα τῶν συνεχῶν σφαγῶν εἰς τὸν σίδηρον καὶ τὸ πῦρ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἀνακύψῃ· ὁ χρόνος ἐπληξεν αὐτὴν διὰ τῆς τρομερᾶς πτέρυγός του καὶ βαθμηδὸν ἀπετέλεσε τὴν φθορὰν ἣν τοσοῦτον ἀπλήστως ἐπόθουν καὶ διὰ τὴν ὅποιαν τόσον ἠγωνίσθησαν προηγουμένως οἱ ἄνθρωποι. Ἐκεῖ ἐπὶ τῶν κατηρειπωμένων λειψάνων, ἐν μέσῳ τῶν ἀκαλυφῶν καὶ τοῦ... σκολύμου ἐγείρεται τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ μᾶλλον μὴ ὑποκύψαν εἰς τὴν φθορὰν μνημεῖον τῆς Σικελίας ἀπάσης, τῆς θεσπεσίας ἐκείνης γῆς ὅπου ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Βιργίλιος ἠπλωσαν τοὺς θαλεροὺς κλάδους τῶν ἐποποιῶν αὐτῶν. Ἡ παρά τὴν ἀκτὴν ὁδὸς φέρει πρὸς τὴν κατεδαφισθεῖσαν Σεγέστην, πλὴν ἀπαυδᾷ ὁ ὀφθαλμὸς μὴ διακρίνων ἢ ξηροὺς βράχους καὶ πεδιάδας ἐσπαρμένας ὑπὸ ἀπαρινῶν καὶ βᾶτων· εἰς μάτην ζητεῖ ἴχνος ἀνθρωπίνου κατοικίας καὶ μόνον μακρόθεν ἐπὶ τινος λοφιδίου δύναται νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα.

Ἦτο ὠραία πρωΐα Ἀπριλίου, ὁ ἥλιος ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ διέχεε φῶς γαλήνιον, ὁ δὲ χλιαρὸς καὶ εὐώδης ἀήρ, τὸ

ἠδὺ κελᾶδμα τοῦ ἐρημικοῦ στρουθίου, ὁ φλοῖστος τοῦ κύματος μακρὰν συντριβομένου ἐν τοῖς κοιλάμασι τῶν πέριξ βράχων — τὸ πᾶν ὠμίλει εἰς τὴν ψυχὴν τὴν μυστικὴν γλῶσσαν τοῦ πάθους καὶ τῆς θρησκείας.

Νέος τις εὐειδῆς, πλὴν εἰς ἄκρον ὠχρὸς, μὲ τὴν κόμην ἄτακτον ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ κολοσσίου οἰκοδομήματος, καὶ στενάζων προσέβλεψεν αὐτό· ἐξηγαγεν ἔπειτα ἐκ τοῦ θυλακίου του βιβλίον, ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν συντριμμάτων θαυμάδιων τινῶν, καὶ προσκλῶν τοὺς ὀρθαλομοῦς πρὸς τὸν Οὐρανὸν, ἀνέκραξε μὲ ἔκφρασιν μελαγχολίας διεγειροῦσης οἴκτον.

— Ὡ! μυριάκις εὐδαίμων ὁ νεαρὸς ποιητὴς, ὅστις, ἐκπαιδευθεὶς ἐν μόνῃ τῇ σχολῇ τοῦ Ἀλκίθους καὶ τοῦ Ἰβραίου, δύναται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἀνυψωθῇ διὰ τῆς φαντασίας, εἰς πᾶν ἄνθος, εἰς πάντα κλάδον, εἰς πάντα λίθον ἀνευρίσκων τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἄσματος του, καὶ εἰς τὸ ποίημά του δύναται νὰ ἀναμίξῃ τὰς ππραμυθητικὰς λέξεις τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς πίστεως. — Σὺ δὲ ὠραῖον διάδημα νεότητος καὶ δόξης, πλεχθὲν διὰ δικτάμου καὶ ῥόδων, τὸ ὅποιον ὄλον εὐώδες ἔθεσα ἐπὶ τῆς κόμης ἄλλων, διατί ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου μετεβλήθης εἰς στέφανον ἀκάνθινον ὅτε ἐνθουσιῶν σὲ ἐθώπευον; τὸ σταλάζον αἶμα ἐκ τοῦ μετώπου μου εἶναι σταγόνες δηλητηρίου σβύνουσαι ἐν τῷ στήθει μου πάντα σπινθῆρα ἀρετῆς, πνίγονται τὴν πίστιν, διὰ σποδοῦ καλύπτουσαι τὴν καρδίαν μου. Ἀλλ' ἐπὶ τέλος τί εἶναι ἡ ἀρμονία τῆς κτίσεως, ἡ ἰσχύς τοῦ ἔρωτος, ἡ ἀγιότης τοῦ φίλτρου; κενὰ φαντάσματα, εὐήθη καὶ ψευδῆ ἐφευρήματα τῶν ἀνθρώπων ἀεῖποτε ποθούτων νὰ ψεύδωνται πρὸς ἑαυτούς.

Ταῦτα εἰπὼν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐσκεπασε τὸ πρόσωπόν του μεταμεληθεὶς σχεδὸν δι' ὅσα εἶπεν.

Ἦν τῷ μεταξὺ ἔφιππος νεανίας διήρχετο ἐκεῖθεν· ἡ δὲ συμπεριφορὰ του, τὸ κομψὸν τῶν φορεμάτων αὐτοῦ, ἡ χάρις τοῦ προσώπου, ἀπεδείκνυον αὐτὸν υἱὸν πλουσίου κυρίου. Ὁ χαλινὸς ἦτο ἐγκαταλειμμένος ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου, βραδεὶ βήματι προβαίνοντος διὰ τῶν λιθῶν ἐκείνων δρόμων, ὁ δὲ ἵππεὺς ὑπέ-

τονθόρυζε γνωστὴν τινα ἐπωδὴν. Ἰδὼν τὸν ἐπὶ τῶν θαυμάδιων τοῦ οἰκοδομήματος καθήμενον νέον, ἐσιώπησεν· ἐκράτησε τὸν ἵππον καὶ ἀρίππευσεν, ἔπειτα ἐπλησίασεν αὐτὸν ἄρεμα. Ὁ δυστυχὴς κατειλημμένος ὑπὸ μελαγχολικῶν σκέψεων δὲν ἐνόησε τὴν ἀφίξιν τοῦ ξένου, δι' ὃ οὗτος ἐπιθέτων ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του εἶπε·

— Κατ' ἐνέ, γνωρίζετε νὰ μοι δεῖξετε τὸν δρόμον τὸν φέροντα συντομώτερον εἰς Πάνορμον;

Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην ὁ νέος ὑψώσε τὴν κεφαλὴν καὶ ζηρῶς ἀπεκρίθη.

— Δὲν γνωρίζω.

Καὶ πάλιν ἔκυψεν.

Οἱ ὠραῖοι χαρακτῆρες τοῦ νέου ἐκείνου διήγειρον μέγα ἐνδιαφέρον εἰς τὸν ἐρωτῶντα, ὅθεν ἐξηκολούθησε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε, δὲν εἶσθε ἐντόπιος;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ νέος ἐσηκώθη καὶ ὀργίλως ἀπήντησε·

— Διατί ταραττετε τὴν ἐρημίαν μου, τὴν ἡσυχίαν μου; Τί ἐνδιαφέρεσθε περὶ τοῦ θείου μου; ποῖος εἶσθε;... Ἐγὼ δὲν ἔχω πατρίδα καθήτι οὐδεὶς μοι εἶπεν: ἐδῶ ἐγεννήθης, — δὲν ἔχω ὄνομα, καθότι οὐδεὶς μοι ἔδωκε τοιοῦτον!...

— Δυστυχῆς, ἐπρόσθεσεν ὁ προαφίχθεις, οὔτε ἐν ὄνομα;...

— Ἦν ὄνομα;... ναὶ ἔγω ἐν, ἐτράβλισεν ἐρυθριῶν, μὲ ὀνομάζουσαν Ἐδμόνδον· καὶ οὕτω λέγων πρῶτον ἤδη προσέβλεψε τὸν ἐρωτῶντα.

Ἦτο ὠραῖος ὅσον θεῖόν τι πλάσμα· οἱ μέλανες καὶ ὑπὸ μακρὰς βλεφαρίδας λάμποντες ὀφθαλμοὶ του ἐδίδον πυρῶδη ἔκφρασιν εἰς τὸ ἀγγελικὸν τὴν διαγραφὴν πρόσωπόν του. Ἡ κῆμη του μέλαινα ἐπίσης ἐπιπτε κυματίζουσα καὶ κατὰ στίλπνο, ὥστε ὁ Ἐδμόνδος ἔμεινεν ἔκθαμβος, καὶ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος συμπαθείας τοῦ ἐν ἀκαρεὶ διαφανομένου εἰς τὰς νεανικὰς καρδίας ἀνέκραξε.

— Συγχωρήσατέ μοι, Κύριε, ἐὰν ἀγροίκως προσηνέχθην, θὰ σὰς ἐδηγήσω μέχρι τῆς εἰς Πάνορμον λεωφόρου.

Ὁ νέος ἐκ καρδίας ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ λαβῶν ἐκ τοῦ χαλινοῦ τοῦ ἵππου ἤρχισε βραδέως θαδίζων καὶ στρέφων ἐνίστε τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ὀ-

δηγοῦ του. Ἀφοῦ ὀλίγον ἐπροχώρησαν, ἐτόλμησε νὰ εἶπῃ πρὸς αὐτόν.

— Ὡς φαίνεται, Κύριε, πάσχετε. Θὰ ἤμην ἀδιάκριτος ἐρωτῶν ὑμᾶς τὴν αἰτίαν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἀμφιβέπων, πλὴν ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ μεταδώσῃ εἰς ἄλλην καρδίαν τὴν λύπην του, ἀπήντησεν.

— Ὡ πόσον εὐτυχῆς εἶσθε, εὐγενῆ νεε, ἐνῶ μειδιῶν δύνασθε νὰ θεωρήσητε τὸν Οὐρανὸν χωρὶς νὰ αἰσθανθῆτε τὴν καρδίαν σας θλιβομένην, χωρὶς νὰ καταρασθῆτε τὴν ὑπαρξίν· εὐτυχῆς ὑμεῖς ὅστις κλίνων ἐπὶ προσκεφαλαίου ῥόδων δύνασθε λαμπρὸν νὰ ὀνειρευθῆτε τὸ μέλλον. Ἐγὼ δὲν ἀπήλαυσα τὴν μακαριότητα τοῦ μειδιάματος πατρὸς ἢ μητρὸς· τὸ πρῶτον φίλημά των δὲν μοι μετέδωκε τὴν ζωὴν, ἐγκαταλελειμμένος ἀνεπτύχθην εἰς ἐν τῶν αἰωνίων ἐκείνων μνημείων τοῦ ἀνθρωπίνου παραπτώματος, καὶ μόνον χάρις εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν πλουσίου τινὸς κυρίου, μὲ ἔλαβον ἐκεῖθεν καὶ διακεκριμένην μοι ἔδωκαν ἀνατροπὴν. Ἐσπούδασα, ὁ δὲ πρὸς τὴν σπουδὴν ἔρωσ μου ἦτο μέγας, ἀπερίγραπτος, διότι κατὰ τὰς ὀνειροπολήσεις μου ἔβλεπον στέφανον δόξης. Πλὴν μία μόνη ἡμέρα ἤρκεσεν ὥπως ἀνατρέψῃ τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ ἀνεπόλουν, τί λέγω, μία ἡμέρα, μία στιγμὴ ἤρκεσεν ἵνα σπειρῇ ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ πρὸς τὴν ζωὴν μῖσος καὶ νὰ δηλητηριάσῃ πᾶσαν ἰδέαν ἐλπίδος ἐν τῷ μέλλοντι. Ἦμην εὐσεβῆς καὶ ἀγαθός, κορέσας ὅμως ἔπειτα τὴν δίψαν μου εἰς τὴν πηγὴν τῆς νέας ἀθέου καταστρεπτικῆς φιλοσοφίας, ἐβυθίσθη εἰς τὰς φρικώδεις ἀγωνίας τοῦ λάθους καὶ τῆς ἀμφιβολίας. Ἠμέραν τινα, ἀγνοῶ τὴν αἰτίαν, παρήργισα ἐκείνον, τὸν ὅποιον ἔως τότε ἐκάλουν πατέρα, καὶ τόσον ὑπὸ τῆς ὀργῆς παρεφέρθη ὥστε ἐπανειλημμένως, μοι ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τὸ καταφρονητικὸν ὄνομα νόθου. Ἐμείνα ἐμυρόντητος, τὸ μυττήριον τῆς ὑπάρξεώς μου ἀνεκαλύφθη ἐνώπιόν μου, δι' ὃ δριμύ βίγος διέτρεξε τὰς φλέβας μου· μόλις ἠδυνήθην νὰ στρέψω πρὸς Οὐρανὸν τοὺς ὀρθαλομοῦς καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν θάνατον. Ἐκτοτε ἤρχισαν αἱ δυστυχίαι μου. Ὁ Βουλανζὲ ἦτο ὁ προσφιλέστερός μου συγγραφεὺς, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐβλασφήμησα κατὰ τῆς Πρωνοίας, καὶ ὡς οὗτος ἐφραντάσθη αὐτὴν

ὄργανον τῶν δυστυχιῶν μου. Ὁ Βίκος, ὁ Ἔρδερ, ὁ Σκλήγγελ καὶ ὁ Βαλάνς, οἱ μόνοι συζητήσαντες τὴν ἀληθῆ καὶ ἱερὰν φιλοσοφίαν τῆς ἱστορίας διὰ τῆς διαδόσεως κανόνων αἰωνίων, μοὶ ἐφάνησαν γελοῖοι, δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀποσπάσω τὰς ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ πρῶτον ἐντυπωθείας γνώμας, καὶ τόσον διεστράφη ἡ διάνοιά μου ὥστε σχεδὸν ἀπώλεσα τὸ λογικόν. Ἦνουν τώρα περιφέρομαι εἰς τὰς πεδιάδας λησμονῶν τὸν κόσμον καὶ ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μόνον ἐκεῖ, ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τοῦ καταδαφισθέντος θεάτρου ἀναπαύομαι, θαυμάζων τὰς γραφικὰς ἐκείνας σκηνὰς τῆς φύσεως, αἵτινες ὁμοιάζουσι πολὺ τὰς φαντασιώδεις εἰκόνας τοῦ Ρεμβράντ καὶ τοῦ Ρόζα.

Ὁ νεανίας ἀκροαθεὶς αὐτὸν μετὰ μεγίστου ἐνδιαφέροντος, προσέθηκε·

— Μεγάλῃ εἶναι ἡ δυστυχία σας· πλὴν ἀφ' ἐτέρου διατί νὰ ἀπελπίζεσθε . . . ἐγὼ τῶνδ' ἐπίστευον ὅτι κατέστησεν ὑμᾶς τόσον δυστυχεῖ ἔρωσ κακῶς ἀνατεθεὶς.

— Ἦρως; . . . ἀπήντησε μεγαλυμένως ὁ Ἐδμόνδος, ὦ! νὰ ἠδυνάμην νὰ αἰσθανθῶ ἔρωτα, ἴσως ἡ καρδία μου ἀφιερουμένη εἰς τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο δὲν ἤθελε συντρίψῃ τοὺς δεσμοὺς πάσης πίστεως καὶ θὰ ἀπελάμβανε τὰς ἀπαρχὰς ἀγνώστου ἠδύτητος· ἀλλὰ πῶς θὰ ἐτόλμων νὰ ἀνυψώσω τὸ βλέμμα ἐπὶ γυναικός, ἐγὼ γοῦν ὄνομα, ἐγὼ ὅστις ἀνευθριάστως ἔζων δι' ἐλεημοσύνης; . . . Νομίζω ὅτι βλέπω πάντα ὀρθαλμὸν προσηλούμενον ἐπ' ἐμοῦ, μυρία στόματα βλέπω πικρῶς μειδιῶντά μοι καὶ αἰσχυρῶς σκώπτοντά με, καὶ μυρίας ὕβρεις ἀκούω κατ' ἐμοῦ ἐκσπενδονιζομένας παρὰ τοῦ ἀναιδοῦς καὶ ὕβριστοῦ ὄχλου. Κιῦτυχῆς ἐκεῖνος, ὅστις δυνάμενος νὰ ἐκβακχευθῆ εἰς τὰ ἐξαγιασθέντα φίλτρα, εὔρεν εἰς ἔρωτα ἀγνὸν καὶ ἠδὺν τὸν παρήγορον ἄγγελον, τὸν ἐμφανισθέντα εἰς τὴν Ἄγαρ ἐν τῇ ἐρήμῳ Βερσεβᾶ, καὶ ἐπὶ στιγμὴν ὠνεϊρεύθη ἐν τῇ βακχεῖᾳ τῆς παραφορᾶς του ὅτι μετὰ τοῦ λατρευομένου ὄντος μετεβλήθη εἰς ἕνα ἄγγελον ὅπως μετ' ἄλλων ἀποτελῶσι κύκλον ἐνώπιον τοῦ Πλάστου (1).

Αἱ λέξεις αὗται προφερθεῖσαι διὰ τῆς

(1) Ὁ Haus Werner λέγει, ὅτι δύο ὄντες δι' ἀδιαλείπτου ἔρωτος ἐρασθέντες ἐπὶ γῆς ἐνοῦνται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ ἄγγέλῳ.

πυρετώδους ἐξάψεως ψυχῆς εἰκοσιδύο ἐτῶν, τεταραγμένης ὑπὸ μυρίων παθημάτων, εὔρον ἠχῶ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νεανίου ὅστις μετὰ προσοχῆς παρακολούθει τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ἐδμόνδου.

Προέβησαν ὀλίγον σιωπῶντες, ἔπειτα ὁ Ἐδμόνδος εἶπε πρὸς τὸν ξένον.

— Ἴδου, Κύριε, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν φέρουσαν εἰς Πάνορμον. Πρὶν ὅμως μὲ ἐγκαταλείψητε, εἰπέτε μοι τὸ ὄνομά σας, ἵνα ἐπὶ μακρὸν διαφυλάττω ὑμᾶς εἰς τὰς ἀναμνήσεις μου.

Ὁ ξένος ἀπήντησεν.

— Ὄνομάζομαι Ἐμίλιος . . . αὔριον θὰ μάθετε περὶ σότερα περὶ ἐμοῦ.

— Αὔριον . . . ἀνέκραξεν ὁ Ἐδμόνδος ἐκτὸς ἐκτουῦ ὑπὸ τῆς χαρᾶς, θὰ ἔλθετε κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν;

— Τὸ ὀρκίζομαι, ἀπεκρίθη ὁ Ἐμίλιος, καὶ ἰππεύσας ἔσφιγγε πάλιν τὴν χεῖρα τοῦ νέου φίλου, καὶ ἐπληξε διὰ τῶν πτερνιστήρων τὸν ἵππον του.

Ὁ Ἐδμόνδος τὸν ἠκολούθησε διὰ τοῦ βλέμματος· ὁ ἵππος κατεβρόχιζεν, οὕτως εἶπειν, τὸν δρόμον ὥστε μετ' οὐ πολὺ δὲν διέκρινε μακρὰν ἢ μέλαιναν κηλίδα, ἔπειτα τὸ πᾶν ἠφανίσθη ἐντὸς νέφους ὑψοῦσε κόνεως. Τότε ἐστέναξε καὶ ἀπεμακρύνθη ψιθυρίζων. Αὔριον! . . . αὔριον βεβαίως δὲν θὰ ἔλθῃ· πάντοτε ὁ ἄνθρωπος συνειθίζει νὰ ψεύδεται.

Ὁ Ἐδμόνδος διευθύνθη πρὸς τὸ θέατρον μελαγχολικὸς καὶ σύννοος· φθάσας δὲ εἰς τὰς βαθμίδας προέβη, μὴ σταθεὶς κατὰ τὸ σύνθημα, ἀλλὰ ἐξακολουθήσας ἀμελῶς τὸν δρόμον του.

Ὅποῖαι σκέψεις κατεῖχον τότε τὸν νοῦν τῶν δύο νέων; Ἄπαξ μόνον εἶδον ἀλλήλους, ἄπαξ συνωμίλησαν, καὶ ὅμως αἱ καρδίαι των ἤδη συνεννοοῦντο.

Τίς ποτε ἠδυνήθη νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην δύναμιν, ἣτις συνδέει τὰς ψυχὰς ἡμῶν; τίς ποτε ἠδυνήθη νὰ ἀναλύσῃ τὰς ἴνας τῆς καρδίας μας; Δυστυχῆς ἐκεῖνος ὅστις κύπτων ἐπὶ ἀπείρων βιβλίων προσεπάθησε νὰ ἐρμηνεύσῃ αὐτὴν, σπουδάζων ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῇ ἐγκλεισμένων μυρίων φίλτρων. Μόλις μᾶς ὑπέβαλον ὑψηλὰς γνώμας οἱ μεγάλοι φιλόσοφοι, ἀπληστοὶ ὁ κόσμος ἤθελε νὰ δοκιμάσῃ τὸ ἀποτέλεσμα διὰ ψευδοῦς συγκινήσεως, καὶ τὰ νέα συστήματα δι' αὐ-

τὸν ἦσαν, ὡς οἱ τιμαλφεῖ; λίθοι τοῦ Ὀδυσσεῦς διὰ τὰς γυναῖκας τοῦ Λυκομέδοντος. Ὁ Ἐδμόνδος ἀνακαλύψας τὸ φρικῶδες μυστήριον τῆς ὑπάρξεώς του ἐβασανίζετο. Τὸ ὄνομα νόθου δι' αὐτὴν ἦτο δεινὸν φάσμα διώκον αὐτὸν, ἦτο ἡ φωνὴ τῆς ἀπελπισίας ψιθυρίζούσης εἰς τὰ ὠτά του λέξεις αἵματος καὶ φρίκης. Πλὴν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἐμιλίου, καίτοι κοτέβαλε προσπαθείας νὰ μὴ τὸ πιστεύσῃ, διέβλεπεν ἀκτινα ἐλπίδος, εἰρήνης. Ἐφθασε λοιπὸν χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ εἰς τὴν κατοικίαν του· ἐκλείσθη ἐν τῷ κοιτῶνί του, καὶ ῥιφθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐν ἀγωνίᾳ περιέμενε τὴν αὔριον.

Ὁ Ἐμίλιος ἔτρεχε καλπάζων, καὶ φθάσας εἰς τὴν οἰκίαν του περιέπεσεν εἰς μελαγχολίαν. Τὸ μειδιάμα τῆς ἰλαρότητος ἐγκατέλιπε τὰ ὠραία χεῖλη του, καὶ ἐνῶ συνήθως ἦτο στωμύλος, κατέστη σιωπηλός. Οἱ συγγενεῖς του μυρίας τῶ ἀπέτεινον ἐρωτήσεις, ἀλλ' αὐτὸς ἐσίγα, παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήσωσι μόνον εἰς τὰς σκέψεις του, τὸ ὁποῖον καὶ ἔγινεν.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασε καὶ τὸ ποθητὸν αὔριον, οἱ δὲ δύο νέοι συνηντήθησαν παρὰ τὰς βαθμίδας τοῦ γυμνασίου μνήματος τῆς Σεγέστης. Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν συνδιελέχθησαν περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων, ὁ Ἐμίλιος ὑπέλαβεν οὕτω·

— Χθὲς σὰς ὑπεσχέθη νὰ σὰς εἶπω τίς εἶμαι, καὶ εἰς ὀλίγας λέξεις θὰ σὰς ἀφηγηθῶ πάντα. Εἶμαι υἱὸς τοῦ λόρδου Βάρεγκκμ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐγνώρισα, ἀποθανόντα ὅτε ἐγὼ μόλις ἤμην ἐνὸς ἔτους. Ἡ μήτηρ μου ἐπιθυμοῦσα νὰ ἴδῃ τὴν Ἰταλίαν μετέβη εἰς Νεάπολιν, παρὰ τινὶ ἀδελφῷ της, κατέχοντι τὴν θέσιν πρέσβευς εἰς ἐκείνην τὴν Λύλην, ἐκεῖ δὲ διέμεινε τρία ἔτη. Μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανε καὶ ἐκεῖνος, ἀφήσας κληρονόμον τῶν πολλῶν κτημάτων αὐτοῦ τὴν μητέρα μου, ἣτις ἀπεφάσισε νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς Πάνορμον. Ἐγὼ διέμενον ἔως τότε παρὰ τινὶ ἐκ πατρὸς θεῖῳ μου ἐν Ἀγγλίᾳ, πλὴν χάριν τῆς μητρός μου ἐπιθυμοῦσης νὰ μὲ ἔχῃ πλησίον της μετέβην εἰς Πάνορμον. Ὁ γέρων θεῖός μου μὲ συνώδευσε, θελήθη δὲ ὑπὸ τοῦ ὠραίου κλίματος τῆς Ἰταλίας ἀπεφάσισε νὰ συγκατοικήσῃ μετ' ἡμῶν. Οὕτω λοιπὸν μέχρι σήμερον διήλθον τὸν βίον μου ἐν μέτρῳ τῶν οἰκογενεῶ-

κῶν τέρψεων χωρὶς νὰ μοὶ παρουσιασθῇ ἕκτακτόν τι. Χθὲς ὁ γραμματεὺς ἡμῶν μᾶς ἐγκατέλιπε· νυμφευθεὶς πλουσίαν νεάνίδα Σικελιώτιδα ἐβελτίωσε τὴν τύχην του, καὶ σήμερον τὸ πρῶτ' ἀνεχώρησε δι' Ἀγγλίαν. Ἡ θέσις ἐκείνη ἔμεινε κενή, ἐγὼ δὲ, ἀγαπητὲ Ἐδμόνδε, σὰς προσφέρω αὐτήν.

Ἐκθαμβος οὗτος ἐθεώρησε τὴν Ἐμίλιον καὶ οὐδὲν ἀπήντησε, διὸ ὁ νεανίσκος ἐξηκολούθησε·

— Τόσον παράδοξον νομίζετε τὴν προφοράν μου ταύτην, Ἐδμόνδε; βεβαιώθητε ὅτι μεγάλως θὰ εὐχαριστηθῶ δυνάμενος νὰ σὰς γίνω κατὰ τι ὠφέλιμος· καὶ ἐν δέχεσθε, σήμερον θὰ ὀμιλήσω περὶ τούτου εἰς τὸν θεῖόν μου.

— Ἐμίλιε, ἔχετε καρδίαν εὐγενῆ καὶ γενναίαν, ὑπέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος· δέχομαι τὴν προσφερομένην θέσιν, καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ κατασταθῶ ἀξίος ὑμῶν.

Ἀκτὶς χαρᾶς ἐλαμψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἐμιλίου, ὅστις σφίγγας εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν φίλον του ἀπῆλθε.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας προσήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν Βαρεγκκμ, ὅπου μετ' οὐ πολὺ διὰ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς, τῶν πολλῶν γνώσεων αὐτοῦ, τῆς ἀξιοπρεποῦς διαγωγῆς του ἐφείλκυσε τὴν ὑπόληψιν καὶ ἀγάπην ἀπάσης τῆς οἰκογενείας.

Προήλθον δύο μῆνες· ὁ Ἐμίλιος οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν ἠδύνατο νὰ μένη μακρὰν τοῦ Ἐδμόνδου, καθὼς καὶ οὗτος μακρὰν τοῦ Ἐμιλίου· μεταξὺ τῶν δύο νέων ὑπῆρχεν ἡ οἰκειότης ἢ μόνη ἢ ἀληθὴς φιλία ἐμπνέει. Πλὴν τοῦ χρόνου προϊόντος ὁ Ἐμίλιος ἐφέρετο ψυχρότερον πρὸς τὸν Ἐδμόνδον. κατέστη σιγηλός, τὸ ὠραῖον χρῶμα τῶν παρειῶν του ἤρχισεν ἐκλείπον, καὶ ἰώδης στέφανος περιέστεψε τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς του. Πυρετὸς μετ' ὀλίγον κατέλαβεν αὐτὸν καὶ ἔπεσε κληνῆρης. Ὁλοκλήρους νύκτας ἠγρύπνει ὁ Ἐδμόνδος παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, πλὴν τὰς προθυμίας του τὰ παθήματά του οὐδὲ ἐν μειδιάμα ἀντήμειβε. Μὲ τὴν ψυχὴν πλήρη ἀλγους καὶ ἀδημονίας, ἀπεφάσισεν ὁ Ἐδμόνδος νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ φίλου του λόγον τῆς ψυχρότητός του, τυχὸν δὲ τῆς εὐκαιρίας ὅτε οὐδεὶς ἄλλος ἦτο εἰς τὸν κοιτῶνα, ἤρχισεν·

— Ἀπό τίνος; Ἐμίλιε, παρατηρῶ ὅτι

φέρεισαι πρὸς ἐμὲ μὲ ψυχρότητα ἥτις ἐπ' ἀληθείας μὲ βασανίζει. Ἐφ' ὅσον ἠρεύνησα ἐμαυτὸν, δὲν δύναμαι νὰ ἀνακαλύψω ἐν ἐμοὶ πταίσμα τι, ὅθεν ἀπαιτῶ παρὰ σοῦ ἐξήγησιν.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἐμίλιος ἠθάνθη τὸ αἶμα πλημμυροῦν τὸ πρόσωπόν του, ἐλαφρὸς τρόμος κατέλαβεν αὐτὸν καὶ ἀδιαγνώστους ἐξέλιπε λέξεις.

Κατεβλήθει ὑπὸ τῆς λύπης ὁ Ἐδμόνδος, δακρυρροῶν ἔδωκεν ἔξοδον εἰς αὐτήν.

— Ἄ! Ἐμίλιε, ἤμην πολὺ εὐτυχὴς εὐρίαν ἐν σοὶ φίλον ἀγαπατόν· πολὺ ταχέως εἰς τὰς ἀγκάλας σου ἐλησμόνησα τὰ παθήματά μου καὶ τὰς ἀπίστους βασάνους αἵτινες ἐδηλητηρίασαν τὰ πρῶτα ἔτη τοῦ βίου μου. Ἐγὼ ὤφειλον νὰ σκεφθῶ ὅτι δι' ἐμὲ τοῦτο δὲν ἦτο ἡ σκληρὸν καὶ ἀπατηλὸν ὄνειρον· δύναμαι ἴσως νὰ ἀπολαύσω τὴν εἰρήνην καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τὴν παραχωρηθεῖσαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους; Ἐγὼ χωρὶς ὄνομα, παρὰ πάντων ἐγκαταλελειμμένος, ἐγὼ νόθος τί δύναμαι νὰ ἀπαιτήσω; Ἄνοι γονεῖς μου αὐτοὶ δι' αἱματηρῶν γραμματίων ἔγραψαν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὸ ἀμάρτημά των, τί δὲν θὰ πράξωσιν οἱ ἄλλοι πρὸς ἐμὲ; Ἐμίλιε . . . δὲν θὰ μείνω πλέον εἰς τὸν οἶκόν σου, ἀφοῦ γνωρίζω ὅτι δὲν με ἀγαπᾶς! . . .

— Ἐγὼ δὲν σε ἀγαπῶ, ἀνέκραξεν ἀπελπισὶς ὁ Ἐμίλιος; ἐγὼ δὲν σε ἀγαπῶ; ἀλλὰ θεώρητόν με κατὰ πρόσωπον, Ἐδμόνδε, καὶ τότε μόνον θὰ μάθης ἐάν σε ἀγαπῶ.

— Ἀλλὰ διατί λοιπὸν με φεύγεις; διατί ἀπὸ δεκκπέντε ἡδὴ ἡμερῶν οὐδὲ λέξιν μοὶ ἀποτεινεις;

— Ἄ! μὴ με ἐρωτᾶς, Ἐδμόνδε, τοῦτο δὲν δύναμαι, οὐδὲ πρέπει νὰ σοὶ εἶπω . . . Εἶμαι πολὺ δυστυχὴς! . . .

— Ἀλλ' ὅποια δυστυχία ἐπίκειται σοι; Δὲν σοὶ ὠρκίσθη ὅτι πάντοτε θὰ ἦμαι πλησίον σου; Αἱ θλίψεις σου εἶναι θλίψεις μου· ἄ! ἐμπιστεύθητι εἰς τὸν ἀδελφόν σου, Ἐμίλιε, τὰς βασάνους σου, θὰ σε παρηγορήσω, θὰ κλαύσω μετὰ σοῦ, ἀλλ' εἰπέ μοι, πρὸς Θεοῦ, εἰπέ μοι ποῖον εἶναι τὸ αἷτιον τῶν παθημάτων σου.

Ὁ Ἐμίλιος ἐταλαντεύθη ἐντὸς αὐτοῦ σφοδρὰ διηγέρθη πάλιν, τὸ πρόσωπόν του συνεστάλθη, ὥστε ὁ Ἐδμόνδος ἔφριξεν εἰς

τὴν θεάν του. Μετὰ κόπου ἀνεκάθησεν ἐπὶ τῆς στρωμνῆς του, ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, ἔπειτα σχεδὸν παράφορος ἐξηκολούθησε.

— Ναι, Ἐδμόνδε, θὰ σοὶ εἶπω τὰ πάντα, καὶ τότε μόνον θὰ μάθης πόσον εἶμαι δυστυχὴς. Δὲν εἶμαι ἀνὴρ, ὡς μέχρι τοῦδε ἐνόμιζες, εἶμαι γυνή! . . .

Ὁ Ἐδμόνδος μεγάλως ἐθαύμασεν, ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ, πλὴν διὰ νεύματος ἡ νεῖνις τὸν ἐμπόδισε.

— Ναι, Ἐδμόνδε, εἶμαι γυνή, ἰδοὺ τὸ μόνον μυστικὸν τὸ ὅποῖον πάντοτε σοὶ ἔκρυφα, διότι δὲν ἠδυνάμην οὐδὲ ὤφειλον νὰ σοὶ τὸ φανερώσω. Ἔνεκχ ἰδιοτροπίας ἐξ ἐκείνων αἵτινες μόνον τοὺς τρελοὺς ἀγγλικούς νόας δύνανται νὰ καταλάβωσιν, ἐγὼ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας μου ἄγουσα, τῇ βουλήσει τοῦ πατρός μου, ἐνεδύθην ἀνδρικῶς. Κατὰ τὸν θάνατόν του διώρισεν ἵνα μέχρι οὐ γίνω εἰκοσαέτης ὑποχρεωτικῶς φέρω τὰ φορέματα ταῦτα, ἄλλως ὅλη ἡ περιουσία του ἦν μοὶ ἀφῆκε κληρονομίαν, ἤθελε μεταβῆ εἰς ἄλλον τοῦ μακρυνὸν συγγενῆ. Οὕτω λοιπὸν ἐν ἀγνοίᾳ μου ἠκολούθησα τὴν γελοίαν σχολὴν τῆς Βλοῦμερ, τῆς Γεραρδὲν καὶ τῆς μαρκεσίας Δου-Δεβάντ. Δωδεκαετίς ἤδη ἀνεκάλυψα τὴν θέσιν μου· πλὴν συνειθίσασα εἰς τὰ τῶν παιδῶν δὲν δυσχερестήθην διὰ τὴν ἀνδρικὴν ἐνδυμασίαν μου. Οὕτω δὲ μέχρι σήμερον ἐπτὰ ἀκόμη παρήλθον ἔτη. Ἡμέραν τινὰ τυχαίως διέβην τῆς Σεγέστης ὅπου τὸ πρῶτον σε συνήντησα, Ἐδμόνδε. Ἦσο μελαγχολικὸς καὶ περιπαθὴς, ἐγὼ ἔλαβον συμπάθειαν, καὶ εἰς σε διέγων ἐν τῇ πραγματικότητι αὐτῶν τοῦ τύπου, τοὺς ὁποίους ἠδέως διέγραψαν εἰς τὰ διηγήματά των ὁ Ὀρμαν καὶ ὁ Βέρθερ. Ἦρχισα μυστικῶς νὰ σε ἀγαπῶ, καὶ ἐντὸς τῆς καρδίας μου σοὶ ἀνήγειρα βωμὸν ἔνθα καθ' ἐκάστην σοὶ προσέφερον λατρείαν. Ἦμην μακαρία ἐν τῇ ἀγάπῃ σου, καὶ ἐν φίλημά σου δι' ἐμὲ ἦτο ὡς ἡ δρόσος διὰ τὰ ἄνθη, ἦτο ἡ ζωὴ ἔφριττον ὅτε ἠσθανόμην τὴν πρόσφασιν τῶν χειλέων σου καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας σου ἀπελάμβανον ἀνέκφραστον ἡδονήν. Σε εἶδον μίαν ἡμέραν ζωηρῶς συνδιαλεγόμενον μετὰ τῆς δεσποσύνης Ἐλίζης, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς μου διείδε γεγονόνα ἄτινα οὐδὲ κἄν διελογίσθης. Κατελήφθην ὑπὸ ἔμμε-

νοῦς σκέψεως ζηλοτυπίας, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν ἔλαβον ἀνάπαυσιν. Τὴν ἐσπέραν τοῦ παρελθόντος σαθράτου, ὡς γνωρίζεις, εἶχομεν συναναστροφὴν· σὺ δὲν εἶχες ἔλθῃ ἀκόμη, ἔδραμον εἰς τὸν κοιτῶνά σου, καὶ μὴ εὐρούσᾳ σε ἐκεῖ μετέβην εἰς τὸ περιβόλιον. Ἐν τῇ ἀσθενεῖ λάμψει τῶν ἀστέρων σε διέκρινον. Ἡ Ἐλίζα ἦτο πλησίον σου, καὶ τόσον ὠραία μοὶ ἐφάνη τότε, τόσον ἐπίχαρις καὶ γοητευτικὴ ὥστε ἐνόμισα ὅτι ἐν αὐτῇ ἔβλεπον τὸ πρόσωπον τῶν Βαγιαδέρων ἐκείνων τὰς ὁποίας μόνον ὁ Ράϊναλ ἐζωγράφησεν. Ἐκράτησα τὴν πνοήν μου, καὶ προσεπάθησα νὰ ἀκούσω τοὺς λόγους σας. ὦ! εἶναι ἐγκεχαραγμένοι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ αἰσθάνομαι αὐτοὺς σπαράττοντάς με ὡς δηλητηριώδεις αἰχμαί. Οὕτω σοὶ ἔλεγε — « . . . ἀλλὰ πῶς νὰ πιστεῦσω ὅτι ἀγαπῶμαι, ἀφοῦ ἐν μελίμα, μία μόνη λέξις δὲν εἶπεν εἰς τὴν καρδίαν μου, ἔλπιδε; ὦ! νὰ ἠδυνάμην, νὰ ἠδυνάμην διὰ τῆς γλώττης νὰ ἐκφράσω ὅτι κλείει τὸ στήθος μου, τότε . . . » δὲν ἠθέλησα νὰ ἀκούσω περισσότερα καὶ ἔφυγον. Ἰδοὺ, Ἐμίλιε, ἰδοὺ τί ὑποφέρω· ἰδοὺ σοὶ διηγήθην τὴν πρὸ πολλοῦ ἀπόκρυφον ἱστορίαν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔμεινεν ἀναυδὸς ἐνόμιζεν ὅτι ὄνειρεύετο, καὶ τεταραγμένος δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἐμιλίας.

— Δὲν σε ἐπιπλήττω, ἐξηκολούθησεν ἡ νεῖνις, ἀγάπα τὴν, καὶ μετ' αὐτῆς ζῆσον εὐτυχῆς, θὰ ἀποθάνω ἀγαπῶσά σε καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν θὰ δέωμαι διὰ σᾶς.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ Ἐδμόνδος συνεταράχθη καὶ παράφορος ἀνέκραξεν·

— Ἐμίλιε, ὡς ἀδελφὸν τὸ πρῶτον σε ἠγάπησα, καὶ ἡ πρὸς σε ἀγάπη μου δὲν μοὶ ἐπέτρεπε νὰ ἀγαπήσω μίαν γυναῖκα. Ἡ Ἐλίζα δὲν ἐζήτει παρ' ἐμοῦ ἔρωτα τὸν ὅποιον δὲν ἠδυνάμην νὰ συμμερισθῶ, με παρεκάλει νὰ σοὶ φανερώσω τὸν ἔρωτα τὸν ὅποιον ἔτρεφε πρὸς σε.

Αἱ φλογώδεις παρειαί τῆς Ἐμιλίας ὠχρίασαν ὑπὸ τῆς μεγάλης συγκινήσεως· τρέμουσα δὲ ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Ἐδμόνδον ὅστις ἐξηκολούθει.

— Δι' ἐσέ, δι' ἐσέ μόνον με παρεκάλει, ἐπειδὴ μὴ ἀνταγαπωμένη ὑπὸ σοῦ ἡ δυστυχὴς θὰ ἀποθάνῃ.

— Λοιπὸν ἐψέλλισεν ἡ Ἐμίλιε, με ἀγαπᾶς ἀκόμη;

— Μὴ με ἐρωτᾶς, μὴ με ἐρωτᾶς, Ἐμίλιε· ὁ ἔρωσ σου τόσον εὐτυχῆ με ἀποκαθιστᾷ ὥστε οὐδὲν ἄλλο ζητῶ παρὰ τῆς θείας ἀγαθότητος. Ναι, σε ἀγαπῶ, καὶ θὰ σε ἀγαπῶ ὡς οἱ ἄγγελοι ἀγαπῶσι τὸν Πλάστην! . . .

Καὶ ταῦτα λέγων ἐθλίψεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Ἐμιλίαν σχεδὸν λειπόθυμον· τὰ χεῖλη του συνήντησαν τὰ τῆς νεῖνιδος φλέγοντα, καὶ εἰς ἐν παρατεταμένον φίλημα διέχυσεν ἐν αὐτῇ τὴν ψυχὴν του ὅλην ποθοῦσαν ἔρωτα καὶ ζωὴν.

Τίς ἠδύνετο νὰ τοῖς ἀφαρπάσῃ τὴν ἰδυπάθειαν τῶν οὐρανίων ἐκείνων στιγμῶν· τίς θὰ ἀπετόλμα νὰ σχίσῃ ἐνώπιον αὐτῶν τὸ παραπέτασμα τοῦ μέλλοντος; Ἀμνύμονες τοῦ παρελθόντος, βεβακχούμενοι ὑπὸ τοῦ παρόντος, ἤκουσαν μόνον τοὺς παλμούς των ἠδέως ἐκλείποντας, ὡς ἐκλείπει ὁ γλυκὺς καὶ παθητικὸς ἦχος αἰτλίας ὡς ἡ ὠδὴ τῶν ἐρωτευμένων ἀγγέλων. ὦ! εἴθε αἰωνίως νὰ ἔμενον οὕτως ἐνηγκαλισμένοι! . . . Ἀποπνεύοντες τοῦλάχιστον τὴν ψυχὴν, ἀγνὸν θὰ ἠδύνετο νὰ ἀτενίσωσι τὸ βλέμμα πρὸς Οὐρανὸν, καὶ νὰ εὐχαριστήσωσι τὸν Ἰψιστον ὅτι τοῖς ἐπέτρεψε τὴν πρὸ πολλοῦ ποθουμένην ἐκείνην ὀλβιότητα· πλὴν ἡ στιγμή ἐκείνη, ὡς τὸ φῶς τῆς πυγολαμπίδος, ἐπέπρωτο νὰ ἐκλείψῃ ἐνώπιον αὐτῶν.

Ὁ Ἐδμόνδος ὑψώτε τὸ βλέμμα, καὶ πρὸς τὴν νεῖνίδα, ἀτενίζουσαν πρὸς αὐτὸν ἐκστάσει τὸ βλέμμα, εἶπεν.

— ὦ! ποσάκις εἰς τὰ θλιβερά ὄνειρά μου σε εἶδον εὐγενῆ ὡς τὸ ἰδανικὸν ὅπερ ἀνεπόλουν. Σὺ με ἐθεώρεις ὡς τώρα προσμειδιώτα καὶ ὠραία ὡς ἄγγελος, ἀθῶα καὶ ἀγνή ὡς ὁ πρῶτος λογισμὸς τοῦ πρωτοπλάστου· ἀλλ' εἰπέ μοι τώρα θὰ ὀμιλήσῃς πλέον περὶ θανάτου; . . .

Ἡ Ἐμίλιε ἐσίγησε καὶ ἔκλινε τὸ μέτωπον· δεινὴ ὠχρότης ἀνεφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, ὡς ἀστραπὴ τότε διῆλθε τὴν διάνοιάν της ἡ σκέψις τοῦ μέλλοντος. Θυγάτηρ ἐνὸς τῶν πλουσιωτέρων λόρδων τῆς Ἀγγλίας, ἀνήκουσα εἰς οἰκογένειαν ἥτις οὐδὲν ἠθελε θυσιάσει εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴν ὑπερηφάνειαν, πῶς θὰ ἠνοῦτο αὕτη μεθ' ἐνὸς νόθου; Ὁ Ἐδμόνδος τὰ πάντα ἐνόησε καὶ σαρκαστικὸν μειδίαμα ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων του.

— Καὶ τί, ἀνέκραξε μετὰ τινὰς στιγ-

μάς, και τί εάν ἐπλησίασα εἰς τὸ στόμα μου τὸ ποτήριον τῆς εὐδαιμονίας ἀπαξ, ἀπὸ τρημερᾶ χειρὸς ἐξερχομένη ἐκ τοῦ αἰωνίου χάους τώρα μοὶ τὸ ἀποσπᾶ; . . Δὲν θὰ γίνω ἰδικὸς σου, Ἐμιλία· ἄρρων ἐγὼ ὅστις ἐπὶ στιγμὴν ἐπίστευσα εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ ἔρωτος. Ἦ; ὁ Κάϊν θὰ ἐπεκαλούμην τὰ αἰώνια σκότη καὶ ἐν ἀπελπισία θὰ ἐπλανώμην ζητῶν ὡς ὁ Ἀσβέρ τὴν εἰρήνην.

Ἡ Ἐμιλία δακρυβρέκτους ὕψωσε τοὺς ὀρθακμοὺς καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἐδμόνδε, διὰ τῶν λόγων σου τούτων σπαράττεις τὴν ψυχὴν μου. Τὰ πάντα θὰ θυσιάσω εἰς τὸν ἔρωτά σου· σὺ δὲ ἐμὲ θὰ ἦσαι ὡς ὁ συνοδεύων ἄγγελος τὸν ἀπαρηγόρητον Γωβίαν. Ἰερὸς δὲ ἐμὲ θέλει εἶσθαι τόπος ὅπου θὰ δύναμαι νὰ ἀκούω ἐκ τῶν χειλέων σου λέξεις ἔρωτος.

Καὶ μὴ δυναμένη ἐπὶ μᾶλλον ἢ δυστυχὴς νὰ ἀνθέξῃ ἔπесе λιπόθυμος.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐζήτησε βοήθειαν καὶ διὰ τῶν ἐπιδαψιλευθειῶν ταχέως φροντίδων ἐπανάφερον αὐτὴν εἰς τὴν ζωὴν. Ὀχρότης θανάτου ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της, καὶ δυσκόλως ἀνέπνεε. Τεθορυβημένη περιέφερε τὸ βλέμμα, ὡσεὶ ἐζήτηει τινα, εἰς δὲ τὴν θέαν τοῦ Ἐδμόνδου μειδίαμα εὐφροσύνης ἡσύχως ἔθλαεν ἐπὶ τῶν χειλέων της.

Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἡ Ἐμιλία ἐντελῶς ἀνέβρωσε. Καλέσας αὐτὴν ὁ γηραιὸς θεὸς της τὴν εἰδοποίησεν ὅτι μετ' οὗ πολὺ προσήγγιζεν ὁ χρόνος καθ' ὃν ἐμελλε νὰ ἀποβάλλῃ τὰ ἀνδρικά ἐνδύματα, καὶ προσέθηκεν ὅτι ὅσον τάχιον ἤθελε τῆ παρουσίᾳ νέον τινὰ λόρδον, υἱὸν τοῦ ἐν Νεαπόλει Ἀγγλοῦ πρέσβευος, τὸν ὁποῖον αὐτὸς ἐξελέξε νυμφίον της.

Ἡ Ἐμιλία ἐσιώπησεν· ἔμεινεν ἀπαθὴς· καὶ ὁ ἐπιτηδειότερος τῶν διαγνωστῶν δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὸν σάλον ὃν ἐν τῷ στήθει της διήγειρε ἀγγελία τοιαύτη. Ἐκ τοῦ κοιτῶνος τοῦ θείου της δρομαίως ἐπορεύθη πρὸς τὸν Ἐδμόνδον· μετὰ τὰ πικρότερα δάκρυα, μετὰ τὴν καρδίαν πλήρη ἀημονίας ἀφηγήθη πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπικειμένην φρικτὴν συμφορὰν· ἔπειτα ὡσεὶ ἐμπνευσμένη, ἔλαβεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ διὰ τοῦ ἐπισήμου τόνου γυναικὸς ἐμμανῶς ἀγαπώσης τῷ εἶπεν.

— Ἐδμόνδε! . . . σὲ μόνον εἶπον ὅτι θὰ ἀγαπῶ, καὶ ποτὲ δὲν ἤθελον γίνῃ σύζυγος ἄλλου· ἔχεις θάρρος νὰ με ἀκολουθήσῃς;

Ἐκθαμβος ὁ Ἐδμόνδος ἠτένισεν αὐτὴν.

— Ναι, ἐπανέλαβεν ἡ κόρη, τὴν νύκτα ταύτην θὰ φύγωμεν, ἐριπποι θὰ πορευθῶμεν μέχρι τοῦ θεάτρου τῆς Σεγέστης· δεξιόθεν τοῦ μεγάλου μνήματος ἐγειρεται σταυρός· ἐκεῖ θὰ ἀνταλλάξωμεν αἰωνίαν πίστιν ἣτις διὰ παντός θὰ κρατῆ ἡμᾶς· συνδεδεμένους ἐνώπιον Θεοῦ.

Ὁ Ἐδμόνδος ἐσκέφθη ἐπ' ὀλίγον, ἔπειτα ἀποφασιστικῶς ἀπεκρίθη.

— Ὁχι, Ἐμιλία, δὲν πρέπει νὰ ἀναχωρήσῃς· ἱερὸν καθήκον σοὶ ἐπιβάλλει νὰ καταπνίξῃς τὸν ἔρωτα τὸν ὁποῖον δὲ ἐμὲ τρέφεις· ἐγὼ . . . οὐδέποτε θὰ σὲ ἀκολουθήσω.

— Καὶ διατί! ἀπελπισ ἠρώτησεν ἡ Ἐμιλία.

— Διότι ἤμην καὶ εἶμαι δυστυχὴς, διότι ἐγεννήθην φέρων τὴν κατάραν, διότι τέλος δὲν θέλω νὰ σὲ καταστήσω δυστυχῆ.

— Ἄ! Ἐδμόνδε! ποτὲ δὲν με ἠγάπησας.

— Μὴ τὸ λέγῃς, ὦ! μὴ τὸ λέγῃς Ἐμιλία, ἐπρόσθεσε πνιγόμενος ὑπὸ τῶν λυγμῶν ὁ Ἐδμόνδος, ἀμφίβαλλε μᾶλλον περὶ τῆς ὑπάρξεώς σου, ἀλλ' ὄχι περὶ τοῦ ἔρωτός μου.

— Λοιπὸν ἄκουσον, εἶπεν ἐν παραφορᾷ ἡ νεάνις· ἢ τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ἤμεθα μακρὰν τοῦ Πανόρμου, ἢ αὐριον ἡ Ἐμιλία τοῦ Βαρεγκάμ θὰ παύσῃ τοῦ ζῆν.

— Ὁχι, Ἐμιλία, δὲν θὰ ἀποθάνῃς.

Καὶ μετὰ σαρωτικὸν καὶ ὀργὴν ἐμφαίνον μειδίαμα ἐξηκολούθησεν.

— Ἐμιλία, τὸ ἠθέλησας ὁ ἐκ Σεγέστης νόθος ἐνόησε τὴν τύχην του μετὰ τῆς ἰδικῆς σου!

Ἡ νεάνις ἀφήσασα τὰς χεῖρας τοῦ ἐραστοῦ της ἔφυγεν.

Ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὰ δάκρυά της, ἐνέδωκε θαυμάζων τὸ ὠραῖον πρόσωπον τῆς Ἐμιλίας. Δυστυχὴς! καὶ αὐτὴ ἡ Δηλία προσβλέπουσα τὸν ἥλιον ἀπετυφλώθη.

Ἐφθασε τέλος ἡ νύξ ὑπ' οὐδενὸς ἀστέρος φωτιζομένη· ὁ Οὐρανός, τὸ πρὶν αἴθριος, κατεκαλύφθη ὑπὸ νεφῶν, ὡς ἂν

ἤθελε διὰ τοῦ σκότους αὐτοῦ νὰ προστατεύῃ τὴν φυγὴν τῶν δύο ἐραστῶν. Ἡ ἐνδεκάτη ἐσήμανεν ἤδη καὶ πάντες ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Βαρεγκάμ ἐκοιμῶντο. Ἡ Ἐμιλία κρατοῦσα τὴν πνοὴν της διέβη τοὺς μακρὰς διαδρόμους καὶ ἔδραμε πρὸς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἐδμόνδου, τὸν ὁποῖον εὔρε τὴν κεφαλὴν ἔχοντα ἐντὸς τῶν χειρῶν του, — ὁ δυστυχὴς ἔκλαιεν.

Ἡ Ἐμιλία τὸν ἀπέσπασε τῆς θέσεως ἐκείνης λέγουσα·

— Ἐδμόνδε, τὰ πάντα εἶναι ἔτοιμα, πᾶσα βραδύτης δύναται νὰ μᾶς ἀπολέσῃ.

— Ἰπάγωμεν, ἐκραζεν ἀποφασιστικῶς ὁ νέος· ἄς τελεσθῇ διὰ παντός τὸ πεπρωμένον.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἐπὶ τῆς ἐρήμου καὶ λιθώδους ὁδοῦ, ἣτις ἐπὶ τοῦ παραλλίου φέρεται πρὸς τὸ κολοτσιαῖον οἰκοδόμημα τῆς Σεγέστης διέβησαν ἀπὸ βύτηρος τρέχοντες δύο ἵπποι, ἐφ' ὧν ἐκάθηντο οἱ δύο νεαροὶ φυγάδες. Μόλις ἀφίχθησαν εἰς τοὺς πόδας τοῦ σταυροῦ, ἡ Ἐμιλία καταβᾶσα πρώτη ἐγνονυπέτησε καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Οὐρανόν. Ὁ Ἐδμόνδος ἐστάθη πλησίον της, ἀμφοτέροι δὲ ἐν μέσῳ τῆς φρικτῶς ἐκείνης νυκτός χωρὶς νὰ ἐνωθῶσιν ἢ εὐλογηθῶσιν ὑπὸ ἐτέρων χειρῶν, ὠρκίσθησαν αἰωνίαν πίστιν, αἰώνιον ἔρωτα.

Ἐν τούτοις τὰ πάντα ἐν τῷ παλατίῳ τοῦ Βαρεγκάμ ἦσαν εἰς ἀναστάτῳσιν. Εἰδοποιηθεὶς ὁ γηραιὸς λόρδος περὶ τῆς φυγῆς τῶν νέων ἔβλεπεν ἐπανειλημμένως διαταγὰς, ὅπως πολλοὶ χόθην τοὺς καταδιώξωσιν. Ὁ λόρδος συνοδευόμενος ὑπὸ δύο ἄλλων ὑπηρετῶν ἔλαβε τὴν πρὸς Σεγέστην ὁδόν.

Ὁ Ἐδμόνδος καὶ ἡ Ἐμιλία περὶ τὴν πρῶτην ἐφθισαν εἰς τὸ πολίχνιον* * * καὶ εὐθὺς ἠρώτησαν ἐάν πλοῖον ἦτο ἔτοιμον πρὸς ἀπόπλουν· τοῖς εἶπον ὅτι ἀγγλικὴ ναὺς, ἡμισυ μίλιον μακρὰν ἐκεῖθεν, ἤθελον ἀνελεύσει τὴν ἄγκυραν τὴν αὐτὴν πρῶτην· πλὴν ἐνεκα τῆς τρικυμίας θὰ ἦτο ἀφροσύνη ἢ ἀπόπειρα νὰ ἀναμείνωσι μέχρι τῆς ἀφίξεως αὐτῆς.

Καὶ τῶντι σφοδρὸς λιψὸς ἔπνεεν, ὅστις παράττων τὰ ὕδατα τῆς θαλάσσης ἀνύψου κύματα ἠμοιάζοντα τοὺς ἀρχαίους ὄβελισκούς ὑψουμένους πρὸς τὸν ἥλιον.

Ὁ Ἐδμόνδος ἀποθηρῶνθεὶς ἐθεώρησε

τὴν Ἐμιλίαν, διότι ἐνώπιόν του γῆ καὶ θάλασσα τότε παρίσταντο ὡς εἰς τὸ ἀπηλπισμένον καρθαίνιον ἔρημος τῆς Ἀφρικῆς χωρὶς φυτὰ οὐδ' ἄστυλον.

Καὶ ὅμως ἀνάγκη νὰ ἀποφασίσῃ, πᾶσα ἀργοπορία ἴσως ἤθελε τοῖς γίνῃ ὀλεθρία.

— Ἐμιλία, ἀνέκραξεν ὁ Ἐδμόνδος, ἔχεις τὴν ἰσχὺν νὰ με ἀκολουθήσῃς ἀναθέτουσα τὴν ζωὴν σου εἰς τὴν θάλασσαν;

— Καὶ με εἶδες ἄλλοτε φοβουμένην τὸν κίνδυνον; ὑπέλαβεν ἡ νεάνις σχεδὸν ἐπιπλήττουσα αὐτόν.

— Λοιπὸν ὑπάγωμεν, προσέθηκεν ὁ Ἐδμόνδος.

Ἀδιαφοροῦντες εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ παραινέσεις τῶν παρεστῶτων ἐγκατέλιπον τοὺς ἵππους των καὶ ἐπήδησαν εἰς τὴν λέμβον. Ὁ Ἐδμόνδος ἔλαβε τὰ κωπία καὶ ἰσχυρῶς κωπηλατῶν ἀπεμακρύνθη τῆς παραλίας περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα.

Ἐντούτοις ἐβλάστη ὁ γέρων λόρδος πνευστιῶν· ἰδὼν δὲ τὴν ἀνεψιάν του ἀπομακρυνομένην μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου, ἐκραύγασεν, ἐκάλεσεν, ὑπεσχέθη ὑπέρογκα ποσὰ πρὸς ἐκείνους οἵτινες ἤθελον ἐπαναγάγῃ αὐτούς.

Οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ ῥιφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, μέγας ἦτο ὁ κίνδυνος.

Τὸ μικρὸν σκάφος πότε ἀνεφαίνετο ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν κυμάτων, καὶ πότε ἐξηφανίζετο ἐντὸς τῶν συστροφῶν, ὡς ἂν ἐγίνετο βορὰ τούτων. Πολλοὶ προσέδραμον ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ ἐναγωνίως ἠκολούθησαν διὰ τοῦ βλέμματος τὴν μικρὰν λέμβον φερομένην κατὰ τὴν διάκρισιν τῶν κυμάτων, ἅτινα διὰ τῶν μυκηθμῶν αὐτῶν, ὡς οἱ ἐρητάζοντες τὰ Διονύσια, κατεθροῦντο τὸν ἀέρα οἰοῦντι ἤθελον νὰ πνίξωσι τοὺς θρήνους τῶν βασανιζομένων. Αἴφνης ἡ λέμβος ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς κύματος καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ ἐγγίσῃ τὰ μελανὰ καὶ ἐπισετρωσμένα νέφη. Τότε ἠδύνατό τις νὰ διακρίνῃ τοὺς δύο ἐραστάς. Ἡ Ἐμιλία ἔμεινε γονυπετῆς καὶ μετὰ τὸ πρόσωπον ἐστραμμένον πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἐπικαλουμένη ἴσως παρὰ τοῦ Θεοῦ συγγνώμην τοῦ τρομεροῦ της ἀμαρτήματος. Τοιαύτην ἐν τῇ ἀγγελικῇ διανοίᾳ του θὰ συνέλαβεν ὁ Τουίθος τὴν μετανοοῦσαν Μαγδαληνὴν του· ὁ Ἐδμόνδος ἴστατο παρ' αὐτῆ καὶ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν ὑπεστήριζε.

Τὸ κῦμα ἠνοίχθη, καὶ τὸ μικρὸν σκά-
φος ἀφῆκε εὐρέθῃ ἐν μέσῳ δύο μεγάλων
ὄρεων ὕδατος, ἅτινα ἐνούμενα ἔθλασαν
αὐτὸ μετὰ πικράτου ἐντὸς τῶν ἀπειρῶν
καὶ φρικαλέων στροβίλων τῶν.

Κραυγὴ σπαραξικάρδιος τῶν ἐπὶ τῆς
παραλίας παρηκολούθησε τὴν θέαν ταύ-
την, καὶ ὁ γηραιὸς λόρδος λειποθυμήσας
ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν ὑπηρετῶν
αὐτοῦ.

Μετὰ δύο ὥρας ἀκτίς ἡλίου διερχομένη
διὰ τῶν πυκνῶν καὶ μελανῶν νεφῶν ἐφώ-
τισε τὴν εἰσέτι τρικυμιῶσαν θάλασσαν·
ὠροίαζεν ἀπερίσκεπτον παιδίον τὸ ὑπόπνυ
χορεύει ἐκεῖ ὅπου πρὸ ὀλίγου ἐτάφη ὁ ἀ-
δελφός του.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπὶ τοῦ λιθώδους παρα-
λίου εὐρέθησαν δύο πτώματα σφιγκτὰ
ἐνγκλισμένα. Ἦσαν τὰ πτώματα τοῦ
Ἰηδμόνδου καὶ τῆς Ἐμιλίας, θυμάτων ἔ-
ρωτος ἀτυχοῦς μὴ εὐλογηθέντος οὔτε πρὸς
τοῦ Θεοῦ οὔτε παρὰ τῶν ἀνθρώπων.

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.)

P. K. ΣΦΗΚΑΣ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΕΡΙ

ΠΡΩΣΣΙΑΣ

Ἰφισταμένου ἤδη τοῦ γαλλοπρωστικοῦ
πολέμου, ἐνομίσαμεν καλὸν νὰ δώσωμεν
τὰς ἐπομένους στρατιωτικὰς περὶ Πρωσ-
σίας πληροφορίας, ὅπως χρησιμεύωσι τοῖς
ἀναγνώσταις κατὰ τὴν μελέτην τῶν ἐπι-
συμβησομένων.

Κατὰ τὸ 1 ἄρθρον τοῦ Ὁμοσπονδικοῦ
συντάγματος τῆς Βορείου Γερμανίας, αὕτη
διαιρεῖται εἰς 22 Κράτη, ἧτοι 2 βασιλείαι,
5 μεγάλα δουκάτα, 5 δουκάτα, 7 ἡγε-
μονίας καὶ 3 πόλεις ἐλευθέραι.

Τὸ σύνταγμα ἀποδέχεται ἐν καὶ μόνον
κοινὸν δίκαιον, διὰ τοῦ ὁποίου ἕκαστος
κάτοικος τῶν κρατῶν τούτων θεωρεῖται
ὡς ἰθαγενὴς ἐν παντὶ ἑτέρῳ ἐπίσης μία
καὶ ἡαυτὴ ἐν ὅλοις ὑπάρχει ἡ δικαιοσύνη.

Προκειμένου περὶ συμφέροντος γενικοῦ,
οἱ σιδηρόδρομοι κατασκευάζονται διὰ νό-
μων ὁμοσπονδικῶν, ἔτι καὶ ἐν ἀνά-

στάνται τὰ ἰδιαιτέρως κράτη· τὸ δ' αὐτὸ
συμβαίνει καὶ εἰς τὰς τηλεγραφικὰς γραμ-
μας, ὧν ἡ διεύθυνσις ἀνήκει εἰς τὴν Πρωσ-
σίαν.

Τὸ πολεμικὸν ὁμοσπονδικὸν ναυτικὸν
ὑπόκειται εἰς τὴν ἀνωτέραν διοίκησιν τοῦ
βασιλέως τῆς Πρωσίας, ὅστις ὁμαζεῖ
τοὺς ἀξιωματικούς καὶ δέχεται τὸν ἔρκον,
ὃν ὀρκίζονται καὶ οἱ ἄλλοι ναῦται. Ἡ ἐν
τῷ ὁμοσπονδικῷ ναυτικῷ ὑπηρεσία εἶναι
ὑποχρεωτικὴ εἰς ἅπαντα τὸν ναυτικὸν
πληθυσμὸν τῆς Ὁμοσπονδίας. Ἡ σημαία
τοῦ πολεμικοῦ καὶ τοῦ ἐμπορικοῦ ναυτι-
κοῦ εἶναι ἡ αὐτὴ μέλαινα, λευκὴ καὶ
ἐρυθρά.

Ἐκαστος πολίτης τῆς Βορείου γερμα-
νικῆς Ὁμοσπονδίας ὀφείλει στρατιωτικὴν
ὑπηρεσίαν καὶ δὲν τῷ ἐπιτρέπεται ἡ ἀν-
τικατάστασις. Ἐάν ἡ αἰ κατ'ἀλλήλους εἰς
ὑπηρεσίαν, κατὰ τὸ 20 ἔτος τῆς ἡλικίας
αὐτοῦ εἰτέρχεται ἐν τῷ ἐργατικῷ στρα-
τῷ ἐπὶ 7 ἔτη, ὡς 3 ὑπὸ τὰς σημαίας καὶ
4 ἐν τῇ ἐφεδρείᾳ· περιπλεον ἐπὶ 5 ἔτη
ἀνήκει εἰς τὴν ἐπιφυλακὴν (Landwehr).

Ὁ ὁμοσπονδικὸς στρατὸς εἶναι εἰς ὑπό-
ταξιν δικταγᾶς τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσ-
σίας, ὅστις τὸν διοικεῖ ἐν εἰρήνῃ καὶ ἐν
πολέμῳ.

Τὰ συντάγματα ἀριθμοῦνται διαδοχι-
κῶς εἰς ἕκαστον ὄπλον.

ΦΟΡΤΙΑ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ

ΕΝ Τῇ ΛΕΚΑΝῇ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

α) ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. — Germerheins
μὲ προγεγύρωμα. — Mayence καὶ Cas-
sel, Coblenz καὶ Ehrenbreinstain —
Cologne καὶ Dentz, Wesel τέλος τὸ
φρούριον Schenk.

β) ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ἄκτῆς. — Rastadt
ἐπὶ τοῦ Murg Wurz Bourg, ἡ κάλιον
τὸ φρούριον Merichenberg ἐπὶ τοῦ Μείνου.

γ) ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ἄκτῆς. — Lan-
dau, ἐπὶ τῆς Queich — Sargelouis ἐπὶ
τῆς Saarge.

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΤΗΣ ΒΟΡ. ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ.

Τὰ κράτη τὰ ἀποτελοῦντα τὴν Ὁμο-
σπονδίαν διαιροῦνται ὡς πρὸς τὰ στρα-
τιωτικὰ εἰς τρεῖς κατηγορίας.

1) τὰ διατηρήσαντα ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ
στρατοῦ δι' ἑαυτοῦ, περιορισμένην
πάντοτε. Ταῦτα εἶναι τὸ βασιλεῖον τῆς

Σαξωνίας, ἡ μεγάλη δουκικὴ Ἔκση, τὰ
δύο Μεκλεμβούργ καὶ τὸ Βρουνσβίικ.

2) ἐκεῖνα, ὧν ὁ στρατὸς, καὶ περ δια-
τηρῶν τὸν ἐθνικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα, ἀ-
ποτελεῖ μέρος ὀλοκληρωτικὸν τοῦ πρωσ-
σικοῦ στρατοῦ. Πάντα τὰ ἀφωρῶντα τὸν
στρατὸν τοῦτον ἀνήθησαν εἰς τὴν Πρωσ-
σίαν, ἧτοι νεοσυλλεξία, ἐκπαίδευσις, δια-
χείρισις καὶ βραβυλογία.

3) ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα, ἀπαρνηθέντα τὴν
δι' ἑαυτὰ στρατολογίαν, πληροῦνται εἰς
τὴν Πρωσίαν γρηματικὰ ποσά (823 φρ.
καὶ 75 ἑκ.) δι' ἕκαστον ἄνδρα. Ταῦτα
εἶναι τὸ Ὀλδμεμβούργον, οἱ δύο Αἰππαι,
ἡ ἡγεμονία Βαλδίκ, τὸ Σβρατσβούργ Σουν-
δερσλάουζεν, αἱ τρεῖς ἐλεύθεραι πόλεις
Βρέιτη, Λύβικ καὶ Ἀμβούργον.

Οἱ κατ' ἕτος εἰκοσαεταῖς νέοι εἶναι
93, 000· ὅθεν ἐπὶ τὰ 12 ἔτη στρατείας
παράγει περὶ τὰς 800,000 γεγυμνασμέ-
νων, ὧν 300, 000 ὑπὸ τὰς σημαίας καὶ
500,000 εἰς τὰς ἐπιτάξιν αὐτῶν.

Ἐπιφυλακὴ. — Ἡ ἐπιφυλακὴ ἄλλοτε
διαιρεῖτο εἰς δύο κατηγορίας σήμερον ὁμοῦ
εἶναι μιᾶς καὶ μόνῃς, διαρκεῖ δὲ ἐπὶ 5 ἔτη
ἀντὶ 7, τὰ δὲ δύο ἀφαιρεθέντα ἔτη μετε-
βιβιάσθησαν διὰ τὸν ἄνδρα εἰς τὴν ἐνεργὸν
ὑπηρεσίαν (ἐφεδρεία τοῦ στρατοῦ). Ὅθεν
σήμερον ἡ Πρωσία δύναται νὰ καταστήσῃ
τα σώματα τοῦ στρατοῦ ἐμπόλεμα, κα-
ταφεύγοντα ἀπλῶς εἰς τὴν ἐφεδρείαν.

Ἐὶς πρὸς τὴν ἐπιφυλακὴν ἕκαστον σύν-
ταγμα τοῦ πεζικοῦ τῆς γραμμῆς ἐκ 3
ταγμάτων ἔχει ἀνταποκρινόμενον (ἐξαιρέ-
σει τῆς φρουρᾶς καὶ τῶν συνταγμάτων τῶν
τουρκεμιστῶν) ἐν σύνταγμα ἐπιφυλακῆς,
ἐκ δύο ταγμάτων, φέρου τὴν ἀριθμὸν καὶ
τὸ ὄνομα τοῦ εἰς αὐτὸ ἀνταποκρινομένου
τοῦ μονίμου στρατοῦ.

Εἰς ἕκαστον σύνταγμα τουρκεμιστῶν ἐκ
3 ταγμάτων ἀνταποκρίνεται ἐν τάγμα ἐ-
πιφυλακῆς ἐφεδρείας τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ.

Ἡ Βόρειος γερμανικὴ Ὁμοσπονδία, μὴ
συνυπολογιζομένου τοῦ Ἑσσηκῶ, διαιρεῖ-
ται εἰς 12 στρατιωτικὰς περιφερείας, ὧν
ἕκαστη ἀνταποκρίνεται εἰς 3 στρατιωτι-
κὸν σῶμα· ἐκάστη δὲ τούτων εἰς διαμε-
ρίσματα ταγμάτων ἐπιφυλακῆς, καὶ ταῦτα
εἰς κύκλους, ἐν οἷς ἐνεργοῦνται αἱ πρῶται
ἐτήσιοι ἐργασίαι τῆς στρατολογίας.

Ἐκαστον σῶμα στρατοῦ (corps d'ar-
mée) στρατολογεῖται καὶ διαμένει εἰς τὴν

αὐτὴν τοπικὴν περιφέρειαν, πλησίον ὄλων
τῶν πηγῶν, ἧτοι ἀνδρῶν, ἔκπων καὶ προ-
μηθειῶν, ἀναγκασιῶν καθ' ἡν ὥραν ἐτοι-
μάζεται ἐκστρατεία. Ὁ ὀργανισμὸς οὗτος
εἶναι ἰσχυρὸς καὶ λογικὸς, καθόσον δὲν
ἔχει ἀνάγκην προῶρου κινητοποιήσεως,
διότι τοῦτο κατορθοῦται τάχιστα, καὶ ἐ-
πομένως ἀποκαλύπτονται τὰ πολεμικὰ
σχέδια ὅσον δυνατὸν ἀργότερα.

Ἐκαστον σῶμα στρατοῦ συνίσταται ἐν
εἰρήνῃ ἐκ δύο μεραρχιῶν, ὧν ἕκαστη ἐκ
δύο ταξιαρχιῶν πεζικοῦ καὶ μιᾶς ἵππικοῦ
— ἐξ ἑνὸς τάγματος πεζῶν κυνηγῶν —
μιᾶς ταξιαρχίας πυροβολικοῦ, περιλαμ-
βανούσης ἐν σύνταγμα πυροβολικοῦ πεδι-
νοῦ καὶ ἕτερον τῶν φρουρῶν — ἑνὸς τάγ-
ματος σκαπανέων — ἑνὸς τάγματος ζευ-
γιστῶν τοῦ στρατοῦ.

Αἱ μεραρχίαι ἀριθμοῦνται ἀπὸ
1—24 ἐν ὄλῳ τῷ στρατῷ.

Αἱ ταξιαρχίαι τοῦ πεζικοῦ καὶ τοῦ
ἵππικοῦ περιλαμβάνουν 2—3 συντάγ-
ματα· καὶ αἱ μὲν πρῶται ἀριθμοῦνται
1—48, αἱ δὲ δεύτεραι 1—24 ἐν ὄλῳ
τῷ ὁμοσπονδικῷ στρατῷ. Αἱ ταξιαρχίαι
τοῦ πυροβολικοῦ καὶ τὰ τάγματα τῶν
σκαπανέων καὶ τῶν ζευγιστῶν ἔχουσι τοὺς
ἀριθμοὺς τῶν σωμάτων στρατοῦ, εἰς 2
ἀνήκουσιν.

Αἱ δύο ταξιαρχίαι τοῦ πεζικοῦ, ἐξ ὧν
συνίσταται ἡ ἰδιαιτέρως κατονομαζομένη
Ἑσσηκὴ μεραρχία, φέρουσιν ἀριθμὸν 49,
50, ἡ δὲ ταξιαρχία τοῦ ἵππικοῦ φέρει
τὸν ἀριθμὸν 25.

Τέλος ἡ φρουρὰ περιλαμβάνει 4 τα-
ξιαρχίας πεζικοῦ, ἀριθμὸν 1—4, πρὸς δὲ
3 ταξιαρχίας ἵππικοῦ, μίαν ταξιαρχίαν
πυροβολικοῦ, ἐν τάγμα σκαπανέων καὶ ἕ-
τερον ζευγιστῶν.

Τὸ πεζικὸν (ἐξαιρέσει τῆς Ἑσσηκῆς
μεραρχίας) περιλαμβάνει 114 συντάγ-
ματα καὶ 16 τάγμα πεζῶν κυνηγῶν.

Τὰ συντάγματα ὑποδιαιροῦνται οὕτω.
9 τῆς φρουρᾶς, ὧν

4	φρουρᾶς πεζῆς,
	4 γρεναδιέρων (κοινῶς
	λεγομ. ἐπιλέκτων),
4	τουρκεμιστῶν.

93	}	14 γρεναδιέρων, ἧτοι 12 πρῶ- τοι ἀριθμοὶ καὶ οἱ ἀριθμοὶ
		100 καὶ 101 τῶν Σαξῶνων
105	}	79 τῆς γραμμῆς.
		12 τουρκεμιστῶν (ἐν κατὰ σῶμα

στρατού), οί αριθμοί 33—40, 73, 80, 86 και τὸ Σαξωνικόν 180.

Τὰ δὲ 16 τάγματα τῶν πεζῶν κυνηγῶν

- 1 διὰ τὴν φρουρὰν,
- 1 τάγμα τῶν ἀκροβολιστῶν τῆς φρουρᾶς,
- 14 εἰς τὰ πρῶτα ἕνδεκα σώματα στρατοῦ 1—11,
- 2 Σαξῶνων, ἀρ. 12—13,
- 1 Μεκλεμβουργικόν ἀρ. 14.

Τὸ τάγμα, διοικούμενον ὑφ' ἑνὸς ἀνωτέρου ἀξιωματικοῦ διαιρεῖται εἰς 4 λόχους δυνάμεις ἐμπολέμου 250 ἀνδρῶν· οἱ δὲ 12 λόχοι τοῦ συντάγματος φέρουσι τὸν ἀριθμὸν 1—12, διοικῶνται δὲ ὑπὸ ἑνὸς λοχαγοῦ, ἔχοντος ὑπὸ τὰς διαταγὰς αὐτοῦ 1 ὑπολοχαγὸν καὶ 2 ἀνθυπολοχαγούς· ἐν ἐκστρατείᾳ δὲ προστίθεται πέμπτος ἀξιωματικός. Τὸ σύνταγμα διοικεῖται ὑπὸ συνταγματάρχου ἢ ἀντισυνταγματάρχου, ἢ καὶ μαγιόρου (ἀντιστοίχου εἰς τὸν βαθμὸν ταγματάρχου), τὸ δ' ἐπιτελεῖον μετρεῖ καὶ πέμπτον ἀξιωματικὸν ἀνώτερον.

Τὸ ἰππικὸν περιλαμβάνει 7½ συντάγματα, ἦτοι 10 θωρακοφόρων, ὧν 1 τῆς φρουρᾶς καὶ 1 τῆς φρουρᾶς τοῦ σώματος,

- 21 δραγόνων, ὧν 2 τῆς φρουρᾶς,
- 18 οὐσάρων, " 2 " " "
- 21 οὐλάνων, " 3 " " "

4 συντάγματα τοῦ 12ου σώματος, καλούμεναι Reiter.

Πρὸς δὲ περιλαμβάνει 2 συντάγματα δραγόνων τῆς Ἑσθικῆς μεραρχίας.

Ἐκαστον σύνταγμα ἔχει 5 ἴλας ὑπὸ ἑνα ἱλαρχον (μετ' βαθμὸν λοχαγοῦ), 1 ὑπολοχαγὸν 4 καὶ 3 6' τάξεις, 2 ἀνωτέρους ἀξιωματικούς, ὧν ὁ εἰς ὧς διοικητὴς εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς.

Πυροβολικόν.—Τὰ 12 σώματα στρατοῦ τῆς Ὀμοσπονδίας καὶ ἡ φρουρὰ ἔχουσιν ἀνά ἕνσύνταγμα πεδινῶν πυροβολικοῦ ἐν ὄλῳ λοιπὸν 18. Ἡ φρουρὰ, τὰ 8 ἀρχαῖα πρῶσια σώματα καὶ τὸ σαξωνικόν ἔχουσι προσέτι ἀνά ἕν σύνταγμα πυροβολικοῦ φρουρίων, συσσωματούμενον μετ' τοῦ σχετικὸν τοῦ πεδίου εἰς μίαν ταξιαρχίαν· ἀρα 10 φρουρίου συντάγματα.

Τὸ σύνταγμα τοῦ πεδινῶν πυροβολικοῦ συγκροτεῖται ἐκ τεσσάρων μοιρῶν, ὧν τρεῖς πεζαὶ ἐκ τεσσάρων κανονοστοιχιῶν 4 πυροβόλων, τὸ ὄλον 48· πρὸς δὲ

μία μοῖρα ἐπίππου πυροβολικοῦ ἐκ 3 κανονοστοιχιῶν 4 πυροβόλων, ἦτοι 12 τὸ ὄλον. Ὀλικῶς ἐν εἰρήνῃ 60 πυροβόλα εἰς ἕκαστον σύνταγμα. Τὸ σύνταγμα τοῦ 12ου σώματος ἔχει 5 μοῖρας πεζας, ἦτοι ἐν ὄλῳ 6½ πυροβόλα. Ἡ Ἑσθικὴ μεραρχία ἔχει 24 πυροβόλα.

Αἱ κανονοστοιχίαι τῆς πεζῆς μοῖρας εἶναι δύο τῶν 6 καὶ δύο τῶν 4. Αἱ τῶν ἐπίππων ἔχουσι μόνον τῶν 4 βάρδωτά ἐπισθογεμῆ. Ἡ κανονοστοιχία διοικεῖται ὑπὸ λοχαγοῦ, ἔχοντος ὑφ' ἐαυτὸν ἕνα ὑπολοχαγὸν καὶ δύο ἀνθυπολοχαγούς. Ἐν ὄλῳ πολέμου ἡ κανονοστοιχία φέρει 6 πυροβόλα, πεδινὰ ἦτοι 90 κατὰ σύνταγμα πεδινόν.

Τὸ σύνταγμα τοῦ πυροβολικοῦ φρουρίων ἀριθμεῖ δύο μοῖρας ἐκάστην τεσσάρων λόχων.

Οἱ σκαπανεῖς Πρῶσοι συγκεντροῦσι τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ μηχανικοῦ καὶ τῶν γεφυροποιῶν. Ἐν πολέμῳ ἐπιφορτίζονται προσέτι τὴν καταστροφὴν καὶ ἐπισκευὴν τῶν σιδηροδρόμων καὶ τηλεγραφικῶν γραμμῶν. Περιλαμβάνουσιν ἕν τάγμα τῆς φρουρᾶς καὶ 12 τῆς γραμμῆς, ἐκ 4 λόχων ἕκαστον, ἐξαιρέσει τοῦ σαξωνικοῦ, ἔχοντος μόνον 3. Ὁ πρῶτος λόχος τοῦ τάγματος λέγεται τῶν γεφυροποιῶν, ὁ 2ος καὶ 3ος τῶν σκαπανέων καὶ ὁ 4ος τῶν ὑπονομοποιῶν.

Οἱ ζευγῆται περιλαμβάνουσι 13 τάγματα, ὧν ἕν τῆς φρουρᾶς καὶ μία διμοιρία Ἑσθικοῦ. Τὸ τάγμα σύγκειται ἐκ δύο λόχων, ἑνὸς δέρδι, μιᾶς διμοιρίας τεχνιτῶν καὶ ἑτέρας αρτοποιῶν.

Προσθετέον τὰ εἰδικὰ σώματα, τὰς διαχειριστικὰς καὶ λοιπὰς ὑπηρεσίας, καὶ οὕτως ἔχομεν ἐντελῆ τὴν ἐν εἰρήνῃ κατάστασιν τοῦ στρατοῦ τῆς Βορείου Γερμανίας. Ὁ στρατὸς οὗτος ἐν εἰρήνῃ παραχωρούμενος ὑπὸ τῶν Βουλῶν ἀνέρχεται εἰς 315,000 ἀνδρῶν.

Κινητοποίησις (mobilisation).—Εἰς τὸν στρατιωτικὸν ὀργανισμὸν τοῦ βορείου ὀμοσπονδικοῦ στρατοῦ ἐν εἰρήνῃ τὸ πᾶν εἶναι προητοιμασμένον διὰ τὴν ἄμεσον μετάβασιν εἰς κατάστασιν ἐμπόλεμον. Ἐξ ἑβδομάδες ἀρκοῦσι πρὸς πλήρη τούτου ἐπιτυχίαν, προσθετέων 8—15 ἡμερῶν διὰ τὸ πεζικόν καὶ ἰππικόν.

Ἐπὶ δοθείσῃ διαταγῇ τοῦ ὀμοσπονδι-

τὸ ὄλον ἀνδρες 542,000, ἵπποι δὲ 133,000.

ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ.

Εἰς τὴν κινητοποίησιν ὄλα τὰ σώματα τοῦ στρατοῦ σχηματίζουσι πάραυτα νέα στοιχεῖα, προηρισμένα πρὸς ἐνίσχυσιν (ἀντικατάστασιν) τῶν ἐνεργητικῶν στρατῶν. Τὰ πεζικὰ συντάγματα μορφοῦσιν ἀνά ἕν 4ον τάγμα, τὰ τάγματα τῶν πεζῶν κυνηγῶν ἀνά ἕνα λόχον, τὰ συντάγματα τοῦ ἰππικοῦ ἀνά μίαν ἴλιν, τὰ τοῦ πυροβολικοῦ ἀνά μίαν μοῖραν ἐκ 3 κανονοστοιχιῶν, τὰ τῶν σκαπανέων τάγματα ἀνά ἕνα λόχον, καὶ τὰ τάγματα τῶν ζευγίτων ἀνά μίαν διλοχίαν. Οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ τῶν στελεχῶν τοῦ στρατοῦ τούτου λαμβάνονται ἐκ τοῦ συντάγματος ἢ τῆς ἐφεδρείας· οἱ δὲ στρατιῶται ἔρχονται ἐκ τῆς ἐφεδρείας. Τὸ στέλεχος ἐπομένως συγκροτεῖται τὸ μὲν ἐκ γεγυμνασμένων ἀνδρῶν, τὸ δὲ ἐκ νεοσυλλέκτων.

Τὸ ὀλικόν τῆς δυνάμεις ταύτης εἶναι, πεζικόν 114 τέταρτα τάγματα 1000 ἀνδρῶν καὶ 16 λόχοι κυνηγῶν, πρὸς 200. τὸ ὄλον ἀνδρες 117,000 — ἰππικόν αἱ πέμπται ἴλαι τῶν 74 συνταγμάτων, πρὸς 150 ἀνδρας καὶ 175 ἵππους, 74 ἴλαι ἀντικαταστάσεως, πρὸς 200 ἀνδρας καὶ 200 ἵππους, ἐν ὄλῳ ἀνδρες 25,000 καὶ 28,000 ἵπποι — πυροβολικόν, 13 μοῖραι περιβόλου, πρὸς 3 κανονοστοιχίας, ὧν 1 ἐπίππος τῶν 6, 1 πεζὴ τῶν 4 καὶ 1 πεζὴ τῶν 6 — σκαπανεῖς, 3 λόχοι ἐφεδρείας, καὶ ζευγῆται, 13 διλοχίαι ἢ 26 λόχοι. Τὸ ὄλον τοῦ στρατοῦ τούτου ἀνδρες 138,000, ἵπποι 37,000.

ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΑ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ.

Ἰδού, καὶ ἐξαιρέσει τῆς Ἑσθικῆς μεραρχίας, ἡ δυνάμις τῶν τριῶν τούτων μερίδων τοῦ στρατοῦ· πεζικόν 114 συντάγματα πρὸς 3000 κατὰ μέσον ὄρον, καὶ 16 τάγματα πεζῶν κυνηγῶν πρὸς 1000, ἐν ὄλῳ 360,000 ἀνδρῶν — ἰππικόν, 74 συντάγματα, πρὸς 4 ἴλας 600 ἀνδρῶν καὶ 713 ἵππων, ἐν ὄλῳ 44,000 ἀνδρῶν καὶ 53,000 ἵππων — πυροβολικόν, 13 συντάγματα πεδινὰ μετ' 1170 πυροβόλα, 10 συντάγματα φρουρίων καὶ 3 μοῖραι — σκαπανεῖς καὶ ζευγῆται ὑπόλοιπον. Ἔστι

ΣΤΡΑΤΟΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΥΠΕΡΑΣΘΙΣΕΩΣ.

Πεζικόν, 104 τάγματα ἐπιφυλακῆς, πρὸς 800 ἀνδρας — 11 τάγματα ἐφεδρείας, ἀνδρας 155,000.

Ἰππικόν, 219 ἴλαι, πρὸς 110 ἀνδρας.

Πυροβολικόν, 216 λόχοι καὶ ἄλλαι τόσαι ἴλαι, πρὸς δὲ καὶ πυροβολικὸν φρουρίου.

Σκαπανεῖς, ἀποσπάσματα εἰς τὰ φρούρια λαμβανόμενα ἀπὸ τῆς ἐπιφυλακῆς τοῦ μηχανικοῦ.

Ζευγῆται, οὐδεις.

Τὸ ὄλον τοῦ στρατοῦ τούτου ἄνδρες 175,000 καὶ ἵπποι 6,000.

Ὅθεν συνάγεται διὰ τὰς τρεῖς ἡνωμένως μερίδας, ὅτι ὁ ὅλος στρατός εἶναι 908,000 ἀνδρῶν καὶ 178,000 ἵππων.

ΣΩΜΑ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΙΝΗΤΟΝ.

Τὸ σῶμα στρατοῦ ἔτοιμον πρὸς ἐκστρατεῖαν σύγκειται ὡς ἑξῆς ἀπὸ

- 1) Ἐν γενικὸν ἐπιτελεῖον.
  - 2) Δύο μεραρχίας, ὧν ἑκάστη, ἐκτὸς τοῦ ἐπιτελείου αὐτῆς, περιλαμβάνει δύο ταξιαρχίας πεζικοῦ, πρὸς δύο συντάγματα ἢ 12 τάγματα, ἐν σύνταγμα μεραρχικοῦ ἵππικοῦ, μίαν μοῖραν πυροβολικοῦ πεζῆν, ἤτοι 4 κανονοστοιχίας ἢ 24 πυροβόλα.
  - 3) Ἐν σύνταγμα τουφεκιστῶν ἐν μιᾷ ταξιαρχίᾳ τοῦ πεζικοῦ.
  - 4) Ἐν τάγμα πεζῶν κυνηγῶν (εἰς τὸ Σαξωνικὸν ὄμιον 2, καὶ ἐν τάγμα ἀεροβολιστῶν εἰς τὴν φρουράν).
  - 5) Μίαν μεραρχίαν ἵππικοῦ μετὰ τὸ ἐπιτελεῖον αὐτῆς ἐκ δύο ταξιαρχιῶν, πρὸς δύο συντάγματα, μετὰ μίαν κανονοστοιχίαν ἵππων ἐξ πυροβόλων.
  - 6) Μίαν ἐφεδρείαν πυροβολικοῦ ἐκ μιᾶς μοῖρας πεζῆς, δύο κανονοστοιχιῶν ἵππων, ἐν ὧν 36 πυροβόλα.
  - 7) Ἐν τάγμα σκαπανέων.
  - 8) Ἐν τάγμα ζευγιτῶν.
- Ἐκαστον σῶμα στρατοῦ περιλαμβάνει προτέτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου 1ον] ἐν ἀπόσπασμα, ὅπερ ὑπὸ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ μηχανικοῦ ἐπιφορτίζεται τὴν καταστροφὴν καὶ ἐπισκευὴν τῶν σιδηροδρόμων καὶ τὸν ἀναδιοργανισμὸν τῶν ὑπηρεσιῶν αὐτῶν 2ον] ἕνα λόχον ἐπιφορτισμένον νὰ λαμβάνῃ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τὰς πρώτας φροντίδας διὰ τοὺς πληγωμένους καὶ νὰ τοὺς μεταφέρῃ εἰς τοὺς πλησιεστέρους τόπους πρὸς ἐπίδησον τῶν πληγῶν των· οὗτοι δ' εἶναι 300 ἄνδρες εἰς τρία τμήματα ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ διοικητοῦ τῶν ζευγιτῶν. Τὸ ἐν τμήμα βαδίζει μετὰ τὴν πρωτοπορίαν, τὰ δὲ ἕτερα δύο συνοδεύουσι τὰς δύο μεραρχίας. Τέλος προσκολλάται εἰς τὸ σῶμα ὑπηρεσία τηλεγραφικὴ καὶ εἰς περιβολὸς πολεμοφοδίων τῆς ἐφεδρείας.
- Ἡ ἐμπόλεμος δύναμις σώματος στρατοῦ εἶναι 35,000 ἄνδρες. Ἡ φρουρὰ ὑπε-

ρέχει κατὰ ἐν πεζῶν σύνταγμα καὶ ἐν τάγμα κυνηγῶν, ἐν ὧν ὅσα δύναμις 38,000 ἀνδρῶν.

Ἡ Βυυρία, ἡ Βυρτεμβέργη καὶ τὴ μέγα δουκίον τοῦ Βαδεν εἶναι συνδεδεμένα μετὰ τὴν Πρωσίαν διὰ συνθηκῶν, μετουσιῶν τὰς δυνάμεις αὐτῶν εἰς τὴν διαθεσιν τοῦ γενικοῦ τῶν Βερσίων στρατηγῶν.

Εἰκάζουσι, ὅτι τὰ Νοτία ταῦτα Γερμανικὰ κράτη δύνανται νὰ προσφέρωσιν 100,000 στρατοῦ κινήτου, 46,000 στρατοῦ ἀντικαταστάσεως, καὶ 42,000 στρατοῦ κατοχῆς (Landwehr).

Ὅθεν συνάγεται ὅτι, μενουσῶν πιστῶν τῶν Νοτίων ἱπικρατειῶν, ἡ Πρωσία δύναται νὰ διαθέσῃ, ἐν ὧν 600,000 στρατοῦ κινήτου, 240,000 στρατοῦ ἀντικαταστάσεως καὶ 300,000 κατοχῆς, ἤτοι ἡ δύναμις ἢ ἐμπόλεμος τῶν Γερμανῶν ἀνέρχεται εἰς 1,140,000 ἀνδρῶν.

B. I. ΒΑΛΤΙΝΟΣ,
ταγματάρχης τῶν Γεν. Ἐπιτελῶν.

Ο ΜΥΣ.

Δὲν ἐννοοῦμεν τῇ ἀληθείᾳ διὰ τὴν Τουσενέλ κατέταξε τοὺς μῦς εἰς τὴν τάξιν τῶν φθοροποιῶν ζώων. Ὁ μῦς εἶναι ζῶον κατοικίδιον, ἀγαπᾷ τὸν οἰκογενειακὸν βίον, λατρεύει τὴν κατοικίαν τοῦ πτωχοῦ καὶ προτιμᾷ αὐτὴν τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων. Τὰ ἔθνη τοῦ ζώου τούτου εἰσὶ πατριαρχικὰ· ὁ μακρὸς καὶ λευκόθριξ μύσταξ αὐτοῦ, αἱ πρόχοισαι ὄφρυς, τὸ ζωρὸν καὶ διαπεραστικὸν βλέμμα καὶ αἱ ὑπολοὶ συνθέται του δίδωσιν αὐτῷ φυσιογνωμίαν ἀγρίων ἄμα καὶ σεβαστῆν.

Ἡ ἱστορία τοῦ μύου συνδέεται μεθ' ὧν τῶν ἱστορικῶν ἐποχῶν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους· τὸ ζῶον τοῦτο ἠκολούθησε στρατοῦ καὶ μακρὰς θαλασσίας ἐκστρατείας. Πᾶσαι αἱ κατακαιροὺς ἐπιδρομικαὶ ὄρδαι ἔστυρον ὀπισθὲν των καὶ ἰδιόν τινα μῦν. Οὕτω δύναται τις νὰ ἀνεύρῃ εἰς τὰς διαφόρους ποικιλίας τοῦ ζώου τούτου τὴν διχόλογον τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν αἰτινας ἐγκατεστάθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐκάστου ἐδάφους.

Ἐτη τινὰ μετὰ τὴν φθορὴν τοῦ 1686 περίοδον ὅποτε ἡ ἀγγλικὴ ἀριστοκρατία διεθέσε τὴν διαδοχικὴν μοναρχίαν πρὸς ὑπερασπισιν τῶν ἐκυτῆς συμφερόντων, προήγγισεν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μεγάλης Βρετανίας πλοῖόν τι ἀπὸ Γερμανίας ἐρχόμενον· τὸ πλοῖον τοῦτο περιεῖχε φορτίον ἐξοχόν· μίαν δυναστείαν καὶ ἕνα μῦν, τὸν φρίον ἐκείνον μῦν, ὅστις κατέστη ἡ σπινθὴς μᾶστιξ τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἢ κατεβρόχθισε πάντα τὰ γένη τῶν μῦων. Ὁ μῦς, ὡς ὁ βέλγος, εἶναι μᾶστιξ ἢ ὁ Θιός· ἐξαποστεύει εἰς τὰ πεπολιτισμένα ἔθνη ἵνα εἰδοποιήσῃ καὶ τιμωρήσῃ αὐτὰ διὰ τὰς παρεκτροπὰς των. Ἐὰν τοῦτο ἦναι ἀληθές, ἐρωτῶμεν τὸν σοφὸν Τουσενέλ διὰ τί εὐχεται τὴν καταστροφὴν τοῦ τοσοῦτον χρησμοῦ τούτου ζώου; Ὁ μῦς ἐπιφορτίσθη πλοῖον ἢ ἀπαξ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν θείων διατάξεων, τούτου δ' ἕκκα κατέχει σπουδαίαν θέσιν εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ ἀρραβίος μῦς τῆς Αἰγύπτου, λέγει, κατέστρεψε τὴν στρατιάν τοῦ Σεναχερίβ, ἢ ἀλλοῦ τιός, καταφάγων νύκτωρ τὰς χορὰς τῶν τόξων καὶ τῶν ἀσπίδων τὰ δερματά. Ὁ Πλίνιος, προσθέτει, ἀφιέρωσεν ὀλόκληρον κεφάλαιον τοῦ ὀρθοῦ αὐτοῦ βιβλίου διηγούμενος τὴν καταστροφὴν χωρῶν ὑπὸ τῶν φθοροποιῶν ζώων. Ὁ μῦς, πρὸ καὶ μετὰ τὸν Πλίνιον, σπουδαίαν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἀνατροπῶν τούτων. Γνωστὴ ἦδη ἡ τύχη τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἐκείνου τῆς Αἰγυπτίας ὃς ἤρπαιε ἀπὸ τοῦ πύργου του, ἐβόρθη μέρι τοῦ μέσου τοῦ Ῥάνου καὶ ἐπνίγη ὑπὸ πλῆθος μῦων σκαλίντων πρὸς τοῦ Θεοῦ, τότε δὲ μόνον ἐν ἀγαλλίασει ἀποσπεθέντων, ὡς μαρτυρεῖ ἡ καλδαικὴ ἱστορία, ὅτε κἀπείψατο ἀπὸ τῆς πρώτου τῆς γῆς καὶ ἀγρία ἀσφικ καὶ ὄνομα καὶ εἰκόνα τοῦ ἀπεθῆος ἐπισκόπου.

Μεθ' ὧν τὰς μαρτυρίας ταύτας ὀλίγον, πεμπούται περὶ τῆς ἀπληστίας τοῦ μύου καὶ τῆς διαθέσεώς του πρὸς τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα, μνημονεύουσι παρὰ εἰρηματα κληθῆος περιπαθείας τῶν ζώων τούτων, οὐ μόνον πρὸς ἐκυστά, ἀν καὶ ἐνίοτε ἀλλήλοφάγονται, ἀλλ' ἀκόμη καὶ πρὸς τὸν ἀνθρώπον. Ὁ μῦς δὲν ἀναίσθηται πρὸς τὸν περιποιούμενον αὐτὸν, προσκολληται μάλιστα εἰς τὸν μεριμνούντα περὶ αὐτοῦ καὶ τὸν ὀμπεύουσι. Πρὸς βε-

βίωσιν τούτου ἐρωτήσατε τοὺς καταδίκους. Οἱ μῦς ἄλλως τε εἰσὶν ἐργάται δοκιμώτατοι καὶ νοσηρότατοι· εἰκοδομοῦσι φωλεὰς, ὧν αἱ μὲν κατοικοῦνται ὑπὸ μιᾶς οἰκογενείας, ἄλλαι δὲ καὶ ὑπὸ περισσοτέρων. Ἡ νοσηρότης αὐτῶν ἐπιμάλλον καταφθίνεται περὶ τὴν εὐρείαν καταλλήλου τοποθεσίας πρὸς ἐγκατάστασιν των. Κατασκευάζουσι τὰς κατοικίας των εἰς τόπους ἐλώδεις καὶ εἰς τὰς ἀκτὰς λιμνῶν καὶ ὄχθας ποταμῶν ἐχόντων μεγάλας ἐκτάσεις καὶ κοίτην ἐμαλὴν συνεπῶς δὲ καὶ τὰ ὕδατα στάσιμα, καὶ ὅπου τέλος τὸ ἕδαφος παρέχει αὐτοῖς ἀφθόνως φυτείας, ὧν αἱ ῥίζαι εἰσὶ καταλλήλοι πρὸς διατροφὴν των. Ἐκλέγουσι τὰ ὑψηλότερα τοῦ ἐδάφους τούτου πρὸς κατασκευὴν τῶν φωλεῶν των ἵνα μὴ ὑψόμενα τὰ ὕλατα καταστρέψωσιν αὐτάς· ἐὰν αἱ φωλεαὶ των εἰσὶ χλιμακαὶ ὑψοῦσιν αὐτάς, καὶ χαμηλοῦσι τὸς ὑψηλάς· κειμέναι· κατασκευάζουσι αὐτάς κατὰ βεθιδίας εἰς τρόπον ὅστε ν' ἀποσύρωνται ἀπὸ πτώματος εἰς πᾶσιμα ἐν περιπτώσει ὑψώσεως τῶν ὑδάτων· ὅταν ἡ φωλεα αὕτη ἦναι προωρισμένη δι' ἐπτά καὶ ὀκτώ μῦς, ἔχει δύο περίπου ποδῶν διάμετρον, ἀναλόγως δὲ μεγαλυτέρων διαπλασιτέρους· διπτεθεταὶ δ' ἐν πᾶσιμα δ' ἐκαστὴν οἰκογένειαν. Ἄπεται αἱ ἐργασίαι αὐταὶ δεικνύουσι τὴν νοσηρότην τοῦ ζώου τούτου. Γνωστὴ εἶναι ἡ ἐπιτηδεύτης τοῦ μύου εἰς τὸ κολυμβᾶν. Διέρχεται ποταμούς ἵνα ζητήσῃ τροφῆς, ἀποσύρεται δὲ πάλιν λίαν πρῶτ' ἵνα μὴ καταληθῆ πλείων. Τὸ ἐξῆς γεγονός καταδεικνύει ἐπίσης τὴν νοσηρότην αὐτοῦ. Πληθὺς τις μῦων κατώκησε πρὸς τι κυνοτροφεῖον. Ἡ τροφή τῶν κυνῶν ἐτίθετο ἐντὸς στενῶν σκαφιδίων, οἱ δὲ μῦς συνεμερίζοντο τοῦ γαύματος τῶν κυνῶν, οἵτινες γεγυμνασμένοι νὰ διώκωσιν ἀλώπεκας, κατεφρόνουσι τοὺς μεθαρμινούς βοκανιστάς, οἵτινες μὴ βλέποντες ἐκυστοῦς εἰς κίνδυνον ἐπὶ τοσοῦτον ἐπληθύνθησαν καὶ κατέτρογον τὴν τροφήν τῶν κυνῶν ὥστε ἐφείλαντο τὴν προσοχὴν τοῦ ἰδιοκτήτου, ἀπερσίσαντος τὴν κατατροφὴν των. Πρὸς τοῦτο διετρύπησε τὸν τοίχον εἰς τὸ ἕτερον τῶν ἄκρων ἐκίστου σκαφιδίου καὶ ἔθηκεν εἰς τὰς ὀπλῆς πυροβόλα ὅπλα καλῶς πεπληρωμένα ἵνα δι' ἐνός καὶ μύου πυροβολισμοῦ ἐξολοθρεύσῃ πάν-

τας τούς κλέπτας. Τὴν συνθήκην τοῦ γεύματος ὤραν τοποθετήσας τούς ὑπκρέτας του εἰς τὰ πυροβόλα καὶ κλείσας τούς κύνες εἰς τὰ ὑπνωτήριά των, ἔθηκε τὴν τροφήν εἰς τὰ σκαφίδια καὶ ἀπεσύρθη βέβαιος ὡς ὅτι οἱ μῦς καὶ τῶν κυνῶν αὐτῶν ἀπαλλαγέντες, ἤθελον ὁρμήσει εἰς τὴν τροφήν καὶ δώσωσιν οὕτω δίκην τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν.

Περίεμενε μεθ' ὑπομονῆς ἰωβίου· ἀλλ' οὐδεὶς τῶν πονηρῶν ἀνεφάνη· ἴσως ἐτῶθεν περιέπαιζον τὸν ἀνόητον ἰδιοκτήτην. Ἄφου ἐπὶ ὀλόκληρον ὤραν ἡ τροφή ἐμεινεν ἀθικτος ἀπέλυσε τούς πεινῶντας κύνες του, οἵτινες ἐπέπεσον εἰς τὰ σκαφίδια. Μόλις τὸ γεῦμα ἤρξατο καὶ οἱ μῦς ἐπιφαίνονται, ἔχοντες δὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι οἱ κύνες σέβονται τὰ άτομά των κατέλαβον τὰς συνθήκας αὐτῶν θέσεις εἰς τὸ γεῦμα. Οὐδέποτε ἐπὶ ζωῆς των ἐγευμάτισαν μετὰ τσαούτης ὀρέξεως.

Ὁ μῦς συλληφθεὶς ἀπαξ καὶ διαφυγὼν τὴν παγίδα δυσκόλως συλλαμβάνεται.

Ὁ ἰατρός Φραγκλῖνος διηγείται ὅτι ὅταν μῦς εἰσέλθωσιν εἰς πλοῖα, ζῶσιν εὐδαιμόνως· ἐφ' ὅσον τὸ πλοῖον φέρει τὸ φορτίον του, δύναται δὲ νὰ προμηθεύωνται τὸ πρῶτον τῆς συντηρήσεως των στοιχείων, τὸ ὕδωρ. Ἀλλ' ἐὰν τὸ ὕδωρ φυλάσσεται καλῶς, καταφεύγουσι πρὸς προμήθειαν εἰς ἕκτακτον ἀπεσταλμένον. Κατὰ βροχεράν τινα νύκτα τρέχουσιν εἰς τὸ κατάστρωμα, ὅποτε οἱ ναῦται βλέπουσιν αὐτούς ἀνερχομένους εἰς τὰ ἐξαρτήματα τοῦ πλοίου καὶ πίνοντας τὸ ἐπὶ τῶν πτυχῶν τῶν ἰστιῶν εὐρισκόμενον ὕδωρ. Ὅταν θεωροῦσι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς προμηθείας τοῦ ὕδατος δύσκολον, προσβάλλουσι τότε μετὰ θάρρους καὶ ὑπομονῆς ἀπίρου τὰ περιέχοντα πνευματώδη ποτὰ βαρέλια καὶ μεθυσκόμενοι ἀδυνατοῦσι νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὰς κρύπτας των. Ἐχουσι τὴν ἀκοὴν ὀξύτατην, ἀκούουσι δὲ καὶ τὸν ἐλάχιστον θόρυβον τῶν ρευστῶν.

Ἡ δυσκολία τῆς προμηθείας τοῦ ὕδατος ἀναγκάζει αὐτούς πολλάκις νὰ καταλιμπάνωσι τὰ πλοῖα ἅμα τῇ ἀφίξει των εἰς λιμένα. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀποβιβάζονται, εἰ δυνατόν, ἀθρόοις ποσὶ διὰ τῶν κάλων δι' ὧν προσορμίζουσι τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηρὰν. Ἐν ἐναντίῳ ὁμῶς περιπτώ-

σει καταφεύγουσιν εἰς τὴν κολυμβητικὴν των ἱκανότητα.

Οἱ ναυτικοὶ γνωρίζοντες τὰς ἐπιδρομικάς διαθέσεις τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ ἐχθροῦ ἐνκρῶζουσι σάρωθρον εἰς τούς καλούς, δι' οὓς κωλύεται ἢ εἰς τὸ πλοῖον εἰσόδος τοῦ δοκίμου τούτου ναύτου.

Εἰς ἐπίμετρον τῶν ὄσων εἶπομεν περὶ τῆς νοημοσύνης τοῦ μικροῦ τούτου φλουμας μεταφερόμεν ἐν αὐτῷ ἐκ τῆς Συναρτηματικῆς τοῦ ἐξῆς γεγονός.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ἰκκιὸν ζωέμπορος εἰς Βραλοῦρ, εὐρισκόμενος εἰς Μιλοφδαλ εἶδε μὴν τινα ἐξελθόντα ὀπῆς καὶ μετὰ προσοχῆς θεασάμενον τὰ περίξ καὶ πάλιν ἀποσυρθέντα. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀναφαίνεται πάλιν σύρων ἀπὸ τοῦ ὠτίου γέροντα τινὰ καὶ τυφλὸν σύντροφόν του ὃν ἀφῆκε παρὰ τὴν ὀπῆν. Τρίτος τις ἐξελθὼν ἤρξατο νὰ συνάξῃ μετὰ τοῦ πρώτου τροφήν ἢν ἀπέθετον ἐνώπιον τοῦ τυφλοῦ, ὅστις ἠδουπαθῶς κατεβρόχιζεν αὐτήν.

Κορησθέντος τοῦ γέροντος τυφλοῦ, οἱ σύντροφοὶ του ἔδωκαν αὐτῷ τεμάχιον ξύλου δι' οὗ τὸν ἔσυραν μέχρι τοῦ ἐκεῖ πλησίον εὐρισκόμενου ὕδατος.

Ἀκολουθῶς ἡ εὐτυχὴς τριάς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀναχωρήτηρόν της διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου.

Ἰσως ἀγνοοῦσιν οἱ ἀναγνώσται ὅτι ὁ μικρὸς μας φίλος ἐγένετο καὶ ἥρωας Πωλωνικῆς τινος παραδόσεως, καθ' ἣν διηγούνται ὅτι ὁ βρασιλεὺς Ηιοπιέλ δηλητηριάσας τούς θεῖους του ἔρριψεν αὐτούς εἰς τὴν ποταμόν. Τὰ πτωματὰ ὁμῶς τῶν δυστυχῶν τούτων θυμάτων μεταβλήθηεν εἰς μέγαν ἀριθμὸν μυῶν ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ φονέως καὶ τῆς εὐγενείας του. Οὐδὲν μέσον ἴσχυσε νὰ περιορίσῃ τὴν μανίαν τῶν μυῶν τούτων· εἰς μάτην οἱ θεράποντες προσέτρεξαν εἰς τὰ ὄπλα καὶ τὸ πῦρ· εἰς μάτην ἅπαντα τοῦ Ηιοπιέλ ἡ οἰκογένεια ἐζήτησε καταφύγιον ὑπὸ τὸ ὕδωρ· οἱ μῦς κατέδωκον αὐτὴν πανταχοῦ καὶ τέλος τὴν ἠράνισαν ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Κρουσβίκ.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

ΣΑΜΟΥΗΛ.

ΒΥΡΩΝ

[ΚΑΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΑΙΝΟΝ]

Ὁ 10' αἰὼν, ὅστις ἐκατηγορεῖτο ὡς μὴ ποιητικὸς, εἶδε κατὰ τὰ πρῶτα αὐτοῦ ἔτη ἀνυψούμενον ἕνα ἐκ τῶν ἀνδρῶν οἵτινες ἐξήττησαν τὸ μεγαλειότερον κράτος διὰ τῆς φαντασίας καὶ τῆς περὶ τὸ στιχουργεῖν ἱκανότητος. Ὁ ἀνὴρ οὗτος εἶναι ὁ Βύρων. Πότε, πρὸ αὐτοῦ, ἡ σύγχρονος δόξα ποιητοῦ δὲν εἶχε τόσον ταχέως διατρέξει τὴν Εὐρώπην καὶ διαβιβάσῃ ἐξ ἑνὸς ἔθνους εἰς ὅλα τὰ ἄλλα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βραχείας ζωῆς του ὁ Βύρων ἔσχε τὴν τιμὴν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ πολὺν χρόνον δὲν ἐπέτυχον οἱ μεγαλειότεροι ποιηταὶ τῆς πατρίδος του, τοῦ νὰ τὸν ἐννοήσουν, νὰ τὸν θαυμάσουν, νὰ τὸν μεταφράσουν καὶ νὰ τὸν μιμηθῶν εἰς ὅλους τοὺς πεπολιτισμένους λαούς.

Βεβαίως, πολλὰ αἴτια συνέτρεξαν εἰς τὴν μεγάλην ταύτην τύχην καὶ πρὸ πάντων ἡ εὐχερεστέρα καὶ ταχύτερα συγκοινωνία μετὰ τῶν διαφόρων γλωσσῶν, ἡ αὐξάνουσα περιέργεια διὰ τὰς ξένας φιλολογίας καὶ ἡ ἀνάγκη ἰσῶν συγκινήσεων ἐν τῇ ποιήσει. Ἀλλὰ καὶ τὸ μερίδιον τῆς μεγαλοφυΐας ὑπῆρξε μέγα ἐν τῇ παγκοσμίῳ ταύτῃ ἐπιτυχίᾳ ἐνὸς Ἀγγλοῦ ποιητοῦ ἀποθανόντος εἰς ἡλικίαν τρικκονταεξῆτων. Εἰς τὸ ὄρωρον τοῦτο τῆς μεγαλοφυΐας πρέπει νὰ προσθέσωμεν ἐξιδιασμένην τινὰ συγγένειαν μετὰ τὰ ἦθη, μετὰ τὰς ἰδέας, μετὰ τὰ πάθη, μετὰ τὰς ἀποστροφὰς τοῦ αἰῶνος εἰς τὸν ὁποῖον ἐζῆσε. Κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι, ἂν ἦναι Ἀγγλος κατὰ τὴν μορφήν τοῦ ὕφους καὶ κατὰ τὸν νοῦν, ὁ Βύρων εἶναι Εὐρωπαῖος κατὰ τὰς ἰδέας. Ἀντιπροσωπεύει εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὴν ὅλην τὴν κύμνην καὶ τοὺς διαταγμὰς τοὺς ὁποίους κατ' ἀνάγκην αἱ ψυχαὶ ἠσθάνοντο ὕστερον ἀπὸ μεγάλας κοινωνικῆς καταστροφῆς. Εἶναι ὁ τελευταῖος ἀλλ' εὐγλωττος τύπος τοῦ 11' αἰῶνος, ἐξευγενίζων τὸν πυρρῶνισμὸν διὰ τῆς μελαγχολίας, καὶ τὴν αἰσθητικὴν φιλοσοφίαν διὰ τῆς φαντασίας.

Ἐκ τοῦ κράματος τούτου ἐντυπώσεων καὶ ἰδιοτήτων ποικίλων ἐσχηματίσθη ἱκανότις τις πρωτότυπος, ἂν καὶ ὀλίγον μο-

νότονος. Ἐντεῦθεν προσέτι αἱ ψυχὰς ἦσαν παρεσκευασμέναι εἰς τὸ νὰ τὸν ἐννοήσουν καὶ ν' ἀγαπήσουν τοὺς μυθιστορικοὺς τοῦ ρεμβασμούς, τὰς ζωγράφους τοῦ ζωγραφίαις καὶ τοὺς ἥρωας του τοὺς πάντοτε καθ' ὁμοίωσιν ἑαυτοῦ περιγραφόμενους. Ὁ Βύρων ὁμοίωσε τὴν ἐποχὴν τοῦ ὑπῆρξεν ἡ ζωσα καὶ ἀκτινοβολοῦσ αὐτῆς εἰκῶν· καὶ ἐπειδὴ εἰς τὸν καιρὸν του πολλὰ ἔθνη εἶχον φθάσει ταύτοχρόνως εἰς τὸν αὐτὸν βαθμὸν περιτεχνήσεως καὶ ἐγωῖτισμοῦ, πολιτισμοῦ καὶ κόρου, ὁ Βύρων, ὡς ὁ ἀνθρώπος τῆς ἐποχῆς του, ὑπῆρξεν ὁ ποιητῆς τῶν διαφόρων τούτων ἔθνων συνάμα. Ἡ ἐπιρροὴ αὐτῆ θὰ ἔχη τὴν διάρκειαν ὅσην εἶχε ταχύτητα; δὲν ἐξησθάνησε μάλιστα ἤδη καὶ διμερίσθη; δὲν μέλλει νὰ ἐξασθενήσῃ ἀκόμη; Ἡ ποικιλία τῶν περὶ τούτου γνωμῶν δὲν δύναται νὰ σμικρύνῃ τὸν μετὰ περιεργείας θαυμασμὸν τοῦ ὁποῖον ἐμπνέει εἰς τοὺς φίλους τῶν γραμμάτων ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Βύρωνος· προσθέτει ἐξ ἐναντίας εἰς ἕν ζήτημα φιλοκαλίας τὸ σπουδαῖον ἐνδιαφέρον κοινωνικοῦ προβλήματος. Ἀλλ' ἂν ἡ ἐν τῷ μέλλοντι φήμη τοῦ Βύρωνος ἐξαρτᾶται τρόπον τινὰ ἐκ τῆς μελλούτης ὀρθοφροσύνης τῆς Εὐρώπης καὶ θ' αὐξήσῃ ἢ θὰ ἐλαττωθῇ κατὰ λόγον τῶν πεπληνημένων ἢ τῶν ἀληθῶν ἰδεῶν αἵτινες θέλουν κατισχύσει παρὰ τοῖς λαοῖς, ἡ ποιητικὴ του ἀξία καθ' ἑαυτὴν ἐξαστάται πρὸ πάντων ἀπὸ τὰ πάθη τῆς ζωῆς του· κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἐποχὴν δὲν ὑπάρχει ἴσως συγγραφεὺς τοῦ ὁποῖου ἡ βιογραφία νὰ ἦναι τόσον ἀναγκαία εἰς τὴν κατανόησιν τῶν συγγραμμάτων του, μηδὲ ποιητῆς τὸν ὁποῖον νὰ ἀρμόζῃ μᾶλλον νὰ θεωρήσωμεν ὡς τὸν μυθιστορικὸν ἥρωα τῶν ἰδίων ἑαυτοῦ ποιήσεων.

Ὁ Βύρων (Γεώργιος Γόρδων) κατήγετο ἐκ πατρὸς ἀπὸ οἰκογένειαν τῆς ὁποίας ἡ ἀρχαιότης ἀνέρχεται μέχρι τῆς κατακτήσεως τοῦ Γουλιέλμου καὶ ἦτις, ἀναφερομένη πολλάκις εἰς τὴν ἱστορίαν, ὡς πλουτισθεῖσα παρὰ τοῦ Ἑρρίκου 11' διὰ τῆς δημεύσεως ἐνὸς μοναστηρίου καὶ ὡς προικισθεῖσα μετὰ τὸ πατρικιακὸν ἀξίωμα ὑπὸ Καρόλου τοῦ Α', ἠρίθμει μετὰ τῶν μελῶν της, κατὰ τὸν 11' αἰῶνα, περίφημὸν τινα θαλασσοπόρον, τὸν ναύαρχον Βύρωνα. Ἐκ τῆς μητρὸς του ὁ Βύρων ἐσυγγένευσ

μέ τον οίκον των Στουάρτων τους οποίους οι πατρικοί του πρόγονοι είχαν υπερετίσει πιστώς. Το αρχαίον τουτο όνομα, διά τόν όποιον ήτο τόσον υπερέφνος, δέ είχε φθάσει άκηλίδωτον μέχρις αυτού. Ο μεγάλος θεός του λόρδος Βύρων είχε εμφανισθή ενώπιον της άνω βουλής δι' άντίρρην ενής των γειτόνων του έν μονομαχία, και άποσυρθεί από τον κόσμον, διήγεν εις τό κτήμα του της αρχαίας Μονής του Νιουστέδ, βίον μονήρη και άλλόκοτον· ό πατήρ του, λοχαγος Βύρων, άνθρωπος εύφυής· άλλ' ήθών άτάκτων είχε άρπάσει γυναίκα έγγαμον της ύψηλής άριστοκρατίας, την λέδην Κάμαρθεν, την όποιαν συνεζύχθη όταν αύτη κατέστη έλευθέρα κατά συνέπειαν διαζυγίου. Πλην αύτη απέθνηκε εντός όλίγου, άρείτα εις αδτόν μίαν θυγατέρα. Νέος ών ήτι ενυμφεύθη κάλιν τό ακόλουθον έτος μέ την μίς Κατερίνην Γόρδων-Γάιτ, πλουσίαν και εύγενή κληρονόμον εκ Σκωτίας, την όποιαν έθελεζε διά των προτερημάτων του και της δόξης του όνόματός του. Εν διαστήματι όλίγων έτών κατέστρεψε την περιουσίαν της, έκοψε τά δάση της, την έκαμε να πωλήση τάς γαίας της και την έγκατέλιπε χωρίς άλλους πόρους παρά μίαν καθ' ύποκατάστασιν πρόσοδον έκαστόν πενήκοντα λιρών στερλινών, τάς όποιάς μήτε εκείνος μήτε ή σύζυγός του δέν είχαν δυναθή να διαθέτωσιν.

Εκ του συνοικεσίου τούτου έγεννήθη έν Λονδίω την 22 Ιανουαρίου 1788 ό Γεώργιος Γόρδων Βύρων. Η λέδη Βύρων, ή ναγκασμένη ως εκ της άπορίας της να επιστρέψη εις την Σκωτίαν, ήλθε να ζήση μετά του τέκνου της εις την πόλιν Άβερδην. Την έπεσκέφθη εκεί άλλην μίαν φοράν και την έφορολόγησεν ό σύζυγός της, όστις έμακρύνθη τέλος από αυτήν διά παντός και μετέβη εις την ήπειρωτικήν Βύρωπην, όπου απέθανεν έν Βαλανσιέννη τῷ 1791.

Η λέδη Βύρων, ήτις φαίνεται ότι είχε πολύ έμπαθή και βίαιον χαρακτήρα, υπέφερε τά δυστυχήματά της μετά θάρρους και ένησυχλήθη, έν τῷ ταπεινῷ άποχωρητηρίῳ της, εις την ανατροφήν του υίου της. Ο νέος Βύρων, ένεκα περιστατικού τινος, διά τό όποιον ποτέ δέν έπαρηγορήθη και τό όποιον απέδιδεν, άγνωστον

διατί, εις την σεμνοτυλίαν της μητρός του, είχε πληρωθή μόλις γεννηθείς και ό στρεβλωθείς πούς του είχε μείνει όλίγον χωλαίνων. Το πάθος τούτο και ανωρελή ίκτριά έξκάνισαν την παιδικήν του ήλικίαν. Ημεγάλωσεν έν τούτοις και ενδυναύωσεν υπο την όπωσούν τρικυμιώδη κωδιδμονίαν της μητρός του. Ζωήρος και υπεροπτικός· έδειξεν εκ της νεκρωτικής ήλικίας ιδιοβρύθμιας τινάς περι τον χαρακτήρα εξ εκείνων τάς όποιάς οι γονείς παρατηρούσι μετά θαυμασμού και τάς όποιάς σημειώνουσιν οι βιογράφοι των διασήμων ανδρών.

Κατά τάς πρώτας σπουδάς τάς όποιάς είχε αρχίσει εις μικρόν τι σχολείον του Άβερδην, περιπεσών εις άθένειαν, ώδήγηθη παρά της μητρός του εις τά όρη της Σκωτίας, παρά τῷ γραμμικόν βούμα της Δη και την ζωοδόη κορυφήν του Λοχναγάρ την όποιαν δέν είχεν άκόμη λαμπρύνει ή πύξισ. Η αγρία θέα των μερών εκείνων, ό καθαρός αήρ, και αι γλαυκόχρωσι κορυφαί των όρειων, δέν έλειψαν του να εξεπλήττωσιν επύρρην επί της νεαρής φαντασίας του. Η καρδία του έπίσης υπήρξε πρώτος. Η άσπρη κατά την αυτην ως και ό Δάσκη ήλικίαν, αλλά μέ όλιγωτερην σταθερότητα· όκταετής ήγαπησε την νέαν έκεινην Μαρίαν, της όποιας τό όνομα συχνάκις ήλθε και άνμείχθη μέ τά όνειροτολήματα των άλλων παύων.

Εκ του άφανούς άποχωρητηρίου όπου άνετρέφετο, ό Βύρων είδεν έκυτον, εις δεκαετή ήλικίαν, προσκαλούμενον να λάβη τίτλον όστις ήτο κατά την έποχήν εκείνην άκόμη ό πρώτος της Άγγλίας. Ο μεγάλος θεός του λόρδος Ουίλλιαμ Βύρων, όστις πρό πολλών έτών εΐς έγκλειστος εις τό Νιουστέδ, τό όποιον άρνε να κταρειπούται και του όποιου είχε ρίψει κάτω τά όρνια και πυκνά δένδρα, κπό μίτος προς τον μονογενή του υιον, άπόλεσε τούτον και δέν είχε πλέον άλλον κληρονόμον του κτήματος και του γερουσιαστικού του αξιώματος παρά τον νέον άνεψιον του τον όποιον δέν είχεν ιδεί ποτέ.

Ο γέρον λόρδος απέβίωτε τῷ 1708, ό δέ Βύρων έχαιρετίσθη εος και εις τό σχολείον του μέ τον τίτλον του λόρδου. Το παιδίον συνήθηνε μετά χαράς τό

νέον τούτο εύτύχημα. Η μήτηρ του, εύτυχής και υπερέφνος, έσπευσε να αφήση τό Άβερδην και την Σκωτίαν και άνεχώρησε μετ' αυτού και της γραιας οίκονόμου της διά τό κτήμα του Νιουστέδ εις τό κομητάτον του Νόντιγγαμ. Εν τῷ κτήματι υπήρχε μέγας γοθθικός οίκος προφυλαττομενος από εϊ μέρος διά λίμνης και δι' έρειπωμένων τινών όχυρωμάτων. Το έσωτερικόν είχε διατηρήσει τό σχήμα αρχαίου μοναστηρίου, τά πολυάρθμα κελία του, τάς εύρυχώρους πεπαλαιωμένας αιθούσας του. Αι περίξ γαίαι, άπογυμνωθείσαι ένεκα της άλλοκότου άρας του άποθνήσκοντος λόρδου, έφαινοντο άγονοι και κταρημωμένοι. Η θέα του τόπου, αι άναμνήσεις του ιδιοκτήτου, αι διηγήσεις περι της άγρίας και μυστηριώδους ζωής του, ή λίμνη όπου, ως έλεγον, είχε πνίξει κρυφίως την γυναίκα του, αι ζοφεροί διάδρομοι, ό παλιός πύργος, ή όπλοθήκη και τα σήματα των σφετεριστών του μοναστηρίου, όλα ταύτα ζωηρώς προσέβαλον τά όμματα και την διάνοιαν του νέου Βύρωνος, όστις έκτοτε έλαβε την συνήθειαν να φέρη επάνω του όπλα πεπληρωμένα, ως ό μεγάλος θεός του, ό μακαρίτης λόρδος.

Εν τούτοις ό χωλός πούς του τον ήνώχλει πάντοτε. Η μήτηρ του τον υπέβαλεν εις νέαν θεραπείαν, και αφού εξήντησε την τέχνην ενός ίατρού του Νόντιγγαμ, έστειλε τό παιδίον εις Λονδίον και τό εισηγάγεν εις σχολείον τι όπου εθεραπεύετο συγχρόνως από διάσημόν τινα ιατρόν ασχολούμενον εις την όμοιοπαθητικήν. Ο Βύρων παρεμπόδιζε την έπιτυχίαν των φροντίδων του ίατρού διχ της ανυπομονησίας και της προς τάς βιαίας ασκήσεις ζωηράς όρπης του. Η διαίτα ως και αι σπουδαί είχαν καταστή δύσκολοι δι' αυτόν ένεκα της συγκαταβάσεως και της περιπαθοῦς φιλοστοργίας της μητρός του. Μολοντούτο τό παιδίον έκαμε προόδους τινάς εις τό σχολείον εκείνο και άνέγνωσεν όπλήστως πολλά βιβλία. Δωδεκαετής συνέλαθεν έρωτα προς την καλλονήν νέας τινός συγγενοῦς και έκαμε τους πρώτους στίχους του· δεκατριετής, έπεχείρησε να συνθέση τραγωδίαν.

Εν τοσούτῳ ή άτακτος και διακεκομμένα εκπαίδευσις του όλίγον έπροχώρει.

Η μήτηρ του ήτις είχε συλλάθει μεγάλας έλπίδας δι' αυτόν, έπεθύμει να τον ιδη είτερχόμενον εις τό περίφημον σχολείον του Χάρροου, σίνηθες εκπαιδευτήριον της άριστοκρατικής νεολαίας. Έστάλη εκεί από τον λόρδον Καρλαίλε, διορισθέντα εξ επηγγέλματος κληρονόμον του κατά τό προνόμιον των πατρικίων, άλλ' όστις διεφώνει μετά της μητρός του νέου λόρδου ως προς την διεύθυνσιν της άνατροφής του. Εκεί λοιπόν εισήλθεν ό Βύρων μέ αρχάς τινάς σπουδών, μέ αναγνώσεις πολλάς και ποικίλας, μέ την άγρίαν διάθεσιν νέου κατόικου του Νιουστέδ, και τάς ιδιοτρόπους όρέξεις παιδίου υπεροπτικού, διεφθαρμένου από την φιλοστοργίαν και ερεθισμένου συγχρόνως από την κατανάγκασιν. Έβρήνη κατά πρώτον συνεσταλμένος, άθυμών, μονήρης, έπειτα δέ θυρωδώς και αρχηγός σπείρας μεταξύ των συμμαθητών του. Είργάσθη πολύ, αν και άτάκτως, έσπούδασε τους κλασικούς, Έλληνας και Λατινούς, έκαμε μάλιστα σίχους Έλληνικούς, και επέτυχεν εις τάς δημοσίας εκφωνήσεις εις τάς όποιάς έγυμνάζοντο οι νέοι σπουδασταί. Πιο υποδέεστερος μέν, άλλ' έπίφοδος αντίπαλος του κυρίου Πήλ. «Εύρισκόμην πάντοτε εις άμηχανίαν τινά (λέγει εις τι χωρίον ό Βύρων ως προς τούτο), εκείνος ποτέ. Πάντοτε ήξευρε τό μύθημά του· έγώ σπκνίως· άλλ' όταν τό ήξευρα, τό ήξευρα έπίσης καλά καθώς εκείνος.»

Μ' όλον τό σωματικόν του έλάττωμα, κανείς δέν ήτο εύκινήτοτερος εκείνου, τολμηρότερος και μάλλον φίλερις· άλλ' έσχε και ζωηράς συμμαθητικής φιλίας τάς όποιάς ή πολυώδυνος και υπεροπτική ψυχή του φαίνεται ότι διετήρησεν επί πολύν χρόνον.

Η μήτηρ του σπεύδουσα να τον έχη πλησίον της, τον ώδήγησε κατά τάς διακοπάς εις τά λουτρά του Βάθ και εκείθεν εις τά περίξ του Νιουστέδ, τό όποιον είχαν ενοικιάσει κατά την άπουσίαν της εις τον λόρδον Γρεϋ Ρούθεν. Εκεί ό Βύρων έρωτεύθη δευτέραν τινά Μαρίαν, την μίς Σάουαρθ, εκ της οικογενείας του αρχαίου εκείνου έχθρου του φονευθέντος ποτέ από τον γέροντα λόρδον, του όποιου ήτο κληρονόμος αυτός ό ίδιος. Η φαντασία του Βύρωνος δέν έηλίβετο ποτώς εκ της άνα-

μνήσεως εκείνης, και φαίνεται ὅτι διήλθεν ἡμέρας τινὰς εὐτυχεῖς ἐν τῇ οἰκογενεῖα τῆς νεανίδος ταύτης, ἥτις εὐειδής, εὐφυής, πρεσβυτέρα αὐτοῦ κατὰ δύο ἔτη διεσεύδαζε και δὲν ἀνησυχεῖ διὰ τὸν ἔρωτα ἐνός μαθητοῦ. Εἰς ἡλικίαν δεκαεὶς ἑτῶν ἔκαμε γίχους δι' αὐτὴν οἷτινες δὲν στεροῦνται χάριτος. Ἡ νέα ὑπανδρεύθη ἐντός ὀλίγου, ὁ δὲ Βύρων ἐνόμισεν ἑαυτὸν περιφρονηθέντα, και ἐλυπήθη μάλλον ἔνεκα ἀλαζονίας παρὰ ἔνεκα ἔρωτος. Ἡ χῶλωσίς του τὸν δυσηρέσκει, μολονότι τὸ ἀνάστημά του ἦτο εὐγενές και τὸ πρόσωπόν του εἶχε λάθει τύπον καλλονῆς διὰ τὸν ὁποῖον ὑπερηφανεύετο.

Μετὰ τετραετῆ διαμονὴν εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Χάρροου ὅπου εἶχε μὲν σπουδάσει ἀτάκτως, ἀλλ' ἀνέγνωσε πολὺ, και ὠνειροπόλησε και ἐσυζήτησεν, εἰσῆλθε κατὰ τὸν ὀκτώβριον 1805 εἰς τὸ πνευματικὸν τῆς Κανταβριγίας διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν σειρὰν ἀγγλικῆς ἀνατροφῆς. Ἐκείθεν μετέβαινε κατὰ τὰς διακοπὰς πλησίον τῆς μητρὸς του εἰς τὸ Σάουθουελλ ὅπου εὗρισκεν εὐρυεῖς τινὰς συναστροφὰς και μίαν βιβλιοθήκην ἐκ τῆς ὁποίας ὠρελήθη πολὺ. Ὁ βίαιος χαρακτήρ του ἤρχισε νὰ συγκρούεται ζωηρῶς μὲ τὸν τῆς μητρὸς του. Συχνάκις ἀνεφύοντο μεταξὺ των ἀπίστευτοι βιαιότητες, πικραὶ εἰρωνίαι και δεινὰ ὑπόνοιαι ἐγειρόμεναι εἰς δύο φαντασίας ἐπίσης εὐερεθίστους. Ἡμέραν τινὰ, μετὰ ζωηρὰν ἐριδα, ἡ μήτηρ και ὁ υἱὸς ἐπορεύθησαν ἕκαστος κατ' ἰδίαν εἰς τοῦ φαριμακοποιῦ τῆς πόλεως διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσωσι νὰ μὴ δώσῃ δηλητήριον εἰς τὸν ἄλλον· τὸσον ἐφοβοῦντο μήπως ἐπλήγωσαν ἀλλήλους ἀμοιβαίως μέχρις ἀπελπισίας! Βαρυθεῖς τὴν τοιαύτην ζωὴν, ὁ Βύρων, εἰς δεκαεπτὰ ἑτῶν ἡλικίαν, ἐφυγεν ἀπὸ τὸν οἶκον τῆς μητρὸς του, τῆς ὁποίας καταγελά ἀδυσωπήτως εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτοῦ πρὸς τινὰ φίλον, τὴν ὀργὴν και τὴν λύπην. Ἡ μήτηρ του, περίλυπος, τὸν παρηκολούθησεν εἰς Λονδίνον και δὲν ἠδυνήθη κατὰ πρῶτον νὰ τὸν ἐπαναγάγῃ. Μετὰ ἄφρονα περιπλάνησιν ἐπὶ τινὰς ἐξδομάδας, ὁ νέος λόρδος ἐπανῆλθεν ἐν τούτοις εἰς τὸ Σάουθουελλ και ἔμεινεν ἐκεῖ δύο μῆνας παίζων κωμωδίας ἐπὶ οἰκιακοῦ θεάτρου και συνθέτων στίχους. Εἶχεν ἤδη μικρὸν τι τομίδιον στίχων και

τοὺς ἐτύπωτε κρυφίως εἰς τὴν πληθιόχωρον πόλιν τοῦ Νέουαρκ. Φαίνεται ὅτι εἰς τὸ πρῶτον τοῦτο δοκίμιον ἡ κακὸς ἡλιος μίμησις τινῶν ποιητῶν τοῦ συρμοῦ και ἡ πρόωρος ἀπυλαυσις τῶν ἡδονῶν, εἶχον πολλαπλασιάσει καθ' ὑπερβολὴν τὰς ἀκολάστους εἰκόνας. Εὐγενὴς τις ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ὁ Βύρων εἶχε συναντήσει εἰς τὰς συναναστροφὰς τοῦ Σάουθουελλ, τὸν ἔκαμε νὰ αἰσθανθῇ διὰ τὴν ἀφιλοκαλίαν ταύτην, ὁ δὲ νέος ποιητὴς ἔκκουσεν ὀλοκλήρον τὴν ἐκδοσιν και ἐνησχολήθη νὰ παρασκευάσῃ τὰ χεῖρα δευτέραν ἄλλην μάλλον ἀνεπίληπτον ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ δημοσιότης περιωρίσθη πάλιν εἰς ὀλίγους τινὰς φίλους.

Ὁ Βύρων εἶχε φθάσει εἰς ἡλικίαν δεκαεννέα ἑτῶν. Ἦτο εὐμορφος, πλούσιος, κύριος νὰ πράττῃ ὅ,τι ἤθελε, περιπαθῶς ἀγαπῶν τὰς ἡδονὰς και γνωρίζων ἤδη τὴν ἐκ τοῦ κόρου προερχομένην ἀνίαν. Ψυχρὸς και τρυχὺς πρὸς τὴν μητέρα του, ἰδὼν τὸν θάνατον δύο φίλων του, τὰ μόνον ὄντα τὰ ὁποία ἠγάπησε, λέγει, ἐκτός των γυναικῶν, ἔγραψεν ἕκτοτε· « Εἶμαι ζωὸν ἀκοινωνήτον και ἐντελῶς κοσμοπολιτικὸν εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ὡς μοῦ εἶναι ἀδιάφορον νὰ ζήσω εἰς τὴν μεγάλην Βρετανίαν ἢ εἰς τὴν Καμπάτκα. » Ἡ ἰδέξ τῆς δόξης τὸν ἐκολάκευε μολοντοῦτο και ἐσυλλογίζετο τοὺς μεταγενεστέρους· ἐζήλευε τὸν βίον τοῦ Φόξ ἢ τὸν θάνατον τοῦ Τσάταμ και συνθετεν ἀπείρους στίχους διὰ νὰ ἐκχύσῃ τὴν ψυχὴν του και νὰ κατασταθῇ ὀνομαστός. Τῷ 1808 τοῦσυνήνωσεν εἰς ἕνα τόμον ὑπὸ τὸν ἐξῆς τίτλον: « Ἔρασι ἀνέσεις, σειρὰ ποιημάτων πρωτοτύπων ἢ μεταφοραμένων ὑπὸ Γεωργίου Γ' ὀρδωνος, λόρδου Βύρωνος, ἀνῆλικος. » Ἡ πρώτη αὐτῆ ἀρχὴ ἀνθρώπου ὅστις ἐμελλε νὰ κατασταθῇ τὸσον διάσημος ἔμεινε κατ' ἀρχὰς πολὺ ἀφανής. Ὁ νέος ποιητὴς εἶχεν ἐπαναλάβει τὰς σπουδὰς του ἢ μάλλον τὴν διαμονὴν του ἐν Κανταβριγίᾳ ὅπου ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς ἵππους, τοὺς κύνες του και μίαν ἄρκτον ἀκόμη τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑπεραγαπήσει και τὴν ὁποίαν ἤθελε νὰ κάμῃ δεκτὴν ὡς τελειοδιδάκτον. Διῆγε τὸν ἄτακτον βίον των πλουσιῶν σπουδαστῶν, ἐπινεν, ἐπαίζει, και συχνάκις ἐξέφευγε πρὸς τὸ Λονδίνον διὰ νὰ κάμῃ τὰς δαπανηροτέρας διασκεδάσεις και διὰ νὰ παρατηρῇ εἰς τὰ βι-

βλιωπωλεῖα ἐν ἐπετύγγανε τὸ βιβλίον του. Κολυμβητὴς, πυγμαῖος, ἐντρολημένος εἰς ἀλλοκότους φαντασιαπληξίας, ἔγραψεν ἐν μέρσι τῶν νυκτῶν, ἀναγίνωσκε πολὺ και ἐσυζήτηε μὲ νέους συντρόφους εὐρυεῖς και ἀτάκτους καθὼς αὐτός. Τὸ εὐκίνητον και ἐρευνητικὸν πνεῦμά του εἶχεν ἤδη θίξει ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ και θρησκευτικὰ ζητήματα και ὁ νέος ποιητὴς εἶχε τοσοῦτον πυρρῶνισμὸν εἰς τὰς ἰδέας ὕσην ἀκολασίαν εἶχεν εἰς τὰ ἤθη του. Εἶχε χρεωθῆ χιλιάδας τινὰς λιρῶν στερλινῶν, ἀλλ' ἐστριζετο εἰς τὸ Νιουστὲλ και εἰς τὴν βαρωνίαν τοῦ Ροκδάλ ἥτις ἐμελλε νὰ περιέλθῃ εἰς αὐτὸν κατὰ τὴν ἐνηλικιότητά του. Πρὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς ἐγκαθιδρύθη εἰς τὸ Νιουστὲλ ὅθεν εἶχεν ἀναχωρήσει ὁ λόρδος Ροῦθεν. Περὶδιδετο ἐκεῖ εἰς μανιώδη ὄργια, φορῶν ἐνδυμα μοναχοῦ καθὼς και οἱ φίλοι του και ἐδέχετο νὰ τὸν προσφωνῶσιν ἀββαί. Ἐκείθεν ἐπέστρεφεν εἰς Κανταβριγίαν παρακολουθούμενος εἰς τὰς ἐκδρομὰς του ὑπὸ νεανίδος ἐνδεδυμένης ἀνδρικά, ὁμοίως, ἐκτός τοῦ ἰδανικοῦ, μὲ τὸν νέον ἀκόλουθον τοῦ Λάρα.

Εἰς τὸ ἀρκετὰ τετριμμένον τοῦτο εἶδος τῆς ζωῆς, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ νέος λόρδος ἀνεμίγνυε μόνον ὀλίγην ἐπίδειξιν ἀφροσύνης, ἐνυπῆρχε και μέγα ποτὸν ὀδύνης και πενηθιμου διαθέσεως. Εἰς τὰ δειπνα τοῦ Νιουστὲλ ἐκυκλοφόρει εὐρὺ ποτήριον κατεσκευασμένον ἀπὸ ἀνθρώπινον κρανίον τὸ ὁποῖον ὁ Βύρων εἶχεν ἐκχῶσει ἀπὸ τὴν περιοχὴν τοῦ παλαιοῦ μοναστηρίου και παραγγεῖλει νὰ γλύψουν τεχνικῶς. Ἐπινον ἐν αὐτῷ οἱ συνδαιτυμόνες, βωμολογῶντες, παρίστανον εἰς τὸ προσῶπιον τῆς ζουεζῆς φρουδικῆς κατοικίας κίμακαροτάτην τινὰ τραγωδίαν τοῦ Ἰούγγ. Ἐπειτα μετὰ των συσπουδαστῶν συνυλίζοντο διδάσκαλοι τῆς πυγμαχίας και ἄλλοι συντροφοὶ εἰς ὀλιγώτερον ἔντιμον.

Ὁλος αὐτός ὁ βίος δὲν ἐνεποίει εἰς τὸν Βύρωνα μῆτε εὐχρηστῆσιν ἐκ τῆς ἰδίας του διαγωγῆς μῆτε ὑπόληψιν πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἐπεδείκνυεν ἤδη τὴν υπερροπικὴν ἐκείνην μισανθρωπικὴν ἥτις ἐμφαίνει μέγα κεφάλαιον ἀνικανοποίητου ἐγωῖσμοῦ. Ἐτεμνυετο ὅτι δὲν ἠγάπα κανένα ἄλλον σχεδὸν παρὰ τὸν σκύλον του και τὸν γέροντα ὑπνῆτην του, τοὺς ὁποίους ἔθετεν εἰς τὴν αὐτὴν περιπτου τᾶξιν.

Ὅταν ὁ σκύλος ἀπέθανεν ἀπὸ λύσσα, ἔγραψεν· « Ἀπώλεσα τὰ πάντα ἐκτός τοῦ γέρο-Μούρρη. » Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ νέος ποιητὴς ἀπεσπάρθη βιαιῶς ἀπὸ τὴν ἀνίαν του διὰ ζωηρῶς τινος κεντήματος. Ἡ Ἐπιθεώρησις τοῦ Ἐδιμβούργου ὠμίλησε περὶ των Ὄρων τῆς ἀγέσεως μὲ εἰρωνίαν μετρίως εὐφυᾶ ἀλλ' ἐξόχως περιφρονητικῶν. Ὁ Βύρων, παροξυνθεῖς, εὗρε τὴν ἀληθινὰ βᾶσιν τῆς μεγαλοφύας του. Ἀντὶ των ὀπωσοῦν ψυχρῶν μιμήσεων, τῆς ἐπιτετηδευμένης γλαφυρότητος, των Ὀτσιανικῶν ἀναμνήσεων τοῦ πρώτου δοκιμίου του, παρήγαγεν ἔργον ἴδιον, ἔργον ὑπεροφίας πληγωθείσης και πικρᾶς ὀργῆς, χεῖμαρρον οἰστρου ἠρεθισμένου και ποιητικοῦ. Ὁ Βύρων μετέβη εἰς Λονδίνον διὰ νὰ δημοσιεύσῃ τὸ πόνημα τοῦτο ἐπιγραφόμενον Ἄγγλοι ποιηταὶ και Σκῶτοι ἐπικριταί· ἐνῶ δὲ τὸ ἐτύπωνεν ἐξρίπτεν ἐν αὐτῷ ὅ,τι τὰ καθημερινὰ συμβάματα και ἡ διάθεσις τῆς στιγμῆς προσέθετον εἰς τὴν πρῶτην ἔμπνευσιν.

ἔχων ἤδη εἴκοσι και εἰ ἔτη συμπεπληρωμένα ἐνησχολεῖτο περὶ τῆς εἰσελευσεως του εἰς τὴν βουλὴν των λόρδων και ἐστενοχωρεῖτο πολὺ διὰ τινὰς προπαρασκευαστικὰς βραδύτητας. Ὁ Βύρων, μὲ ὄλην τὴν ἔνεκα τῆς καταγωγῆς του ὑπεροφίαν, ἦτο, ὡς ἐκ τῆς κακῆς φήμης τοῦ πατρὸς του, ὡς ἐκ τῆς πλαιᾶς ἀπομυνώτεως τοῦ θεοῦ του και τῆς ἐπαρχιακῆς ζωῆς τῆς μητρὸς του, ὡς ξένος τις ἐν τῇ ἀγγλικῇ ἀριστοκρατίᾳ. Αἱ ταπειναὶ συναναστροφαι του ἐν τῷ μολθητικῷ του βίῳ και ἐν ταῖς εὐωχίαις των ἀπειμακρυναν ἔτι μάλλον ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατίαν. Ὁ λόρδος Καρλαῖλι, κηδεμὼν αὐτοῦ, δὲν κατέδεχετο νὰ δεκτικὸν πρὸς τὸν νέον τὴν ἐλαχίστην ἀγάπην· ὡστε γενόμενος ἐνηλικὸς ὁ Βύρων, ἤθελε νὰ εἰσαχθῆ κατὰ πρῶτον ἐν τῇ βουλῇ, χωρὶς κανένα φίλον εἰσαγόντα ἢ ὑποδεχομενον αὐτόν. Εἰσαχθεῖς ὑπὸ των κλητῶρων ὠρκίσθη τὴν 13 μαρτίου 1809, ἀπεκρίθη ξηρῶς εἰς εὐμενεῖς τινὰς λόγους τοῦ Καγκελαρίου, λόρδου Ἐλδωνος, ἐκάθησε μίαν στιγμὴν εἰς τὰς ἔδρας τῆς ἀντιπολιτεύσεως και ἐξῆλθε μεγαλοφρονῶν και τεταπεινωμένος συνάμα. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ σάτυρά του ἐφάνη, ἐν αὐτῇ δὲ ὁ εὐγενὴς κηδεμὼν τοῦ νέου λόρδου ἐκτυπᾶτο διὰ πικρῶν τινῶν

σαρκασμῶν, ἐκτὸς δὲ τούτου κἀνεις δὲν ἔμενον ἐν αὐτῇ ἀρβάνιστος. Ἄναι ἐπι- κρίσεις τῆς Ἐδιμβουργιακῆς Ἐπιθεωρή- σεως ἦσαν ἡ ἀφορμὴ καὶ τὸ πρῶτον ἀν- τικείμενον τῆς ἐπιθεώσεως, εἰς τὴν διαβί- σιν τοῦ ὁ ποιητῆς κατέφερε κτυπήματα μὲ νεανικὴν παρρησίαν ἐπὶ Ἀγγλῶν καὶ Σκώτων, ἐπὶ Ἰόρειων καὶ Οὐίγγων, ἐπὶ προστατῶν καὶ προστατευομένων, ἐπὶ ποιητῶν ἀνεξαρτήτων καὶ ποιητῶν συν- ταξιούχων, ὅλα δὲ ταῦτα εἰς στίχους κα- νονικοὺς, ἀκριβεῖς, φλογεροὺς. Ἦτο σχε- δὸν ἡ ποίησις καὶ ἡ χολὴ τοῦ Πώπ.

Τὸ πόνημ' ἔκαμε μέγαν κρότον. Ἀναγ- καζόμενος ἢ ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν Ἀγ- γλίαν ὁ Βύρων, ἄφηνεν ἤδη ἐκεῖ, ἀναχω- ρῶν, τὴν ιδέαν ὅτι τέλος ἐγγεινήθη ποιη- τῆς. Τοῦτο ἀληθῶς, καὶ μὴ ὅλας τὰς κο- λακείας τῆς συγχρόνου κριτικῆς, μεγα- λειτέρας πάντοτε τῶν αὐστηροτήτων τῆς, τοῦτο ἔλειπεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν. Ἦν τῆ ἀλαζονία τοῦ πολιτισμοῦ τῆς, τῆς ἰσχύος τῆς, τῆς ἐναντίον τῆς Γαλλίας πάλης τῆς, ἡ χώρα αὐτῆ ἐξ ὀλοκλήρου ἀπιστολη- μένη ἀπὸ τὴν πολιτικὴν καὶ τὸν πόλε- μον, δὲν εἶχε συναίσθησιν, ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς καλλιτεχνίας, τὴν ἐπενέργειαν ἢ τὴν ἀντανάκλασιν τῆς επαναστάσεως ἣτις ἀπὸ εἰκοσιν ἐτῶν ἐκλόνηζε τὴν Εὐρώπην. Κάμ- μιλία διάνοια μεγαλοφυΐας ἀρχέτυπος δὲν εἶχεν ἀνατελεῖ εἰς τὸν ἀγγλικὸν ὀρί- ζοντα. Ἡ Ἀγγλία εἶχεν εὐτεβεῖς ἠθικο- λόγους γράφοντας ἐμμέτρως, πεζοὺς ἕνεκα τῆς ταπεινότητος καὶ τῆς μονοτονίας τῶν λεπτομερειῶν, ποιητὰς ἐνίοτε διὰ τὴν καθαρότητα τοῦ ἠθικοῦ αἰσθηματός καὶ τὴν στιγμιαίαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνύψω- σιν. Εἶχε τὸν Κράβιν τοῦ ὁποῖου ἡ ζωὴ ἢ ἐνδεής, ἢ περιπλανωμένη, ἢ περιφρονου- μένη ἐφωτίσθη αἰφνιδίως ἀπὸ ακτίνα ζωη- ρᾶς ἀγάπης καὶ ἀπὸ φλόγα μεγαλοφυΐας ἣτις ἐσβέσθη ταχέως ἐπὶ τοῦ τάφου ἐκεῖ- νης τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀγαπήσει. Εἶχε πρό- τερον τὸν Κούπερ τοῦ ὁποῖου ἡ ὀψιγενῆς καὶ ἰδιότροπος ἔμπνευσις εἶχε τρόπον τινὰ βράσει κατὰ τὴν διάρκειαν χρόνου μακροῦ ὀδύνης καὶ παρανοίας κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπνωττεν ἡ ψυχὴ του ἢ το παράδοξος ἀν- θρωπος μᾶλλον ἢ μέγας ποιητῆς· εἶδος μεγαλοφυΐας νοσερᾶς ἀφορμὴν διδούσης μᾶλλον εἰς περιεργὰ πειράματα περὶ τῶν ἡτς νοήσεως νόστων, πρὸ ὅτι ἐμποιεῖ

θημασμὸν διὰ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἰσχύον αὐτῆς. Εἶχε μεταφυσικοὺς, τυλλογισμοῦ- ράπτια χωρὶς εὐρεσιν, θλιβεροὺς χωρὶς περιπαθεῖαν, ὄστινες ἐν τῇ διανοικῇ ὄνει- ροπολήσει βίου περιορισμένου καὶ ὀλιγο- ταρχοῦ δὲν εἶχον παραγάγει εἰμὴ πα- ραδοξολογίας οὐδεμίαν ἐχούσας ἰσχύον ἐπὶ τῆς φαντασίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Τοιοῦτος ὁ Οὐόλδσούρθ καὶ ὁ λεπτολόγος καὶ ἄτακτος Κολρίτζ. Πέριξ αὐτῶν συνε- σπειροῦτο ἡ πληθὺς τῶν περιγραφικῶν ποιητῶν, τῶν ζωγραφούντων *λιμνας* καὶ ὄρη· ἀλλὰ τὸ εἶδος τοῦτο δὲν εἶχε τί- ποτε καινοφανές μετὰ τὸν Θόμσωνα καὶ ὅλας τὰς περιγραφικὰς ποιήσεις τῆς Γερ- μανίας καὶ τῆς Γαλλίας.

Ἡ Ἀγγλία εἶχε προσέτι τὴν πρώτην μορφήν τῆς φαντασίας τοῦ Οὐάλτερ Σκώτ, ὅχι τὴν φαντασίαν ἐκείνην τὴν εὐρετικὴν καὶ πιστὴν, τὴν δραματικὴν καὶ ἠθικὴν τὴν ὁποίαν ἐδαψιλευσεν εἰς τὰ ὠραία του μυθιστορήματα, ἀλλ' ἄλλην τινὰ φαντα- σίαν πολυμαθῆ καὶ ἐργατικὴν τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο εἰς τὴν ποίησιν, ἣτις ὅμως εἶναι ἀνεπαρκῆς διὰ τὸν ποιητὴν. Δι' αὐ- τῆς ἐπεσώρευεν ὁ Οὐάλτερ Σκώτ, εἰς στί- χους ἡμελημένους, παμπύλλους περιέρ- γους λεπτομερεῖς ἱπποτικῶν ἠθῶν καὶ γοθικῶν ζωγραφικῶν καὶ ἐξεμεταλλεύετο ὡς ἀρχαιολόγος τοὺς χρόνους τῆς δεισι- δαιμονίας καὶ τῶν ἀερονουμῶν, περίπου ὅπως ἡ ἀλεξάνδρινῃ ἑλληνικῇ ποίησιν, ἐν τῇ εὐφρεῖ παρακμῇ τῆς ἀνεζήτει τὰς πε- ριεργότερας ἀναμνήσεις καὶ τὰ σπανιώ- τερα ἀνέκδοτα τῆς ἑλληνικῆς ἐκείνης μυ- θολογίας τὴν ὁποίαν δὲν ἐπίστευε πλέον. Ἡ Ἀγγλία τέλος εἶχεν ἀπολέσει πρὸ μι- κροῦ μεγάλους ῥήτορας, τῶν ὁποῖων ὁ λό- γος ἐξισοῦτο μὲ τὸ μέγεθος τῶν ἀγῶνων τοῦ πολιτικοῦ βίου· ἀλλ' εἰς τὴν ὑψηλο- τέραν χώραν τῶν γραμμάτων, εἰς τὴν φαντασίαν καὶ τὴν ποίησιν, ἡ νέα βρετ- τανικὴ ἐποχὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη παραγά- γει κἀνέν ἐξ ἐκεῖνων τῶν ἔργων τὰ ὁποῖα παριστῶσι καὶ ἀπαθανατίζουν μίαν ἐπο- χὴν, κάμμιλαν ἐξ ἐκεῖνων τῶν ἰσχυρῶν καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀντιλαμβάνομένων δια- νοιῶν, αἵτινες ἔχουσι τὸν διπλοῦν χαρα- κτήρα ιδέας ὑπερόχου καὶ ιδέας ἐθνικῆς, αἵτινες συγκεφαλαιῶσι τὰ διανοήματα τοῦ καιροῦ τῶν δίδουσαι εἰς αὐτὰ μεγα- λοπρεπῆ ἔκφρασιν.

Ἡ Ἀγγλία τοῦ ἸΘ' αἰῶνος δὲν εἶχε τί- ποτε παραγάγει ἀρχέτυπον καὶ μέγαν ὡς τὸν *Ρενέ*, τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανι- σμοῦ, τοὺς μύθους· περιέμενεν ἀκόμη τὸν ποιητὴν τῆς. Εἰς τὴν τοιαύτην ἰσχυον ὄξυν ἐυάτη ἐκτοτε περιορισμένης ὁ Βύ- ρων. Οἱ ἐπιτηδαιότεροι κριταὶ παρετήρη- σαν ἀμετῶς τὴν διακκῆ καὶ ἀκατάπτω- τον αὐτοῦ ἔμπνευσιν, τὴν δυναμὴν καὶ τὴν ἀκριβείαν τῆς ἐκφράσεως, τὴν εὐχερῆ καὶ φυσικὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης τοῦ Πώπ, μετὰ ἐντυπώσεων ὅλων προτοπικῶν εἰς τὸν Βύρωνα καὶ ζωηροτάτων.

Ἀλλ' ὁ μέγας οὗτος νοῦς δὲν ἐμελλε νὰ ἐγκλεισθῆ εἰς ὄργην φιλαυτίης παρενο- χληθείσης, εἰς φιλολογικὴν ἀντεκδίκησιν. Ὁ Βύρων, ἐνῶ ἄλλοι ἠγανάκτουσαν καὶ ἄλ- λοι ἐγγέλων διὰ τὴν ὑβριστικὴν αὐτοῦ ἀ- τυρχαν, ἀνεχώρει διὰ νὰ περιουδέη τὴν Εὐρώπην καὶ τὴν Ἀσίαν, ἀποχιρευτῶν τὴν Ἀγγλίαν διὰ μελαγχολικῶν στρο- φῶν ἐν αἷ, παραπονεῖται ὅτι ἀγαπᾷ χω- ρὶς ἐλπίδα καὶ εἶναι μόνος εἰς τὴν ζωὴν· καὶ εἶχε πρὸ μικροῦ, ὡς γράφει εἰς ἐπι- στολὴν τινὰ τῆς αὐτῆς χρονολογίας, δια- λύσει τὸ *χαρῆμα* του.

Ὅπως ἴσχυον, εἴτε τὰ περὶ τούτων εἶ- ναι ἰδιαιτῆ εἴτε παραγματικῶν, ὁ Βύρων συντάξας τὴν δικήν του καὶ ἐξοφα- λίσας τὴν τύχην τῆς μητρὸς του, ἀπέ- πλευσεν ἀπὸ το Φαλμούθ τὴν 2 ἰουλίου 1803 μὲ τὴν ἀντιόμονον περιεργεῖαν νέου βρετομένου εἰς τὴν ζωὴν. Εἶχεν ὡς συνοδοιπόρον ἕνα ἄλλον νέον πλήρη ζέ- σεως διὰ τὰ γράμματα καὶ ὅστις ἀκολού- θως ἀπέκτησεν ὄνομα εἰς τὴν πολιτικὴν, τὸν Κ. Κοσμάους. Τὸ πλοῖον, ἐν διαστή- ματι τεσσάρων ἡμερῶν τοῦς ἔφραεν ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Δισσαχῶνος. Ὁ Βύρων διήλθε δρομαίως τὴν Πορτογαλ- λίαν, μέρος τῆς Ἰσπανίας, τὴν Σικελίαν, τὰ Ἰάδερρα, προσήγγισεν εἰς τὸ Ἰβρακλ- τάρ, εἰς τὴν Μελίτην χωρὶς νὰ τῷ συμβῆ ἄλλο τι εἰμὴ ἀρχαί τινες ἐρώτων καὶ μία μονομαχία ἀτελής· ἐκεῖθεν δὲ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἀθῆναιαν, τραχεῖαν εἴσοδον τῆς Ἀνατολῆς. Διέβη κατεναντι τῆς τότε ἀ- γνώστου κόμης τοῦ Μετολογίου καὶ ἀπέβη ἔπειτα εἰς Πρέβεζαν. Ἀναχώρησεν ἐκεῖθεν ἀμέτῶς διὰ τὰ Ἰωάννινα ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ἀγγλικῶν ὀνόματος. Λαθῶν ὑποδοχὴν καὶ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα κατὰ

δικταγὴν τοῦ ἀπόστο· Βεζύρου, ὑπῆγεν, ἀναβαίνων τοῦς Ἴππους τοῦ Ἀλῆ, νὰ τὸν συναντήσῃ εἰς τὸ Τεπελᾶν, ἀγροτικὴν αὐτοῦ κατοικίαν καὶ τόπον γενέθλιον. Ὁ Ἀλῆς τῷ ἔκαμε μεγάλην ὑποδεξίωσιν ὡς εἰς εὐγενῆ ἀρχοντα, ἐθαύμασε τὴν συνε- στραμμένην κόμην του, τὰς μικρὰς καὶ λεπτομερεῖς του χεῖρας, τῷ ἔστειλε πολ- λάκις τῆς ἡμέρας *σορμῆτια* καὶ ὀπώρας, καὶ τέλος τῷ ἔδωκεν ἐκλεκτὴν φρουρὰν νὰ τὸν συνοδεύσῃ εἰς τὰς Πάτρας καὶ τὴν λοιπὴν Πελοπόννησον διοικουμένην ὑπὸ τοῦ πρωτοπόκου υἱοῦ του. Εἰς τὸν δρόμον τοῦτον, ἀποχωρισθεὶς ἀπὸ τὴν συνοδίαν του, ἀποπλανηθεὶς ἐν μέσῳ νυκτός θουε- λώδους ὡς ἡ βροχὴ καὶ ἡ ἀνεμοζάλη ὠρῶντο φρικωδῶς, ἐν μέσῳ τῆς συγχύ- σεως καὶ τοῦ φόβου, ἐρρέμβασε, σπηριζό- μενος ἐπὶ τινος βράχου τοῦς χαιοστέρους τοῦ ερωτικῶς στίχους κατ'ἀντιθέσιν πρὸς τὴν θελλαν καὶ τὴν φρίκην αἵτινες τὸν περιεστοίχιζον. Ἐκεῖθεν ὁ Βύρων, ἐπι- στρέψας εἰς Πρέβεζαν καὶ λαθῶν παρὰ τοῦ διοικητοῦ φρουρὴν ἐξ Ἀλθωνῶν, διε- τρεξε τὰ δάση καὶ τὴν ἀγρίαν ἀκτὴν τῆς ἀρχαίας Ἀκαρνανίας, ἔμεινεν ὀλίγας ἡμέ- ρας εἰς τὸ Μετολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ ἐπκνήθῃ, διεβῆ τὴν Πελοπόννησον, καὶ ἦλθε νὰ διαχειμᾶσῃ εἰς τὰς Ἀθῆνας.

Αἱ ἐκ τῆς διαχειμᾶσεως ἐντυπώσεις διαγαίροντο ἀπὸ τὸ θέλητρον τῶν το- ποθεσιῶν καὶ τοῦ κλίματος, πολὺ μᾶλ- λον παρὰ ἀπὸ τῶς παραδόσεις τῆς σπου- δῆς. Ὁ Βύρων ἀνεζήτει καὶ ἐλάτρευε τὴν Ἑλλάδα ὅχι εἰς τὰ σπουδαῖα αὐτῆς ἐρεί- πια καὶ εἰς τὰς τέχνας τῆς, ἀλλ' εἰς τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου τῆς καὶ τὴν γλαυ- κότητα τοῦ ὀρίζοντός τῆς. Ἡ αἰσθητὴ αὐτῆ ποίησις τῶν τόπων κατίσχυεν ἐν αὐτῷ τῆς τῶν ἀναμνήσεων ἢ ἐνίοτε, ἀ- νημιγνῶν ἀμφοτέρως εἰς τοὺς στίχους του, ἀναζωπυρεῖ καὶ νεαρῶτερὰν ἀναδεικνύει τὴν ἀρχαιότητα διὰ τῶν πάντοτε παρα- μενουσῶν χαρίτων τῆς φύσεως. Εἰς τὰς Ἀθῆνας ἐν τούτοις ὁ Βύρων ἐφρόντισε νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ πολύτιμα μνημεῖα ὅσα ἔ- μεινον ἀκόμη ὄρθια καὶ τὰ ὁποῖα ὁ λόρ-δος Ἐλγιν καὶ ὁ πόλεμος διεσπόρπισαν ἢ κατέστρεψαν βραδύτερον. Κατοικῶν εἰς τῆς χήρας ἐνὸς ἀγγλοῦ προξένου, εἰς οἰ- κίαν, τὴν ὁποίαν οἱ περιηγηταὶ ἐπεσκεψθη- σαν ἀκολούθως ὡς μίαν τῶν ἀνεμνησειῶν

τῶν Ἀθηναίων, συνέβηκεν ἐκεῖ ὠραίους τινὰς στίχους περιγραφικούς καὶ ἐρωτικούς. Ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηναίων, τὸ ἔσπ, διὰ τὴν Σμύρνην, καὶ ἀποῦ περιηγήθη λεπτομερῶς τὴν Τρωάδα, προσωμειήθη εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὅπου τὸ μέγα συμβάν τῆς διαμονῆς του ὑπῆρξε νὰ διαβῇ τὸν Ἑλλησποντον κλυμαβητὴ καὶ νὰ βεβαιώσῃ διὰ τοῦ παραδείγματός του τὴν ποιητικὴν ἱστορίαν τῆς Ἰσθμίας καὶ τοῦ Λεάνδρου. Ἀνεχώρησεν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως κατὰ μῆνα ἰούλιον μετὰ τοῦ κ. Χορδάου ἐπιβιβάσθεις εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ὁποῖον ἐπανάφερεν εἰς τὴν πατρίδα του τὸν πρέσβυν τῆς Ἀγγλίας· ἀλλ' ὁ Βύρων ἀπόδᾶς εἰς τὴν νῆσον Κέα ἤλθε πάλιν νὰ διαχειμάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν Πελοπόννησον. Εἶδεν ἐκεῖ τὸν περιώνυμον περιηγητὴν Βρούς καὶ μίαν γυναῖκα τῆς ὁποίας ὁ ἰδιόρρυθμος νοῦς ἐμάντευσε τὴν μεγαλοφυΐαν του· ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο ἡ λέδη Ἐσθέρ, ἥτις ἀηδιάσασα τὴν Ἀγγλίαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ θεοῦ τῆς Πίττ μετηνάστευεν εἰς τὴν Ἀνατολίαν καὶ ἐπορεύετο πρὸς τὴν ἐν τῇ ἐρήμῳ βεσιλείαν τῆς. Ὁ Βύρων ἠσθάνθη ὀρεξίν τινα νὰ ἐκπατρισθῇ ὡς ἐκείνη. Διανοεῖτο ν' ἀποκτασταθῇ εἰς τὸ ἀρχιπέλαγος ἀφοῦ πωλήσει τὸ κτήμα του Νιουστέδ, τὸν μόνον δεσμὸν ὅστις τὸν συνέδεε μετὰ τῆς πατρίδος του, ὡς ἔγραφε πρὸς τὴν μητέρα του. Ἐν τῷ μεταξύ ἤθελε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Αἴγυπτον. Ἐπειτα, αἰφνιδίως, βρυσηθεὶς τὸ ταξειδίον του, ἐπεβιβάσθη ἐκ νέου ἀπερχόμενος εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Τόσον νέος ἀκόμη, ὁ Βύρων ἐπανήρχεται εἰς τὴν πατρίδα του χωρὶς νὰ διορθωθῇ μήτε νὰ μεταβληθῇ· ἀλλ' ἡ ποιητικὴ αὐτοῦ κρᾶσις εἶχεν ἐνδυναμωθῆ κατὰ τὴν διετὴ ταύτην περιήγησιν· ἡ φαντασία του εἶχεν ὠριμάσει εἰς τὸν ἥλιον τῆς Ἀνατολῆς. Ἐνῶ ὁ νέος οὗτος Ἀγγλος μετὰ τὸ κμψὸν καὶ εὐκαμπτον ἀνάστημα καὶ τοὺς λεπτομερεῖς χαρακτήρας, ἀπέκτα νευρωδέστερόν τι καὶ μᾶλλον χρωματισμένον, ἡ διάνοια αὐτοῦ εἶχεν ἐμφορηθῆ συγχρόνως ἀπὸ σκέψιν καὶ δύνανσιν. Ἀπειρος φίνεται ἡ πρόοδος μετὰ τῶν πρώτων στίχων τοῦ Βύρωνος καὶ ἐκείνων τοῦ ὁποίου ἐπανάφερεν ἐκ τῆς περιόδου τῆς, καὶ ἠδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι

διὰ κατεστραυμένης ἀναπτύξεως τὸ πνεῦμα του εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει ὄλην αὐτοῦ τὴν ἀξίαν καὶ τὴν εὐρωστίαν. Ἡ ποίησις τοῦ Βύρωνος τίποτε δὲν παρήγαγε νευρωδέστερον καὶ μᾶλλον καθαρῶν πρὸς τὰ ὅσα πρῶτα ἔτυχε τῆς περιόδου τοῦ Τσαϊλδ Ἀρολδ. Εἶχεν ἐν τούτοις, κατὰ τὴν εἰς Ἀγγλίαν ἀφιξίν του, ὀλίγην πεποθησιν εἰς τοὺς στίχους του, σκιαγραφηθέντας κατεστραυμένως ἐν τῷ μέσῳ τῶν συγκινήσεων τῆς ὁδοιπορίας καὶ ἀπετράπη κατ' ἀρχὰς τῆς περὶ τῆς δημοσιεύσεως αὐτῶν φροντίδος, κατὰ συνέπειαν ἀπωλείας τὴν ὁποίαν συνησθάνθη ὀδυνηρῶς· ἡ μήτηρ του νοσήσασα ἐν διαστήματι τῆς ὀλιγοήμερου διαμονῆς του ἐν Λονδίῳ, τοῖ ἀφροπύγη πρὶν προηθῆν νὰ τὴν ἐπανιδῇ. Ἐφθασεν εἰς τὸ Νιουστέδ διὰ νὰ τὴν κηδεύσῃ καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας νῆα λύπη τον ἐπλήγωσεν, ἀποβιβάσαντος τοῦ μᾶλλον διακεκριμένου τῶν συγπουδαστῶν του, τοῦ νέου Μάθους, τὸν ὁποῖον φαίνεται ὅτι ἠγάπα ἐγκαρδίως.

Ὁ Βύρων ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν βυθὸν τούτον τῆς λύπης ῥιφθεὶς εἰς τὸν πολυτελεῆ βίον τοῦ Λονδίνου, ὅπου ἤρχιζεν ἤδη νὰ ἴκη εὐπρόσδεκτος καὶ νὰ ἐπιζητηταί μάλιστα εἰς τὰς μεγάλας συναστροφάς. Ἐρᾶνη εἰς τὴν Ἄνω Βουλὴν καὶ ἐξεφώνησε λόγον εὐγλωττον καὶ εὐαρεστήσαντα εἰς τὸν λαὸν κατὰ τῶν αὐστηρῶν διτάξεων τῶν ἐφαρμοζομένων εἰς τὰς στάσεις τῶν ἐργατῶν. Τέλος ἐδημοσίευσεν τὸν Τσαϊλδ Ἀρολδ. Γενικὸς ὑπῆρξε τότε ὁ ἐνθουσιασμός, ὁ δὲ νέος λήρδος, χειρτεθεὶς μέγας ποιητῆς, περιβαλλόμενος ὑπὸ ἀγλῶς μυθιστορικῆς καὶ δόξης βασιμῶς, ἀπῆλαυσεν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν μέθην τὴν ἐκ τῆς κοινῆς εὐνοίας. Στεροπαί τινες τοῦ ποιήματος αἵτινες, ἀνθυμνησκουσαι τὰς ἀποπληνήσεις τοῦ νέου Ἀρολδ, ἐφαίνοντο ὡς ἐξομολόγησις τῆς τοῦ τυγγραφῆως, ἐπίδον ἀληθῶς εἰς τὰ αὐστηρὰ πνεύματα ὅπλα κατὰ τοῦ Βύρωνος, ἀλλ' ἡ λαμπρὴ τῆς μεγαλοφυΐας εἶχεν ἐξαρτῆσει τὰ πάντα.

Καὶ ὁμοίως τὸ ποίημα τοῦτο παρουσιάζει ἕνα τῶν χαρακτήρων, αἵτινες ἐμφαίνουσι τὴν παρακμὴν τῆς φιλοκαλίας καὶ τῆς μεγαλοφυΐας, τουτέστι τὴν ἔλλειψιν συνθέσεως. Δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ ὅτι

δὲν ὑπάρχει πλεονέχεια τέχνη εἰς τὸν Τσαϊλδ Ἀρολδ παρὰ εἰς τὸ ὁδοιπορικὸν τοῦ Ροτίλλου, μνημειὸν περιέργου καὶ λαμπρὸν ἐνίστι τῆς τελευταίας περιόδου τῶν ῥωμαϊκῶν γραμμάτων. Καὶ εἰς τὸ ὁδοιπορικὸν τοῦτο βλέπει τις ἐπίσης ἀνθυμῶν ὅστις ἀάκτως καὶ ἀκόπως ἐνθυμῶνται τὴν ἐκ τῶν διακρήρων τύπων προξενθεῖται εἰς αὐτὸν ἐντύπωσιν, καὶ ἐναλλάξ περιγράφει καὶ ῥητορεύει. Ὑπάρχει μάλιστα καὶ ἡ ἐξῆς ἀναλογία μετὰ τῶν δύο περιγῆσεων, ὅτι ἀμφοτέραι γίνονται ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρεπίων, ἐν ἐποχῇ ἀναστατώσεως τῶν θεσκαυμάτων καὶ τῶν ἐπικρατειῶν. Ὁ Γαλάτης τοῦ 18 αἰῶνος βλέπει μετὰ λύπης κατὰρρέοντα τὸν πολυθεῖσμον ἐνώπιον τῆς νεαῆς πίστεως τῆς ἐξελθούσης ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἥτις, δεσπόζουσα ἤδη ἐν Ῥώμῃ, κατοικίξει διὰ μοναστηρίων τὰς ἐρήμους νήσους τῆς Ἰταλίας. Ὁ Ἀγγλος τοῦ 19 αἰῶνος νομίζει ὅτι βλέπει πίπτοντα ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ἐν Πορτογαλίᾳ τὰ τελευταῖα ἄτυλα τοῦ ῥωμαϊκοῦ χριστιανισμοῦ. Ὡς ὁ Ροτίλλος, ἀπαντᾷ πανταχοῦ τὰ ἔργα τῆς εἰσβολῆς καὶ τοῦ πολέμου. Ὁ Ναπολέων εἶναι δι' αὐτὸν ὁ νέος Ἀλαρχὸς ὅστις ἀφίνει παντοῦ τὸ ἔργον του ἐπὶ τοῦ κατερημαθέντος κόσμου· ἀλλ' ὁ παραλληλισμὸς οὗτος ἀσθενῆ μόνον ἰδέαν δίδει τῶν χρωμάτων μετὰ τὰ ὁποῖα ὁ Βύρων ἐξωγράφησε τὰς ἀναμνήσεις του.

Ἡ περιγραφικὴ ποίησις, ἡ παρακμὴ αὕτη τῆς τέχνης, εἶναι συνήθως ψυχρὰ καὶ ἐστερημένη περιπαθείας. Ὁ Βύρων ὁμοίως συμμιγνύει μετὰ πᾶν ὅ, τι περιγράφει, τὴν πυρῶδη καὶ ἰδιόρρυθμον ψυχὴν του. Ἐνθουσιώδης ἐνλλάξ ἡ σατυρικὸς δὲν λαμβάνει τοὺς τύπους εἰμῆ ὡς κείμενα αἰθηματίων ἢ ἰδεῶν καὶ τοὺς ζωογονεῖ πάντοτε διὰ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ἔρωτος του ἢ μᾶλλον διὰ τῆς ἰδικῆς του, διὰ τοῦ παθῶς του, διὰ τῆς ἰδιοτροπίας του, διὰ τῶν ζωηρῶν συγκινήσεων καὶ τῶν φλογερῶν ἀποδυσπετήσεων τὰς ὁποίας φέρει ἐπὶ παντὸς πράγματος. Ἀληθῶς ἀπράμιλλοί τινες σελίδες τοῦ Ρερέ εἶχον ἐξαντλήσει τὸν ποιητικὸν τούτον χαρακτήρα. Ἀγνοῶ ἂν ὁ Βύρων τὰς ἐμιμῆτο ἢ τὰς ἀνενοῦ ἐκ μεγαλοφουῶς μαντεύσεως· ἀλλ' αἱ ἰδία αὐτοῦ ἐντυπώσεις, ἡ περιπαθῆς του ἀντίληψις τῆς φύσεως, ἡ

ἐκμύθησις αὐτοῦ ἀπὸ τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον τῆς Ἀνατολῆς, διαχέουσιν εἰς τὰς ζωγραφίας του καινοπρεπῆς τι θέλητρον. Εἶχεν ἀναγνώσει ὁ κόσμος τοὺς γλαφυροὺς στίχους ἄλλου τινὸς Ἀγγλου περὶ τῶν νήσων τῆς Ἰουσίας· πλὴν ὅλα ταῦτα εἶχον νέαν ὄψιν εἰς τοὺς στίχους τοῦ Βύρωνος. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θριάμβου τούτου, διὰ νὰ ἐπαυξήσῃ τὴν περὶ ἐαυτοῦ περιέργειαν, ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς ὁδοιπορικὰς του ἀναμνήσεις, ὅχι πλέον περιγραφῆν, ἀλλὰ διήγημα, συγκινητικὴν τινα ἱστορίαν, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν κατακολωθωμένην καὶ κατακεκομμένην ἀπὸ χέσματα τὰ ὁποῖα ἐραίνοντο ὡς ἀποσιωπήσεις. Ἡ ἱστορία αὕτη τῷ ἀνεκάλει ὀθωμανίδα τινὰ κόρην θυσιασθεῖσαν εἰς τὸν ἐγωῖσμον τῶν ἡδονῶν του, ἡ σωθεῖσαν διὰ τῆς ἀνδρείας του· Ἀδιάφορον τὸ ποίημα τοῦ Γκιαούρ εἶναι θαυμασίον μ' ὄλην τὴν μυστηριώδη αὐτοῦ ἐπιτήδευσιν ἥτις ἐξοφανίζει τὴν ἀφέλειάν του.

Ὅταν ὁ Βύρων ἐκίνει τόσον ζωηρῶς, διὰ τῶν στίχων του, τὴν περιέργειαν τῶν συμπατριωτῶν του, ἡ οὐ ἐν τοσοῦτω στιγμῇ ὀλίγον πρόσφορος εἰς τοιαύτην ἐνασχόλησιν. Τότε ἦτο ἡ τελευταία κρίσις τοῦ μεγάλου πολέμου, ὁ κίνδυνος τῆς Ἀγγλίας προσβαλλομένης ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος ἕως εἰς τὰ βῆθη τῆς Ῥωσσίας, καὶ ἡ καταστροφή ἥτις μετέβαλε τὴν τύχην τοῦ κόσμου. Τὸ Λονδίον εὐρίσκετο ἐν μεγάλῃ ἀπεκδοχῇ. Ὅλα τὰ πνεύματα ἦσαν προσηλωμένα ἐπὶ τῆς Μόσχας, ἐπὶ τῆς Βερεζίνης, ἐπὶ τῆς Δρέσδης καὶ ἐπὶ τῶν τρομερῶν ἐκαίνων κλονισμῶν τοῦ ὁποίου ὁ γίγας, ἐγγίζων νὰ καταπέσῃ, ἐπροξένει εἰς τὴν Εὐρώπην.

Ἐν τῷ μέσῳ τούτων σφοδρῶν διαλογισμῶν, ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ ποιητοῦ διέλαμψε καὶ προσεῖλκυσε τὴν θαυμασμόν. Καὶ ὁ ἴδιος, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὀλίγον ἐνδιεφέρετο εἰς τὸ μέγα τοῦτο θέαμα· ἐντεῦθεν δὲ δεικνύεται τῶν νεῶς, καθὼς μὴ ἐνασχολούμενος εἰμῆ εἰς στίχους, εἰς ματαιοφροσύνας συγγραφῆς, καὶ εἰς ἡδονὰς χωρὶς ἔρωτα. Ὁ Τσαϊλδ Ἀρολδ καὶ ὁ Γκιαούρ ἀπέπνεον ὄλην τὴν ποίησιν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Ὁ Βύρων ἐπανῆλθεν εἰς τὸ προσφιλὲς αὐτοῦ θέμα ἐν τῇ Νύμφῃ τῆς Ἀβύδου καὶ ἐν τῇ Πειρατῇ. Ὁ Πειρατῆς εἶναι τὸ ἴδιον

νικόν των θαλασσιών εκείνων Κ. λερωτων των οποίων το όνομα αντήχει εις τας Κυκλάδας πριν η Εβρώπη γνωρίση τον Κανάρην. 'Αλλ' εις τον βίον εκείνον τον τρικυμιώδη, εις την χαράν αγρίας ελευθερίας την οποίαν είχε να περιγράψη ο Βύρων, ανέμιζεν υπερμέτρως, κατίδιν έκυτου εξεικόνισιν, είδος τι βερβώδους μελαγχολίας και υπεροπτικῆς λύπης προερχομένης εκ τῆς αποδυσπετήσεως προς τον κοινωνικόν βίον. 'Επειδή είχε καμει να μαντευθῆ η άτομικότης του εις τον Τσαϊλδ Αρολδ, εξωγράφησεν έκυτόν εις τον Κογράδορ, εις τον όποιον δίδει τα χαρακτηριστικά του, το ήθος του προσώπου του, και τας εξεις του ακούη δικίτης αύστηράς και ψυχράς σιωπῆς. 'Αλλά και τουτο προσέθετε εις το θέλημα της διηγήσεως και εις την υπερβαλλουσαν ευνοιαν του κοινοῦ. Κριτικοί και ποιηταί σύγχρονοι ώμολόγουν επίσης την υπεροχήν του Βύρωνος. 'Ο Μούρ, ο Ρόζερς ήσαν οι πρώτοι θαυμασταί του: ο ήσ άοιδός του Μαριώνος και της Λεσπονης τῆς Μίμνης, ο τοσοῦτον έως τότε δημοτικός, συναισθανόμενος ότι δέν ήδύνατο ν' ανταγωνισθῆ προς την πλουσίαν εκείνην και κινηοπερη ποίησιν, περιωρίσθη εις το μυθιστόρημα προς δόξαν του και προς ήμετέραν ευχαρίστησιν (1).

'Εν τούτοις ο Βύρων, μεθυσκόμενος από εγκώμια και εύχερες θριάμβους, βρουνθείς τά πάντα, και μη άρκούμενος εις την παρουσίαν του, ήτις ήτο πολύ μετρία ως προς την κοινωνικήν του τάξιν και τας όρέξεις του, διανοήθη σπουδαίως να νυμφευθῆ. Η νεάνις την οποίαν εξήτησεν εις γάμον άνήκεν εις ευγενή οικογένειαν και είχε πνεύμα σπάνιον και πολύ καλλιεργημένον. Εθέλη από την δόξαν του Βύρωνος μ' όλα τά σκάδαλα και τας ματαιότητας ύπε ανεμινύοντο εις αύτην και τά όποιε δέν ήσαν εύχρηστα εις ευτεβή οικογένειαν. Ευειδής, ευμαθής και σεμνότυρος η μίς Μιλθάνης ήλπισεν ότι ήθελε δεσμεύσει εις έκυτήν τον Βύρωνε και τον διορθώσει διά του έρωτος. Γνωστόν είναι όμως πόσον τό συνοικέσιον τουτο υπήρξε σύντομον και πολυτέραχον. 'Υστερον από έν έτος συ-

(1) 'Εταδός ο βιογράφος κινείται εν τούτοις εν τούτοις Σ. Μ.

ζυγίως η λέδη Βύρων έγέννησε θοράτριον αλλά μετ' όλίγου απεσύρθη πλέον του πατρός της και δέν ήθελησε πλέον να επανυθῆ του σύζυγόν ύπέλης. Η επιμονή της προήσθε της και η πείρα της κινήσεις τις επιφυλάξις επ' όφεινονσιν επισσης τον Βύωνα όστις, και αν υποταθή ήτιδέν είχεν άλλε σφάλματα, επείλεσεν επάνω του την κακολογίαν των όργων δια τῆς άσυνέτου όργης του, και όστις βριδίαρον εκκαμε τό ασύγγνωστον λάθος να διακωμωδήσῃ εκείνην ήτις έφριο τό όνομά του. Τότε εκτυπήθη απο υίαν των σκληρών εκείνων μετατροπών αίτινες διαδελχονται ενάτε την κοινήν ευνοιαν.

(1) άτακτος βίος του, η ειατωθείσα περιουσία του, η ιδιορροπία και αι αλλόκοτοι μανίαι του προεκάστειν κατηγορίας κατα τῆς καρδίας του και κατα τον νοσ του. Η άριστοκρατία έδειχθη αδυσώπητος εις την δυσμένειαν της την οποίαν και αύτή τό παύθη. συ εμείσθη. Το ένδοξον εκεί ο όνομα του Βύωνος, έλευθέραιτο παντού και η κωνησθίς του εκκαμε να συρτηθῆ εις τό θέτρον μία δικαστικός υποκριτική την οποίαν υπόπτουσαν ώ, συνόλογον μία, των κριτικων του ποιητού. Ο Βύων είχε πρό κριτου δυσχεστήσει τό Έρωτικόν κόμμα το οποίον τότε έβρίσκεισεν υπερ ποτε. Η κατάρτησις του πολιτικού κόμμου έπεφερε κατ' εκείνην την εποχήν εν Αγγλίῃ την επάνοδον τῆς ήλικῆς εκείνης σοφρότητος ήτις προσαγγίζεται εκ τῆς περι τῆς γνώμης και την διαγωγὴν άσολασίας. Τόρεις και μεθυσταί, άνδρες σοφιστοί, και του σερμου άνθρωποι, μεγάλοι άρχοντες και δημοσιογράφοι, πάντες συνηνώθησαν δια να συντρίψωσι τον Βύρωνε και να δικαιοσύνη την σεδαστριαν οικουμένην ήτις έχωρίετο από αυτου.

Τῷ 1816 ο Βύρων εκατέλειπε την πατρίδα του δια να μη την επανυθῆ πλέον και εξώρισεν έκυτόν εις την ήπειρωτικήν Εβρώπην, ανακηθείσεν εκ νέου εις τους Άγγλους δια τῆς εξοφνήσεως τῆς Ναπολεοντείου αυτοκρατορίας. Κατά πρώτον υπήρξεν εις τό Βελγίον όπου επεσκέσθη τό ύλεθριον πεδίο του Ουάτερλώ μετὰ συγκινήσεως άνκαμειγμένης με ύπερορνήσειαν και λύπην. 'Εκείθεν μετέβη και διετρίψεν όλίγους μήνας εις την Γε-

νέην και την Λωζάνην. Συναντηθείς με τον άρρωτόν του συνοδοιπόρου Χουζάου, ανεβή εν τῷ μετ' αλλου εις τα οπισθενώτερα χιονοσκαπτα ύψη των Άλπεων όπου η φύσις παρίστα εις τα ύψηλά του νέον τάζιν καλλωών, μετασταν άννατόν και την Άλβαίαν. Παρά τας ύψη της εν Γενέβη λίμνης ανεξήτησε προ πάντων τά έληνη των τόπων όσους είχεν ονομάσει ο 'Ρουσσώ, όλίγον εσπλησθη τό φερνέ (1), του όποιου έλελλε μίαν ήμεραν να επικλησθῆ την σαρδόνειον δαίμονα και εύρεν εις τό Κοππετον, παρά τῆ κυρία Σ-αελ, την δεξίωσιν εκείνην ήτις κολακεύει και παρμιυθί καρδίαν πληγωθείσαν από την δυσμένειαν του κόσμου.

(Ακολούθει)

Α. ΣΚΑΛΙΑΝΗΣ.

ΑΙΠΟΛΟΣ Η ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ

Η ΚΟΜΑΣΤΗΣ

[Εκ τῶν του Ομοετηριου Ελλήνων]

'Υπάγω να κωμώσω πλέον τῆς καλλῆ μου 'Αμαρυλλίδος: αι δε αίγες μου ας βοσκασιν εις το ύρος. Ο Τιτυρος θα όδηγήσῃ αυτάς προς νομήν. Τιτυρε, περιπόλητε μοι Τιτυρε, βίσκε τας αίγας μου και όδήγει αυτάς εις την κρήνην. Φυλάξου όμως απο τά κέρτα του ένόρχου τούτου Λιθυκού τράγου.

Ω χαρισσα 'Αμαρυλλι, διατί δέν προβάλλεις του άντρον τουτου την καλλίκομον κεφαλήν σου όταν διερχώμαι πλησίον του δια να με καλῆς έραστῆν σου; Μήπως με μισείς; η μήπως σοί φκίνομαι σιμάς και η γενειάς μου άσσεια και σοί ευπνέω αποτροφήν; 'Εν τούτοις ήξευρε ότι συ θηγήνης αίτια του θανάτου μου. 'Ιδού σοί φέρω, 'Αμαρυλλί μου, τά δέχε μῆλα όρέψης αυτά εκ του δεινδρου, τό όποτον συ μοί υπέδειξες. 'Υβριν και άλλα θα σοί φέρω. 'Αλλα βλέπε τό κατέχον με όδυνηρον παθος, όπερ μοῦ στενοχωρεί τόσον την ψυχὴν 'Ω, είθε να έγινόμεν μελισσα όπως βρομούτα υπό του κισσου και τῆς πέτριδος τά φυλλώματα, με τά όποιε συ εύρισκεις τόσην ήδονήν να στε-

1) Άγροτική κατοικία του Βελταίρου εν Ελλάδι.

φυται, πραιοδύσω εις τό άντρον σου. 'Υάρκ έγνώρισα τον έρωτα: είναι σκληρός Θεός, τον όποιον λααίνης αναμφιβόλως έθάλασε μαστός και εις αγρίους η μήτηρ του τον εξεθρεψε δρυμώνας: είναι Θεός όστις με καταμαρακίνει και μοῦ εκμυζά μετρο των ύστεών τό αίμα. Ωραία μου μετρο τῶν ύστεών τό αίμα. Ωραία μου 'Αμαρυλλι, τόσον γλυκεία τό βλέμμα, πλην ως βράχος σκληρά και άτεγκτος ως χάλυψ την καρδίαν. 'Ω μελάνοφρου Νύμφη, δέξαι εις τας τρυφεράς άγκάλας σου τον Αίπόλον, όστις ποθει εν φίλημα να σοί δώσῃ και εις έν άπλοῦν φίλημα εύρίσκει τις τέρψιν ήδαϊαν. Άλλως θα με κήμη, αγαπητή μου 'Αμαρυλλι, τον στέφανον τουτον τον όποιον σοί έπλεξα εκ καλύκων κισσου, ρόδων και άμαράντων, εν τῆ όργῃ μου να τον καταξεσχίσω.

Οίμοι! Τί να γίνω; Πως θα σωθῶ ο τάλας; Σὺ δέν με ακούεις! Θα αποθέσω λοιπόν και έγώ την χλανίδα ταύτην και θα ριφθῶ εις τά κύματα εκ του ύψους του βράχου τουτου, από του όποιου ο άλιεύς Όλπις κατασκοπεί τους θίνους του. Εάν δέν αποθάνω, ο κίνδυνός μου όμως θα σοι παράσχη έως ευχαρίστησιν τινα. Διότι και πριν έγώ έγνώρισα την δυστυχίαν μου, όποτε δοκιμάζων εάν με άγκπας έθετον επί του πήχεως τῆς χειρός μου φύλλα τῆς μήκωνος, τά όποια με άδημονούσαν έθλιψα καρδίαν: αλλά φόφος ούδεις ήκούσθη όπερ μαρτύριον ότι συ, 'Αμαρυλλι, δέν με αγαπάς. Την αλήθειαν ταύτην επεκύρωσε και η κοσκινόμαντις γραία 'Αγροιά, ήτις πριν συνέλεγεν όπισθεν των θεριστων τους απομείναντας στάχυας, ότι δηλαδή έγώ μὲν ο ταλαίπωρος σοί είμαι όλως άφωτισμένος, συ δέ οὔτε κεν με συλλογίζεσαι καθόλου. Και όμως έγώ σου φυλάττω μίαν αίγα λευκήν, ήτις είναι μήτηρ διδύμων αιγιδίων και την οποίαν μοῦ ζητεί η μελαγχρονή 'Ερυθαικίς, η κόρη του Μέμνωνος. 'Αλλά θέν θα άρνηθῶ επί τέλους να τῆ την δώσω, εάν εξακολουθήσης ακόμῃ αυτά τά καμώματά σου. 'Εν τούτοις αισθάνομαι την δεξιόν όφθαλμόν μου να υποσπαίρη. 'Αρά γε είναι σημαντικό τουτο ότι θα την ιδῶ; Θα κατακλιθῶ πρὰ την πίτυν ταύτην και θα ψάλω νέον εξ άρχῆς άσμα. 'Ισως εκείνη ακούσασα την φωνήν μου καταδεχθῆ πλέον να με προσδλέψη, εάν επί τέλους η κόρη αύτη

Ἄλλὰ τί λῆγοι! Τῶν νεκρῶν εἶναι βαρὺ τὸ γόμοι.
 Ἡ σιωπὴ καὶ ἔρημος μὲν εἰς τοὺς παύους ἀρχαί.
 Εἶναι ψυχρὸν, ἀνάληκτον τὸ τοῦ θανάτου σῆμα,
 Ἄνασθησία καὶ ἀγῆ μόνον ἐκεῖ ὑπάρχει.
 Πολὺ σενὰ συνδέονται, πολὺ θν ἀγρυπνοῦσι.
 Κ' ἐπὶ τῶν τάφων παντοῦ τα δύο ἀπαντῶνται!

Νὰ ζήσω ἡθελον μισρὸν εἰδέει· ἄλλ' ἡ θνη
 ἔχει σημάει πρὸ πολλοῦ τῆς προσεχούθ θανῆς μου.
 Βλέβει λοιπόν, ὦ θάνατε, εἰλήθ καὶ λάθε τώρα
 Το θυμά σου κέψε ταρῶ τὸ νῆμα τῆς ζωῆς μου.
 Μὴ μὲ κορυζῆς! Τῆς μικρῆς ἐπὶ τῆς γῆς στήγ-
 [υἱός μου
 Σύνταγμα... ἀνακούφισον τὰς τόσας συμφορὰς μου.

Νὰ ἀποθνήσκῃς ἔρημος... ὑπομονή! Πλὴν ποῖον
 Ὄταν ἡ φύσις σ' ἀγαπᾷ... καὶ ἡ ζωὴ σὲ θάλει...
 Οὐδὲν ἢ καρδία σου αἰσιβάνεται βαθεῖαν!
 Ν' ἀφίης ἑνὶ σάκκῳ τὴν μνηστῆν, ἢ να νεκρώσῃς,
 [καὶ λῆι
 Ὁ θάνατός σου, τότε πῶς τὰ ἔμματα θὰ κλείσῃς;
 Μὰ πόσους τότε σπαραγμοὺς τὴν ὑπαρξίν ὄσφῃ-
 [σῃς;

Τὰ ἔνειρά σου, φίλη μου, νεκροῦνται κ' αἰ εὐπίδες!
 Τὰ στέφανα τοῦ γάμου μας μεταβάλλεν ἡ μοῖρα
 Εἰς νεκρικά, φεῦ! στέφανα. Ἐπέπρωτ' ὡς προεῖ-
 [δες,
 Ποῖν ἢ τὴν γάμον σου ἴδῃς νὰ ἀπομείνῃς; χάρη,
 Μὴ λείψῃς, φίλη μου, καλῶς μ' ἐκσομαίς ἐν τῷ
 [εἶπ
 Νὰ μὲ κορυζῆς κ' ἐν αὐτῷ τῷ νεκρικῷ φερσίῳ.

Τῆνθ ἐπὶ τοῦ τάφου μου εὐδίσπητα νὰ λείψῃς!
 Μὴτα θεομῆς ἀγάπησαι αὐτὰ ποτε καρδίας.
 Ταῦτα τὸ σῶμά μου παθῶ, φίλιτατη, να καλύψῃς,
 Γλυκείας εἰς τὸν λάτριν τῶν νὰ περῃσῃς εὐωδίας.
 Νὰ τὰ ποτιζῆς μὲνῃ σου... μὲ δάκρυα ν' ἀξάνῃς.
 Καὶ μὲ τὰ δάκρυα αὐτὰ τὸ σῶμά μου νὰ ξάνῃ!

Ἐπίθῃν ἢ κυπέρισσας τὸν τάφον νὰ στολίσῃς,
 Να ἔσχηται ἢ ἀλῆδὸν καὶ ἐπ' αὐτῆς να ψάλλῃς.
 Τὸ σῶμά της ἢ χαλιδῶν ἐκεῖ να μὲν ποίησῃ,
 Κ' ἐν μισῷ τάφου καὶ ζωῆς ἢ θυσταρῆς να πάλῃς.
 Ἄλλ' ὠχρῶ... ὦ εἴθε τὴν ἢ ἔρα τοῦ θανάτου...
 Αὐτῶ κ' ἔρχεται... Θεῖ! ποῦ τρέφῃς τα ἔσπᾶ σου!

Υγίαινα, ὦ Μαυρῆ μου, καὶ σὰς πτωχοῖ μου στίχοι!
 Σ' ἀφίνω, λῦρα μου χρυσῶ... σ' ἀφίνω, βεῖα φῦσις.
 Ἐνοθυμῆθῃτέ με νεκρὸν... οἱ τελευταῖοι ἔχοι.
 Ἀφιεροῦνται εἰς ὑμᾶς... ὦ, μὴ μὲ λησμονήσῃς,
 Μνηστῆ μου!... Εἰς τὸν τάφον μου τα δάκρυα
 [σου χύνε
 Καὶ τὸ μικρὸν ποτήριον τῶν συμφορῶν σου πῖνε!
 Ἀθῆναι, τῆ 21 Ιουνίου 1870.

ΕΥΓ. Γ. ΣΑΛΟΚΩΣΤΙΑΣ.

ΠΟΙΗΤΑ

Σφαῖρα ἐν πολέμῳ συνέτριψε κλειδῶ
 τινα τοῦ σώματος τοῦ βασιλέως τῆς Μα-
 κεδονίας Φιλίππου· καὶ ἐπειδὴ ὁ θερα-
 πεύων αὐτὸν ἰατρὸς δὲν εἶπας νὰ τοῦ

ζωῆ καθ' ἐκάστην γρύνατα ἢ ἄλλο τι
 « Ἀπόβαντες, εἶπεν, ὅσα θέλεις, διότι ἔχεις
 κἄν κλειῖν ».

Γομφματικός τις θελῶν νὰ ἐπιδειχθῆ
 εἰς θεατρὸν, ἐζήτησεν ἐν Ῥόδῳ ἀπο ἓνα
 ποιητὴν στίχον· αὐτὸς δὲ τῷ ἔγραψε τὸν
 ἀκόλουθον
 Εἰς' ἐκ νόσου βάσπον, ἐλέγγιστε ζωόντων.

Ὁ Πυθέας ἐτι μερσίκιον προσήλθει, ὀ-
 πως ἀνταίπη εἰς τα περὶ Ἀλεξάνδρου
 γραφόμενα ψηφίσματα· ἐπειδὴ δὲ τις τῷ
 παρετήρησε « Σὺ νέος ὢν τολμᾷς νὰ ὀμι-
 λῆς περὶ τόσων μεγάλων πραγμάτων; »
 — Ἀλλ' ὁμῶς, εἶπεν ὁ Πυθέας, ὁ Α-
 λέξανδρος, τὸν ὁποῖον ψηφίζετε θεόν, εἶ-
 ναι νεώτερός μου.

Ἐπὶ τῆς ἐλευσινῆς τῶν Λατινίων δεσπο-
 ταίας ἢ Κωνσταντινουπόλις εἶχε καταν-
 τῆσαι εἰς τοιαύτην ἀρχηματιαν, ὥστε
 Βιλλῶ ἴιος ὁ Γ' ἔδωκεν ἐνέχυρον εἰς
 τοὺς Ἑνετοὺς δια μικρὴν τινα ποσό-
 τητα χρυμάτων τὸν ἀκάθηνον στέφα-
 νον, τὸν σπύγγον, τα σκάρουα, τὸν
 χιτῶνα καὶ τὸ ἄριον μανδύλιον τοῦ Χρι-
 στοῦ, ἅπερ ἐξ ἑώρασεν ἔπειτα παρὰ τῶν
 Ἑνετῶν ὁ ἄγιος Λουδοβίκος τῆς Γαλλίας
 ἑναποθέσας αὐτὰ ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῶν
 Παρισίων μετ' ἄλλων ἁγίων λειψῶνων καὶ
 κειμηλίων. Καὶ σήμερον σχεδὸν ἐκάστη
 πόλις χριστιανικοῦ κόσμου τὰ ἔχει ὅλα
 αὐτὰ ἀπο δύο καὶ τρεῖς...

Τῷ 1512 ὁ Περσῆς τῆς Περσίας ἔφε-
 ρε ὄσρα εἰς τὸν Σουλτᾶνον 400 δέματα
 μεταξίς, ὁ σακκοῦλεχ πλήρη γονδρῶν
 μικρογροματίων, πλήθος ὠραιότητων τα-
 πῆτων κτλ. Ὄταν δὲ ὁ Σουλτᾶνος διεβῆ
 πρὸ τῆς οἰκίας του ἔστρωσε τὴν ὁδὸν μὲ
 100 τόπιχ μεταξωτῶν ἐκ τῶν βαρυτιμω-
 τέρων.

Οἱ ἐμφανιζόμενοι πρὸ τοῦ αὐτοκράτο-
 ρος τοῦ Οὐρκίου κρατοῦς πρέπει νὰ κά-
 μωσι γονυκλισίας τινὰς ἢ νὰ κύψωσι τὸ
 μέτωπον ἄχρις ἐδάφους. Ἐλλῆν τις, πρε-
 σβευτῆς ποτὲ, κατηγορούμενος διότι προ-
 σέπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοιοῦτου ἀνδρει-
 κέλου, « Τί πταίω ἐγώ, εἶπεν, ἐὰν αὐτὸς
 ἔχη τὰ ὦτα εἰς τοὺς πόδας ».

Ὅτε τῷ 1862 ὁ Μ. Λοῦξ τῆς Ῥωσσίας
 Κωνσταντίνος μετὰ τὰς συζύγου καὶ μη-
 τρὸς τῆς Ὀλγας ἐπισκερθεσαν τὴν Κων-
 σταντινουπόλιν. Ἡ Λοῦισσα ἐδάραθη ὁ
 πικρὸς πικροῦ ἀπὸ τὸ μαρμάριν. Ἡ ὀρχηθῆ-
 κκακπολα, κατηγοροῦσθεῖται ἐκ τῆς καλλ-
 λονας τῆς ἀπεστῆσαν ζῶσης, εἶπεν αὐτῇ ὁ ἄ
 τῆς διαρκουσετοῦς. Θεωρεῖ ἐκαστὴν λίαν
 δυστυχῆ ὅσοι ἢ Μ. Δούκισσα εἶναι ἔργα-
 τμος· καθύσον ἄλλως; ἤθελε τὴν προσδο-
 ρίσει δια τὸν Σουλτᾶνον ὡς τὴν ὠραιότε-
 ρην ὄσων ποτὲ εἶδε γυναικῶν ».

Ὁ Πρόδρομος διηγεί-ται ὅτι ἐπιστεῖετο
 ποτὲ ὅτι αὐτὸς οἶποι ἠπαύσων τὴν ζωὴν
 τῶν βασιλευν, ὡς τοῦ αἰῶ τοῦ Κροῖτου
 ἄτυος; ἐκ τῶν γεδῶτων ἐξήγγησε φροῦ-
 ρὰ τερατὰ ἐπὶ ἔδωζον ἐν αὐτοῖς κρατῆ-
 καὶ νερον χωρίς φροῦραν· τὸ προκτεῖται
 τῆς προτεταύσας τοῦ Κροῖτου ἐγέμισεν ὀ-
 λαι ὀρίθια· αἱ παλλακαὶ τοῦ βασιλεως
 τῶν Σαρδῶνων Μάλη ἐγένωνον λεονταί· αἱ
 βασιλεῖς ἀκτεῖσων ὡς δια σιτροῦρμου
 δι' ὀλίγας ἡμερας εἰς τὸν αἶσαν διὰ να
 κιαζῶσι τοῦ; κἄσους μὲ τὰς θῆας καὶ τὰς
 ἐκεῖ ἐκωμειας; ποῦ καὶ αἱ λῦκα ὠλεσθων
 τοῦ; ἱερῆ; εἰς το ἱερὸν τῆς Δήμητρος.

Οἱ ἵπποι φροδῶνται τῆς κροῦλου. Ὁ-
 σω εἰσιτεῖετο πρὸ χροῖαις; ὁ Κύρος κα-
 τα τὸν πατέρη τῆς ἱστορίας, προτάξῃς
 τοικύτως ἐν τῇ κειε τῶν Λυδῶν εαττοι-
 ταίς κατεστρεψῆ το φροῦρον τῶν Λυδῶν
 ἱππικόν.

Ὁ Τιμόθεος ἐρημίζετο ὡς τυχηρὸς στρα-
 τηρὸς. Τι ἐς λοιπὸν φῆλο σιντες αὐτὸν ἐπι-
 τούτω καὶ θέλοντες να τὸν γλευσῶσιν, ἐ-
 ζωγραφῶν τὰς πόλεις εἰς κἄρτοι αὐτομά-
 τως ἐνδύομενας ἐπὶ ἐκείνος εἰκομᾶτο· ὁ δὲ
 Τιμόθεος ἔλεγον « ἐὰν τίτις πῖλεις κυ-
 ρισῶ κρομῶμενος, τί νομίζετε ἠδὲναιμην
 νὰ κατορῆῶσω ἐργηγορῶς; »

Ὁ Μέμνων πολεμῶν ὑπὲρ τοῦ Ἀτρείου
 καὶ ἀκούσας μισθοσφῆρον τινὰ να κακολογῆ
 ἀτέμνοι, τὸν Ἀλέξανδρον, πλῆξῃς αὐτὸν
 μὲ τὴν λόγχην εἶπεν « ἐγὼ σὲ τρεφω δια
 νὰ πολεμῆς κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλ'
 ὄχι δια νὰ τὸν ὠρῆξῃς ».

Οἱ Σπαρτιᾶται ἔλεγον μίαν ἡμέραν πολ-
 λὰς καὶ μεγάλας ἐνωπιον τοῦ Ἑπαρινῶν-
 δου κατὰ τῶν Θηβαίων κατηγορίας· ὁ δὲ
 Ἑπαρινῶνας ἀπάντησεν εἰς αὐτοὺς « Οἱ
 Θηβαῖοι βεβαίως σᾶς ἔκαμαν να παύητε
 βροχολογοῦντες. »

Ἀθηναῖος τις ἔλεγε πρὸς τὸν Λακεδαι-
 μόνιον Ἀντακλίδαν « Ἦμεῖς πολλάκις σᾶς
 εὐλόγημεν ἀπὸ τοῦ Κηφισοῦ. » — Ἀλλ'
 μεις, ἀντεῖπεν ὁ Ἀντακλίδας, οὐδέποτε ὀ-
 μας ἀπο τοῦ Εὐρώτου. »

ΛΙΧΤΙΝΕΣ

Ἡ καρδία εἶναι ὄντως νόμισμα πολυ-
 τιμῶν ἐρ αὐ ὁμῶς χαράττονται πολλὰ
 εἰκονας ἀλληλοδιαδόχως.

Πολιόρκει τὴν μητέρα διὰ νὰ φθίσῃς
 τὴν θιγατέρα. Ἡ μέθοδος ὀλίγον ἀπτη-
 χαιωμενη ἀλλ' ἀτηχῆς.

Τὸ νὰ θεωρῆσαι τις παρὰ τοῦ κόσμου
 γυναικόφιλος εἶναι σήμα βασιλικῆ.

Ἦ! αἱ γυναῖκες ἀληθῶς εἶναι πάντοτε
 σελιρκῆ, καὶ οὐδὲν ἀρέσκει αὐταῖς; πλειό-
 τερον ἢ νὰ παίζῶσι μὲ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν
 ὑλῆσιν τοῦ ἀνδρός.

Ὁ ἀπράγμων καὶ ἀργὸς βίος εἶναι ὁ πᾶ-
 φος τοῦ φροναματος καὶ τῆς μεγαλοψυχίας.

Νὰ πρέχῃ τις πρὸς τὴν τύχην μὲ θλί-
 ψεις, φρονησας, κολασκαίς πρὸς τοὺς με-
 γάλους, παρχμελῶν τὴν καλλιέργειαν τοῦ
 πνεύματός του καὶ τῆς ψυχῆς του, ἐστὶ
 θηρεῖσιν κωδισῶς μὲ χρυσῶν ἀγχιστρον.

Τὰ πταισίματα τῶν γυναικῶν, τῶν τέ-
 κνων, τῶν ὑπηρετῶν, τῶν ἀδυνάτων, τῶν
 ἐνδεῶν καὶ ἀγαθῶν εἶναι πταισίματα τῶν
 συζύγων, τῶν πατέρων, τῶν κυρίων, τῶν
 ἰσχυρῶν, τῶν πλουσίων καὶ τῶν πεπαι-
 δευμένων.

Ἐν Ἑλλάδι τῆς ἐργατίας τὸ προῖον εἶ-
 ναι ἢ ἀποθάρρυνσις, καὶ ἢ καταστροφή τὸ
 πνεῦμα.

Τριῶν προβλημάτων ἢ λύσις ἐναπόκει-
ται εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς αἰῶνα· ὁ δὲ διὰ τῆς
πενίας ἐξευτελισμὸς τοῦ ἀνδρός· ἢ διὰ
τοῦ λιμοῦ ἐξαχρείωσις τῆς γυναικός· ἢ
διὰ τοῦ σκότους ἀτροσία τοῦ παιδίου.

Οἱ βασιλεῖς θέλουν νὰ ἀκούουν ὅσα ἰ-
ρέσκουσιν αὐτοῖς· πλὴν τοῦτο δὲν ἐπαγ-
γέλλεται ἡ ἀλήθεια, ἧς ἡ γλῶσσα δὲ
κνει, ἀλλ' ἡ κολακεία, ἧτις λείγει. Οἱ
βασιλεῖς λοιπὸν κατ' ἀνάγκην εἶναι διε-
φθαρμένοι καὶ ἥμιοι πρὸς κτήνη, οἷοτι
συμβιοῦσι πάντοτε καὶ μόνον μετὰ κο-
λάκων.

Τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ καλῶς εἶναι τοῦ
εὐφυῶς πλεονέκτημα. Τὸ λαλεῖν ὀλίγα
καὶ καλῶς χαρακτηριστικὸν τοῦ φρονί-
μου. Τὸ λαλεῖν πολλὰ καὶ κακῶς ἐλάττω-
σιμα τοῦ ἀδολέσγου. Τὰ λαλεῖν ὀλίγα
καὶ κακῶς ἀνοήτου ἴδιον.

Ἡ βραχυλογία εἶναι ψυχὴ τῆς ἀγγι-
νοίας· ἡ μακρολογία σῶμα καὶ ἐξωτε-
ρικὸν αὐτῆς κόσμημα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1871.

Ἐκδοσις πολυτελής.

Εἰς τόμος λαμπρὸς τυπωμένος ἐπὶ γάρ-
τουζωγραφικῆς εἰς σχῆμα 8ον μικρὸν, πε-
ριέχον τεσσαράκοντα πέντε (χωριστὰ ἐλά-
στην) λαμπρὰς ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ μεγέθους
συνήθους δυναμένας νὰ χρησιμεύσωσι καὶ
δι' Album.

Ὁ εὐπρεπὴς οὗτος τόμος δεδεμένος κατὰ
τὸν Γαλλικὸν τρόπον μετὰ κομψότητος
καὶ φιλοκαλίας καὶ διὰ χρυσῶν ποικιλ-
μάτων κεκοσμημένος

Τιμᾶται διὰ τοῦς μὲν συνδρ. φράγκα 7
" " δὲ τοῦς μὴ " 10

Ἰλη ὠφέλιμος καὶ τερπνὴ περὶ γεωρ-
γίας, ναυτιλίας, ἐμπορίου, βιομηχανίας,
καλλιτεχνίας κτλ. πρὸς δὲ ποιήσεις, ἱστο-
ρήματα, διηγήματα, ἀνέκδοτα καὶ ἄλλα
γεγραμμένα παρ' ἀνδρῶν λογίων θέλουσι
περιέχσθαι ἐν τῷ ἀξιολόγῳ καὶ πολυτε-

λεῖ τούτῳ Ἡμερολόγιῳ τοῦ ὁποῖου τὴν
ἐκδοσιν ἀνήγγειλεν ἡδὴ ὁ ἐν Σύρῳ βι-
βλιοπώλης I. K. Χαύκις, ὅστις σκοπῶν
μόνον τὴν εἰσαγωγὴν καὶ διανοσὴν Ἡμε-
ρολογίου ὅλως εὐρωπαϊκοῦ εἰς τὴν ἡμετέ-
ραν παρὸν εἰς οὐδὲν ἐπισημαστικῶς με-
γάλην ὄψιν α. καὶ τοῦ κείνου κόσμου.

Συνδράμεται καταγράφονται καὶ ἐν τῷ
γραφεῖο τῆς «Βύβλου Βιβλιοθήκης».

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΚΙΤΑ.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ τρ. μ. Αὐγούστου
ἐκδοθήσεται το Οἰκογενειακὸν Ἡμερολό-
γιον τοῦ Κ. Παρρῆ Βικιά παρῆχον ἐκτὸς
τῶν πολλῶν ἐν Ἑλλάδι ἐπεξεργασμένων
εἰκόνων, καὶ ἴσως ποικίλων καὶ τερπνῶν,
ἄλλα σπουδαῖα τῶν παρ' ἡμῖν λογίων,
καὶ ποιητικῶν ἀνεκδοτήσεων τῶν ἐκλεκτοτέρων
ποιητῶν.

ΛΑΕΣ. ΔΟΥΜΑ

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ.

Κατ' αὐτὰς ἐδημοσιεύθη γλαφυρὰ καὶ
πιστὴ μετάφρασις τοῦ περιεργου τούτου
ἱστορήματος ὑπὸ τοῦ Κ. Θεοφ. Τυπάλδου
καὶ πωλεῖται δραχ. 1,50.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΤΑ.

Τὸ τελευταῖον ἄρθρον τοῦ προηγουμένου φυλ-
λαδίου συνταχθὲν ἐπὶ ποδῶ ἐν τῷ τυπογραφεῖῳ,
διότι δὲν μᾶς ἔδωκε παρ' ἑαυτὸν καὶ τὸ πιε-
στήριον τοῦ κ. Καναριώτου, τὸ ὁποῖον περιέμενε
τὸ τελευταῖον ἡμερολόγιον τοῦ φυλλαδίου, κατε-
ρίστη καὶν κατασπασμένης. Διὸ ἐκτὸς τῆς ἀπο-
τόμου ἀκρωτηριαστικῆς ἦν ὑπέστη τὸ ταλαιπωρὸν
ἡμῶν ἄρθρον διότι δὲν εἴρωρε ἐλόκληρον. ἔσχε
τὴν ἀτυχίαν νὰ περιλάβῃ καὶ δύο λάθη, τὰ ἐποῖα
εἶναι καὶ εἰς ἡμᾶς ἀκατάληπτον πῶς εἰσεχώρη-
σαν καὶ τὰ ἐποῖα μεβαίως θὰ ἔλειπον ἀν' μᾶς εἰδί-
δατο νὰ ἴδωμεν καὶ δευτέραν διόρθωσιν. Τὰ λάθη
ταῦτα εἶναι καὶ ἐν τῇ ἀ στήλῃ τῆς τελευταίας σελί-
δος πλεονάζουσαι λέξεις: ἡ ἔ ε π ε ῖ ᾧ καὶ ἂ ν
ἀ ρ κ ο ὕ μ ε ς, τὰς ἐποῖα ἀποκηρύττομενα ὡς
ἄθλια· καὶ ἀγνοοῦμεν πῶς παρεσιήκτους.

X. K.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΟΙ προμηθεύοντες 10 συνδρομητάς εις τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

ΟΙ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπολεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητής, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »

Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ στέλλωνται ἐπὶ συστάσει.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 Ὀκτωβρίου καὶ λήγουσι τὴν 30 Σεπτεμβρίου.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ Περρῆ-Βαμπᾶ καὶ τῷ τυπογραφίῳ Καναριώτου. — ΕΝ ΣΥΡῶ παρὰ τῷ Κ. Γ. Μέμω βιβλιοπώλῃ. — ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ παρὰ τῷ Κ. Ἀναστ. Γκολφινεπούλῳ καὶ τῷ καθηγητῇ Ν. Νεστορίδῃ. — ΕΝ ΧΑΛΚΙΔΙ παρὰ τῷ Κ. Ἀλεξ. Οἰκονόμῳ. — ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ παρὰ τῷ Κ. Ν. Μπουρίδῃ. — ΕΝ ΣΠΑΡΤῃ παρὰ τῷ Ἀντων. Δούλῳ. — ΕΝ ΓΥΘΙΩ παρὰ τῷ ταχ. ἐπιστάτῃ. — ΕΝ ΝΑΥΠΛΙΩ παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ Σοφῆ καὶ Κ. Εὐθυμιοπούλῳ βουλευτῆ. — ΕΝ ΣΙΦΝῶ παρὰ τῷ Κ. Κωνστ. Πρωβελεγγίῳ. — ΕΝ ΚΑΡΥΣΤῶ παρὰ τῷ Ἀριστείδῃ Στρατῇ. — ΕΝ ΘΗΒΑΙΣ παρὰ τῷ Εὐσταθίῳ Κολέπαδι. — ΕΝ ΛΑΜΙΑ παρὰ τῷ Κ. Ἀντωνίῳ Πετάλῳ πρωτοδίκῃ. — ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ παρὰ τῷ Κ. Γ. Φλωριτῆ δικηγόρῳ καὶ τῷ γραφεῖῳ τῆς « Σφήκας ». — ΕΝ ΖΑΚΥΝΘῶ παρὰ τῷ Κ. Γ. Σφήκᾳ. — ΕΝ ΠΑΞΟΙΣ παρὰ τῷ ἐπαρχεύοντι Θεολ. Πλιοπούλῳ. — ΕΝ ΛΑΡΙΣΣῃ παρὰ τῷ Κ. Στεργίῳ Παπαζωάννου. — ΕΝ ΒΟΛῶ παρὰ τῷ Κ. Παπακωστοπούλῳ Πρωξένῳ τῆς Ἑλλάδος. — ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ παρὰ τῷ Κ. Δ. Μαρτῆ (Grand-casino). — ΕΝ ΚΑΙΡῶ παρὰ τῷ Κ. Β. Μαρτράγκᾳ. — ΕΝ ΠΟΡΤ-ΣΑΪΤ παρὰ τῷ Εὐαγγελίῳ Στρατῇ δικηγόρῳ. — ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῃ παρὰ τῷ Ι. Ζαχαριάδῃ δικηγόρῳ. — ΕΝ ΣΕΡΡΑΙΣ παρὰ τῷ Κ. Ν. Κοκκινῳ. — ΕΝ ΣΑΜῶ παρὰ τῷ γραφεῖῳ τῆς Ἑφηρ. « Σάμους ». — ΕΝ ΚΡΗΤῃ (Ρεθύμνῳ) παρὰ τῷ Κ. Επταρ. Κελεμενοπούλῳ. — ΕΝ ΜΙΤΥΛΑΙῃ παρὰ τῷ Θεοφύλακτῳ Μαρτῆ. — ΕΝ ΜΑΥΡῆ παρὰ τῷ Κ. Σπουρίδωνι Ρίτζῃ. — ΕΝ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ Γ. Ν. Καλλιπῆ δικηγόρῳ. — ΕΝ ΧΙῶ παρὰ τῷ Λεωνίδᾳ Ἀργυροπούλῳ γαλακταῖ τῷ Ἑλλῆρ. πρέσβει. — ΕΝ ΜΕΓΑΛῆ παρὰ τῷ Κ. Εὐστρ. Πατροκοκκίνῳ. — ΕΝ ΜΑΝΧΗΣΤΕΡ παρὰ τῷ Κ. Κλεόμῳ Μ. Χαηλίδῃ. — ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ τῆς « Ἀγίας Ἐρμῆς » Δ. Φιλίππου καὶ Σακ. (Γαλακταῖς αριθ. 24 Πρωτῆ Γραμμῆ).

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΑ.

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ [παράρτημα « Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης »] μυθιστόρημα Παύλου Φερέλ. Τόμος Α' καὶ Β'. δραχ. 6.

Οἱ Φυγάδες. Δράμα μετὰ μακρῶν προλεγομένων περὶ Πόντου ὑπὸ Π. Τριανταφυλλίδου. Τύποις Περρῆ-Βαμπᾶ δραχ. 6.

Φάουστ. Μελόδραμα. Μετάφρασις ἑμμετρος καὶ πεζῆ ὑπὸ Π. Ματαράγκᾳ, γρόσια 5.

Ἑβραϊα. Μελόδραμα. Μετάφρασις ἑμμετρος καὶ πεζῆ ὑπὸ Π. Ματαράγκᾳ γρόσια 5.

Νεοελληνικὰ Ἀνάλεκτα. Τόμος Α' φυλλ. Β'. Δημιώδη Ἶσματα. Ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου « Παρνασσῶ » καὶ τιμῶνται δραχ. 1 ἕκαστον φυλλάδιον.

Μῦθοι κ. Κατακουζηνῶ δραχ. 5.

Τὸ Παραθηναϊκὸν Στάδιον καὶ αἱ ἐν αὐτῷ ἀνασκαφαὶ ἔκθεσις Σπ. Λάμπρου.

Μία νύξ ἐν Φλωρεντία ἱστορῆμα Ἀλ. Δουμᾶ, μετάφρασις Θ. Τυπάλδου δρ. 1,50

ΤΙΜΗ ΕΓΓΕΛΙΩΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΒΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Εν Ἑλλάδι	δραχ. 10.
Εν Τουρκίᾳ	φράγ. 16.
Εν Ρωσσίᾳ	ρούβ. ἀργ. 5.
Εν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἐν γένει	φράγ. 16.